

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ζαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 13 ΟΚΤΩΒΡΗ 2000 ΑΡ. ΦΥΛ. 361 ΔΡΧ 200

ΣΕΡΒΙΑ:

ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΚΟ ΣΤΟ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ

Κάθε φορά που μια μεγάλη μάζα Σέρβων κατεβαίνει στο δρόμο είναι για κακό. Πριν μιάμιση δεκαετία ένα εκατομμύριο Σέρβοι κατέβηκαν στο Βελιγράδι κορυφώνοντας την “αντι-γραφειοκρατική επανάσταση” η οποία έδωσε την εξουσία στο σοβινιστή σφαγέα Μιλόσεβιτς. Προχθές μισό εκατομμύριο Σέρβοι κατέβηκαν στο δρόμο για να δώσουν την εξουσία στον άνθρωπο της εκκλησίας, της μαύρης δυναστείας Καραγιόργεβιτς και πάνω απ’ όλα της Ρωσίας Κοστούνιτσα.

Όταν οι Σέρβοι κατεβαίνουν μαζικά στο δρόμο, κατεβαίνουν στη σκιά του Χίτλερ. Τα κινήματά τους δεν έχουν ηγεμόνα τη δημοκρατία αλλά την έχουν θλιβερό υπηρέτη.

Η υποτιθέμενη δημοκρατική αντιπολίτευση καταλογίζει πάνω απ’ όλα στο Μιλόσεβιτς ένα έγκλημα: ότι απέτυχε να δημιουργήσει τη Μεγάλη Σερβία και πά-

νω απ’ όλα ότι έχασε το Κόσσοβο. Γι’ αυτό επικεφαλής αυτής της αντιπολίτευσης είναι η φασιστική ορθόδοξη εκκλησία, οι χειρότεροι μεγαλοσέρβοι Τσέτνικς και τα κα-

τακάθια της δυναστείας Καραγιόργεβιτς. Αυτός είναι ο λόγος που η ιδεολογική σημαία της περιέχει σαν βασικό της συστατικό τον αντιδυτικισμό.

Η άνοδος Κοστούνιτσα κλείνει μια περίοδο τεράστιας οπισθοδρόμησης και αποτελεί η ίδια μια συμφορά για τα Βαλκάνια και την ειρήνη στον κόσμο. Με αυτήν η ρώσικη νεοναζιστική υπερδύναμη ολοκληρώνει τη διείσδυσή της και την κατοχή της στην άπαρτη ως χθες καρδιά των Βαλκανίων που ήταν η Γιουγκοσλαβία και σε ένα μεγάλο βαθμό και η ίδια η Σερβία.

Στο προηγούμενο φύλλο (αρ. 360) της “Νέας Ανατολής” είχαμε σκιαγραφήσει τον τρόπο με τον ο-

ποίο η Ρωσία θα έφερνε τον Κοστούνιτσα στην εξουσία. Δηλαδή ότι θα επεδίωκε μια λίγο πολύ ομαλή διαδοχή με το καθεστώς Μιλόσεβιτς, ότι θα έπαιζε και με τις δύο πλευρές της αντίθεσης Μιλόσεβιτς – αντιπολίτευσης και ότι θα χρησιμοποιούσε την πολιτική ενέργεια της Δύσης.

Η επέμβασή της πραγματικά ήταν αριστουργηματική και αντιστοιχούσε στην πολύ καλή πολιτική της προετοιμασία και την πρωτοβουλία των κινήσεων που είχε αυτή εξασφαλίσει σε όλη την μακρόχρονη περίοδο υπονόμευσης του Μιλόσεβιτς.

Αυτό δεν σημαίνει καθόλου ότι η επιτυχία της ήταν προδιαγεγραμμένη. Η επιχείρηση είχε ρί-

σκα όπως κάθε μεγάλο πολιτικό πραξικόπημα.

ΟΙ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΜΟΣΧΑ

Ασφαλώς η πτώση του Μιλόσεβιτς ήταν προδιαγεγραμμένη. Αυτός αμυνόταν στη Δύση έχοντας ακουμπισμένη την πλάτη του στην Ρωσία. Όταν λοιπόν η Ρωσία θα τον μαχαίρωνε αυτός θα έπεφτε. Όμως άλλο πράγμα πτώση Μιλόσεβιτς και άλλο ρώσικη επιτυχία. Η δυσκολία για τη Ρωσία ήταν διπλή: Από τη μια δεν έπρεπε απλά να μαχαίρωσει τον Μιλόσεβιτς, αλλά να τον μαχαί-

συνέχεια στη σελ. 6

ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΡΩΣΟΔΟΥΛΩΝ ΣΤΗΝ ΑΚΤΟΠΛΟΪΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ

Οι πολιτικές παρενέργειες του ναυαγίου του πλοίου “Σάμινα” παίρνουν τη μορφή χιονοστιβάδας. Μέσα στις μέρες που πέρασαν σημειώθηκαν ωμές παρεμβάσεις στη Δικαιοσύνη από Σταθόπουλο και Σημίτη, ασκήθηκε δίωξη εναντίον των υπευθύνων της ΜΦΔ, απαγορεύτηκε ο απόπλους σε εξήντα πέντε πλοία, εκκαθαρίστηκε η ηγεσία της Επιθεώρησης Πλοίων από τον Παπουτσή και κλιμακώθηκε η επίθεση στις “Μινωϊκές Γραμμές” με την εξαγγελία για κατάργηση των μονοπωλίων στην ακτοπλοΐα. Από την άλλη πλευρά, υπήρξε αντίδραση από τους εφοπλιστές απέναντι στο μπαράζ επιθέσεων που έχει εξαπολύσει το ρωσόδουλο μέτωπο.

ΦΤΑΙΕΙ Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΤΟ ΠΛΟΙΟ

Παρά τις εντατικές προσπάθειες που καταβάλουν οι Σημίτης - Σταθόπουλος, η Ν.Δ. με τους δικηγόρους Μαντούβαλο και Λυκουρέζο, το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ με τους συνδικαλιστές τα στοιχεία που έρχονται στο φως δεν μπορούν να αποδείξουν μηχανική βλάβη, αλλά στοιχειοθετούνται όλο και περισσότερο οι ευθύνες του πλοίαρχου και του υποπλοίαρχου. Συγκεκριμένα, ο κα-

κός χειρισμός με τη λειτουργία του αυτόματου πιλότου χωρίς να παρακολουθούνται τα ραντάρ όπως έπρεπε λόγω της κακοκαιρίας, είχε σαν αποτέλεσμα το πλοίο να ταξιδεύει παρεκκλίνοντας από την πορεία του και κατευθυνόμενο προς τις βραχονησίδες. Και στη συνέχεια η ανικανότητα του υποπλοίαρχου, αλλά και η καθυστέρηση του πλοίαρχου να ανέβει στη γέφυρα οδήγησαν στην καταστροφή.

Τα “Νέα” δημοσίευσαν την κατάθεση του πλοίαρχου, όπου εκθέτει αναλυτικά πόσο επιπόλαια φέρθηκε ο υποπλοίαρχος ακόμα και στο χειρισμό που έκανε όταν έφθασε απέναντι από τις βραχονησίδες. Την κρίσιμη στιγμή έκανε στροφή με λάθος μοίρες, ενώ σε όλη τη διάρκεια που ήταν στη γέφυρα δεν μπόρεσε να υπολογίσει την απόκλιση του πλοίου από την πορεία του, ώστε να μπορέσει να το επαναφέρει.

Ο ναύτης και ο δόκιμος δεν άλλαξαν τις καταθέσεις τους που ήταν από την αρχή αρνητικές για τον υποπλοίαρχο.

Ο μόνος που άλλαξε κατάθεση υπό την καθοδήγηση του Μαντούβαλου ήταν ο ίδιος ο υποπλοίαρχος, ο κα-

τεροχόν ένοχος, ο οποίος, ενώ στην αρχή ισχυριζόταν ότι για όλα “έφταιγε ο καιρός”, τώρα λέει ότι: “...Τώρα που με ηρεμία σκέφτομαι ορισμένα πράγματα και αφού εκφράσω και πάλι τη βαθιά μου λύπη για τους νεκρούς, θυμάμαι ότι καθ’ όλη τη διάρκεια της πορείας του πλοίου από το λιμάνι του Πειραιά έως το ναυάγιο κάτι δεν πήγαινε καλά...”.

Μάλιστα, οι αρμόδιες υπηρεσίες της Γενικής Διεύθυνσης Μεταφορών της Κομισιόν, που επικαλούνται τις περιφημες σχετικές διατάξεις της οδηγίας 18 του 1998 για την ασφάλεια των επιβατηγών, και διευκρινίζουν ότι ποτέ δεν είχε δοθεί εξαίρεση για το Σάμινα που τηρούσε όλες τις προϋποθέσεις των κοινοτικών οδηγιών.

Το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ υποστήριξαν ενεργητικά τους αυτουργούς του ναυαγίου κινητοποιώντας τους πλοίαρχους που απείλησαν ότι θα καταθέσουν τα διπλώματά τους αν δεν σταματήσει η δυσφημιστική εκστρατεία εναντίον τους.

συνέχεια στη σελ. 8

ΠΕΦΤΟΥΝ ΟΙ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ ΣΤΑ ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ

Τη Δευτέρα στις 25 Σεπτεμβρίου πραγματοποιήθηκε η Γενική Συνέλευση του Σωματείου των Λιπασμάτων την οποία είχε εξαναγκαστεί να συγκαλέσει το Δ.Σ του πουλημένου Τσιρμούλα ύστερα από την πίεση της αντιπολίτευσης, δηλαδή των εργαζομένων που παλεύουν μαζί με την Επιτροπή Σωτηρίας για αποκατάσταση.

Την προηγούμενη βδομάδα Τρίτη 19 Σεπτεμβρίου οι αγωνιζόμενοι εργάτες και η Επιτροπή Σωτηρίας είχαν διοργανώσει συγκέντρωση στο Εργατικό Κέντρο Πειραιά για να προετοιμάσουν τη στάση της αντιπολίτευσης σ' αυτή τη Γεν. Συνέλευση.

Σ' αυτή συμμετείχαν πενήντα εργαζόμενοι, ο πιο σημαντικός αριθμός εργαζομένων που έχουν συγκεντρωθεί ποτέ σε μια κατεύθυνση μετωπικής σύγκρουσης με την κλίκα Τσιρμούλα. Η συγκέντρωση αυτή έδειξε ότι ένα κομμάτι εργαζομένων που ως τότε ακολουθούσαν τον Τσιρμούλα περιμένοντας αποκατάσταση είχαν αρχίσει να εξοργίζονται μαζί του και να επιδιώκουν την πτώση του. Οι καταγγελίες και οι εκρήξεις οργής πολλών ανθρώπων ενάντια στον Τσιρμούλα ήταν κάτι πρωτόγνωρο. Από την άλλη μεριά ωστόσο έγινε φανερό στην ίδια συγκέντρωση ότι μια μεγάλη μάζα εργαζομένων δεν είχε ακόμα χάσει κάθε εμπιστοσύνη στις υποσχέσεις του Τσιρμούλα παρ' όλη την ανερχόμενη ενάντια του δυσπιστία της. Η απελπισία συντηρεί τις πιο τρελές ελπίδες και δίνει παράταση ζωής και στους πιο ξεδιάντροπους απατεώνες.

Η Γ.Σ. ΤΗΣ 25/9

Ότι έτσι είχαν τα πράγματα αποδείχτηκε στη Γεν. Συνέλευση της 25 του Σεπτεμβρίου. Εκεί ο Τσιρμούλας διασώθηκε από τη μομφή που μπήκε εναντίον του και ενάντια στο Δ.Σ. στο τέλος της Συνέλευσης παίρνοντας 44 ψήφους έναντι 42 (δεν καταμετρήθηκαν λευκά και αποχές).

Βέβαια αυτή την ψηφοφορία την κέρδισε ο Τσιρμούλας χάρη στη συνδικαλιστική απειρία της αγωνιστικής αντιπολίτευσης που δεν απαίτησε μυστική ψηφοφορία, όπως επιβάλλει το καταστατικό στην περίπτωση της μομφής. Η μυστική ψηφοφορία θα απελευθέρωνε πολλά χέρια που εκείνη τη στιγμή δεν σηκώθηκαν για να μην εκτεθούν στην κλίκα Τσιρμούλα και χάσουν την ελπίδα μιας πρόσληψης χάρη στον πασοκικό μηχανισμό που αυτός εκπροσωπεί. Άλλωστε και οι 44 ψήφοι που πήρε ο Τσιρμούλας ήταν και αυτοί προϊόν της δύναμης του πολιτικού μηχανισμού που αυτός αντιπροσωπεύει.

Στην πραγματικότητα ο Τσιρμούλας εδώ και καιρό δεν αντιπροσωπεύει τον πραγματικό πυρήνα εξουσίας του ΠΑΣΟΚ, αφού ανήκει στην νικημένη αυτοδυναμική του πλευρά. Εκείνο που κά-

νει αυτός ο πυρήνας εξουσίας – που ειδικά στον Πειραιά κυριαρχείται από τον Λαλιώτη – είναι να βάζει μπροστά τον Τσιρμούλα μόνο και μόνο για να εμποδίσει τις νίκες και την άνοδο της Επιτροπής Σωτηρίας στο συνδικάτο. Ο Τσιρμούλας πληρώνεται από το ΠΑΣΟΚ, δηλαδή προσλαμβάνεται από την “Πρότυπο”, μόνο και μόνο για να τρώει σήμερα ροχάλες και αύριο πέτρες από τους εργάτες. Είναι δηλαδή ο επαγγελματίας, ο φανερός, ο ξεδιάντροπος πουλημένος συνδικαλιστής που αμείβεται για τη βαριά και ανθυγιεινή εργασία του να δέχεται τα πυρά και να σώνει το βαθύ επιτελείο. Με λίγα λόγια ο Τσιρμούλας είναι για “κάψιμο”.

Αυτό το ρόλο κράτησε με συνέπεια σε όλη τη Γεν. Συνέλευση καθισμένος δίπλα στους δύο άλλους πουλημένους υπαξιωματικούς του, τον Κοραχάτη του ΠΑΣΟΚ και τον πολύ μισητό Εξωμερίτη του ΣΥΝ. Ποτέ ως τώρα σε Γεν. Συνέλευση ο Τσιρμούλας, ο επιδέξιος και αχτύπητος ως χθες συνδικαλιστής δεν άκουσε τόσο πολλές βαριές βρισιές και τόσες πολλές καταγγελίες από απλούς εργαζόμενους. Ένας φυσιολογικός άνθρωπος θα είχε παραιτηθεί ύστερα από τόσα “πουλημένα” που άκουσε αυτός, όχι από μια οργανωμένη ομάδα ταραξιών, αλλά από κύρος εργάτες. Το χαρακτηριστικό σ' αυτή τη Συνέλευση ήταν ότι ο Τσιρμούλας έμεινε μόνος του με εξαίρεση μια δασκαλεμένη κλίκα δέκα ανθρώπων που είχε λίγο πολύ βολέψει.

Στο στόμα του αναγνώστη θα έρχεται προφανώς το ερώτημα: Και πως πήρε τους 44 ψήφους δίχως να έχει αληθινή υποστήριξη από την πλειοψηφία; Η απάντηση δεν είναι τόσο απλή.

Αυτοί που τον ψήφισαν, με εξαίρεση τους δέκα βολεμένους, εκπροσωπούν την ενδιάμεση μάζα και σε γενικές γραμμές ξέρουν ότι ο Τσιρμούλας είναι πουλημένος. Ξέρουν ακόμα ότι η πιο μεγάλη ελπίδα για μια οποιαδήποτε αποκατάσταση προέρχεται από την προσφυγή της Επ. Σωτηρίας και της αγωνιστικής πτέρυγας των απολυμένων στην Ευρώπη ξέρουν δηλαδή ότι η κυβέρνηση πιέζεται σήμερα από την ευρωπαϊκή προσφυγή για να δώσει κάτι στους εργαζόμενους και ότι ο Τσιρμούλας άρχισε να κινείται και να επικαλείται μια τροπολογία που υποτίθεται ότι θα βάλει τους εργαζόμενους σε δουλειές μόλις τελευταία, που το Ευρωκοινοβούλιο (και πριν λίγες μέρες με έγγραφό της και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή) αποφάσισαν να εκδικάσουν την προσφυγή.

Ενώ τα ξέρουν όλα αυτά ωστόσο διστάζουν να ρίξουν τον Τσιρμούλα από την ηγεσία του σωματείου γιατί πιστεύουν ότι η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ μπορεί να δώσει κάποια ικανοποίηση κάτω

από την πίεση, αλλά δεν θα θελήσει αυτή την ικανοποίηση να την καρπωθεί συνδικαλιστικά η Επιτροπή Σωτηρίας που αποτελεί το κόκκινο πανί, όχι μόνο για το ΠΑΣΟΚ του Λαλιώτη αλλά και για άλλα σύμμαχά του ψευτοαριστερά κόμματα.

Σύμφωνα με αυτό τον συλλογισμό η κυβέρνηση για να διαφυλάξει το κύρος της θα μπορούσε να δώσει τη νίκη, ή έστω την επίφαση της νίκης μόνο στον Τσιρμούλα σε ένα δικό της δηλαδή άνθρωπο, που μάλιστα αποτελεί τον τυπικό αντι-Επιτροπή πόλο σε όλη αυτή την περίοδο.

Αυτή η αντίληψη δεν είναι κάτι το καινούργιο και έχει την πηγή της στην ίδια την κλίκα Τσιρμούλα που φρόντιζε για μια ολάκερη περίοδο να αντιπαραθέτει στα αισθήματα των εργαζομένων, που συμπαθούσαν και εμπιστευόνταν την Επιτροπή Σωτηρίας για τον τίμιο αγώνα της, τον υποτιθέμενο πολιτικό ρεαλισμό. Τους έλεγε δηλαδή ότι η Επιτροπή Σωτηρίας είναι καλή για να πιέζει, αλλά όχι για να “κυβερνήσει” το συνδικάτο, ή αλλιώς είναι καλή για έρωτες, αλλά όχι για σύζυγος επειδή δεν έχει ευρύτερη κοινωνική αποδοχή και κρατική δύναμη όπως το Δ.Σ και ο Τσιρμούλας.

Η αντίληψη αυτή ήταν για αυτή την περίοδο τόσο κυρίαρχη ώστε είχαμε φτάσει στο εξής τέλειο επίπεδο καταμερισμού: **σχεδόν όλοι** οι εργαζόμενοι τη μια στιγμή να διαδηλώνουν με επικεφαλής τους την Επιτροπή Σωτηρίας και την αμέσως επόμενη **σχεδόν όλοι** να παραδίνουν στις Γεν. Συνελεύσεις την επίσημη συνδικαλιστική ηγεσία στον Τσιρμούλα. Όποτε η Επιτροπή Σωτηρίας κάλεσε τους εργαζόμενους να διαλέξουν την ίδια ή τον Τσιρμούλα, αυτοί διάλεγαν τον Τσιρμούλα αν και συμπαθούσαν την Επιτροπή.

Αυτό συνεχίστηκε και όταν έκλεισε το εργοστάσιο. Πάντα οι εργαζόμενοι πίστευαν ότι για κάθε αποκατάσταση έπρεπε ο Τσιρμούλας να βρίσκεται στην επίσημη ηγεσία και η Επιτροπή να πιέζει την κυβέρνηση με αγώνες και διεκδικήσεις κάθε είδους, ιδιαίτερα με τις δικαστικές προσφυγές.

Αυτή η αντιφατική κατάσταση άλλαξε μόνο τελευταία όταν αποδείχτηκαν δύο πράγματα: **Πρώτον**, ότι το ΠΑΣΟΚ και ο Τσιρμούλας δεν αποκατέστησαν παρά μόνο τον Τσιρμούλα και λίγους που πήγαν δίπλα του για να βολεψτούν, ή που ήταν φίλοι της Επιτροπής Σωτηρίας και τοποθετήθηκαν κάπου για να σταματήσουν τον αγώνα, και **δεύτερον** ότι η Επιτροπή Σωτηρίας μπορεί να έχει πρακτικές επιτυχίες στους αγώνες της όπως ήταν η αποδοχή των νομικών της προσφυγών στην Ευρώπη, αποδοχή που ήδη αποτελεί πολιτική πίεση στην κυβέρνηση.

Η διπλή αυτή διαπίστωση που την επέτρεψε ο χρόνος και η ζωή, άρχισε να γκρεμίζει τις αυταπάτες για τον Τσιρμούλα, να δυναμώνει το μίσος εναντίον του και να διασπάει τελικά το στρατόπεδο αυτού του κέντρου, δηλαδή αυτής της πλειοψηφικής μάζας που χάρη στις πολιτικές κυρίως αυταπάτες της επέμενε να περιμένει την τελική λύση μέσω Τσιρμούλα.

Η πετυχημένη συγκέντρωση της Τρίτης 19 του Σεπτεμβρίου και “πενήντα – πενήντα” κρίσιμη ψηφοφορία στη Γεν. Συνέλευση της 25 του Σεπτεμβρίου, απέδειξαν ότι μπήκαμε σε μια νέα περίοδο όπου οι αυταπάτες πέφτουν ραγδαία, αλλά δεν έχουν πέσει εντελώς. Στην πραγματικότητα στις 25 Σεπτεμβρίου η ενδιάμεση μάζα είπε στο Δ.Σ και την κλίκα Τσιρμούλα (μερικοί το είπαν και καθαρά): “*Σου δίνουμε μια διορία λίγων εβδομάδων ή μηνών να πετύχεις αυτά που υποσχεσαι, δηλαδή την περίφημη τροπολογία που λες ότι ετοιμάζεται να περάσει από τη Βουλή και η οποία θα μας αποκαθιστά. Αν αυτός ο χρόνος περάσει δίχως αποτέλεσμα τότε θα περάσουμε από πάνω σου*”.

Ο Τσιρμούλας ήξερε πολύ καλά ότι έπαιξε σ' αυτή τη Γεν. Συνέλευση το τελευταίο του χαρτί όταν τοποθέτησε στον κόσμο το δίλημμα ως εξής: “*Η πάτε με την Επ. Σωτηρίας για την προσφυγή στην Ευρώπη ή πάτε με μένα για την τροπολογία*”. Αυτό το δίλημμα ήταν ένας χυδαίος εκβιασμός που έδειχνε ότι ο Τσιρμούλας είναι μόνο ένας κυβερνητικός εγκάθετος που δεν ενδιαφέρεται καθόλου να νικήσουν οι εργάτες. Ένας εργαζόμενος του απάντησε από κάτω “και Ευρώπη και τροπολογία” εννοώντας ότι οποιαδήποτε θετική ρύθμιση από τη Βουλή θα είναι προϊόν της ευρωπαϊκής πίεσης και όχι της δράσης του Τσιρμούλα.

Οι μισοί εργαζόμενοι λοιπόν υποκύψανε σ' αυτό τον εκβιασμό, όμως οι άλλοι μισοί όχι μόνο δεν υπέκυψαν αλλά επιτέθηκαν στον Τσιρμούλα, ενώ σχεδόν όλοι δεν τον θεωρούν αληθινό εκπρόσωπό τους. Αυτή η πραγματικά μειοψηφική του θέση φάνηκε στην αρχή της διαδικασίας όταν η Γεν. Συνέλευση διάλεξε για πρόεδρό της τον επικεφαλής των αγωνιζόμενων εργατών, και μέλος της Επιτροπής Σωτηρίας, Ηλία Ματέρη.

Ήταν τόσο συντριπτικό αυτό το ρεύμα που ο υποψήφιος που πρότεινε για Πρόεδρο της Συνέλευσης, ο Τσιρμούλας, ο φιλικός προς το ψευ-

τοΚΚΕ Μισογλής αναγκάστηκε να αποποιηθεί την πρόταση και να γίνει μοναδικός υποψήφιος ο Ματέρης. Και δεν είναι μόνο αυτό. Ενώ η Γεν. Συνέλευση δεν είχε θέμα ημερήσιας διάταξης το ζήτημα της μομφής κατά του Δ.Σ, όπως όφειλε να κάνει ο Τσιρμούλας και το Δ.Σ. μετά το εξώδικο με τις 100 υπογραφές, παρ' όλα αυτά αναγκάστηκε να το περιλάβει σα θέμα, κάτω από την έκδηλη πίεση του κόσμου ύστερα από απαίτηση του προέδρου της Συνέλευσης.

Τα πράγματα έχουν φτάσει πια σε ένα τέτοιο σημείο ώστε από δω και μπρος, το δίλημμα που θα μπει δεν είναι Τσιρμούλας ή αγωνιζόμενοι εργάτες, αλλά αγωνιζόμενοι εργάτες ή κάποια άλλη ενδιάμεση λύση που θα σερβίρει το λαλιωτικό και κνίτικο καθεστώς;

Η ΔΙΚΗ ΣΤΙΣ 18/10

Ήδη υπάρχουν ενδείξεις, πέρα από αυτή που μόλις αναφέραμε με τον πρόεδρο της Συνέλευσης, ότι το ψευτοΚΚΕ και οι λαλιωτικοί συνομοτούν.

Η πιο ισχυρή ένδειξη είναι αυτό το σκάνδαλο ότι όλοι μαζί (ΠΑΣΟΚ, ΣΥΝ, ψευτοΚΚΕ, ΝΔ) σαν Δ.Σ. και στα κρυφά από τους εργαζόμενους έκαναν προσφυγή στα δικαστήρια να διοριστούν οι ίδιοι για άλλους 6 μήνες ώστε να μη γίνουν εκλογές τώρα που τελειώνει η ζωή της προηγούμενης διο-

συνέχεια στη σελ. 12

**Παρακαλούμε τους
αναγνώστες μας
να στέλνουν
τα γράμματά τους
στην Τ. Θυρίδα 8371, Τ.Κ. 10010**

**Για τις οικονομικές σας
ενισχύσεις χρησιμοποιήστε
το νέο λογαριασμό μας στην
Εθνική Τράπεζα:
300/764962-29
ή την Τ.Θ. 8371
Τ.Κ. 10010
στο όνομα
Κ. Κούτελος**

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15ήμερη εφημερίδα
της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα
με το νόμο
Κώστας Κούτελος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Θ. 8371
Τ.Κ. 100 10 Αθήνα
Τηλ.-Φαξ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 5.000
Εξαμηνιαία: 2.500

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΗΣ ΓΣΕΕ ΚΑΙ ΤΟ ΒΡΩΜΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΜΕ ΤΟ 35ΩΡΟ

Η 24ωρη απεργία της ΓΣΕΕ ήταν μια πετυχημένη απεργία των ΔΕΚΟ, η πιο πετυχημένη των τελευταίων χρόνων.

Ήταν ιδιαίτερα αποτελεσματική και σαν τέτοια έγινε αισθητή στις συγκοινωνίες. Όταν λέμε αποτελεσματική εννοούμε ότι πέτυχε το στόχο της να ταλαιπωρήσει το λαό σε πολύ πλατιά κλίμακα. Εκατομμύρια άνθρωποι εγκλωβίστηκαν σε μια ακτίνα 5 χλμ από το κέντρο της πόλης, πλήρωσαν χρόνο και βενζίνη ή πλήρωσαν ταξί για να δείξει το συνδικάτο των ΔΕΚΟ την ισχύ του απέναντι στην κοινωνία και δευτερευόντως απέναντι στην κυβέρνηση.

Στα μέσα του καλοκαιριού στο φύλλο 356 της Ν. Ανατολής είχαμε γράψει ένα αναλυτικό άρθρο σχετικό με τα μέτρα στα εργασιακά που σχεδίαζε η κυβέρνηση. Είχαμε τότε σε γενικές γραμμές καταδικάσει τα μέτρα ελαστικοποίησης, αποδεικνύοντας ότι βασικά στόχευαν στο ριζισμό του μέσου μεροκάματου ή στην αύξηση του χρόνου εργασίας. Όπως γράψαμε τότε τα νέα αυτά μέτρα δεν εξυπηρετούν σοβαρά το μεγάλο και σύγχρονο βιομηχανικό κεφάλαιο, αλλά το μικρομεσαίο και καθυστερημένο παραγωγικά ενάντια στη μεγάλη μάζα των εργαζομένων. Αυτό αποδείχτηκε στη συνέχεια πρώτον γιατί ο ΣΕΒ αρνήθηκε ότι αυτά τα μέτρα είναι χρήσιμα για τον ίδιο, και έτσι ξεσκέπασε την κυβέρνηση και τους σοσιαλφασίστες που δημαγωγούσαν ότι τα μέτρα ήταν δώρο των Βρυξελλών στον ΣΕΒ. Δεύτερον, αυτό αποδείχτηκε γιατί η ΓΣΕΕ δηλαδή οι μικρομεσαίοι επιχειρηματίες, δηλαδή οι χειρότεροι κακοπληρωτές της εργατικής δύναμης, τα χαιρέτησαν και είναι στο πλευρό του Σημίτη.

Γενικά ο σοσιαλφασισμός στις κινητοποιήσεις του δεν θέτει ζήτημα μεροκάματου, αλλά ζήτημα ανεργίας ακριβώς για να αποφυγεί κάθε κίνηση που να ενώνει σε μάχη τους εργάτες που δουλεύουν στον πιο παραγωγικό ιδιωτικό τομέα και που γενικά δεν τους αντιπροσωπεύει. Σαν συνδικάτο των ΔΕΚΟ η ΓΣΕΕ θέλει στην υπόλοιπη κοινωνία να μιλάει κυρίως σαν εκπρόσωπος των ανέργων. Σαν εκπρόσωπος των ανέργων μπορεί να κινείται και ανεξέλεγκτα και να χρησιμοποιεί όσο ριζοσπαστικές μορφές αγώνα θέλει. Σαν δημαγωγός λοιπόν εκπρόσωπος των ανέργων αναφέρεται επίμονα στο ποσοστό των απολύσεων και σαν τέτοιος προβάλλει σαν κεντρικό σύνθημα το “35ωρο δίχως μείωση των αποδοχών”. Αυτό το σύνθημα το κάνει τελευταία κεντρική πολιτική καμπάνια ο ΣΥΝ και από ότι φαίνεται με αυτό θα περπατήσει από δω και μπρος όλος ο σοσιαλφασισμός.

Αυτό το σύνθημα το πήραν οι φασίστες από τη Γαλλία. Εκεί εφαρμόστηκε το 35ωρο, αλλά είτε με μείωση των αποδοχών. Δηλαδή οι βιομήχανοι το δέχτηκαν είτε αξιοποιώντας τον χρόνο των εργαζομένων αυξάνοντάς τον και μειώνοντάς τον όπως τους συνέ-

φερε αρκεί το μέσο άθροισμα να είναι 35 ώρες, είτε μείωσαν τις αμοιβές πράγμα που τους το επέτρεπε ο νόμος, σε ένα ποσοστό όμως μικρότερο από τη μείωση των ωρών εργασίας μέσα από ένα σύστημα κρατικής επιδότησης στις ασφαλιστικές εισφορές.

Πάντως το αποτέλεσμα ήταν να αυξηθεί ελάχιστα η απασχόληση στη Γαλλία από αυτό το μέτρο, αφού το κεφάλαιο εξουδετέρωσε τις απώλειές του σε ώρες εργασίας με καλύτερη οργάνωση της παραγωγής και με εντατικοποίηση της δουλειάς.

Εδώ όμως στην Ελλάδα οι σοσιαλφασίστες δεν θέλουν ούτε ελαστικοποίηση του ωραρίου, ούτε μείωση των αποδοχών. Αυτό σημαίνει ότι ζητάνε από τους βιομήχανους καθαρή μείωση των κερδών τους.

Αυτό το αίτημα θα ήταν πολύ αριστέρο σε μια αγορά εργασίας που ένα ισχυρό εργατικό κίνημα χοντρικά θα την περιφρουρούσε. Όμως εδώ συμβαίνει το αντίθετο. Αυτοί που κάνουν την πρόταση του 35ωρου είναι οι ίδιοι που φροντίζουν να σπάνε τα πραγματικά μεροκάματα μέσα από την εισαγωγή σε όλους τους κλάδους δουλειάς της απλήρωτης δουλειάς, κυρίως της δουλειάς των μεταναστών, έξω από κάθε συλλογική σύμβαση. Αυτή η τακτική κατέβασε το μέσο μεροκάματο, αλλά και το κατώτατο νόμιμο μεροκάματο σε όλους τους τομείς σε πρωτοφανή επίπεδα για ευρωπαϊκή χώρα. Εργατοπατέρες σαν αυτούς του ΣΥΝ, ψευτοΚΚΕ, ΠΑΣΟΚ ήταν εκείνοι που με την εξουσία τους σε όλα

τα συνδικάτα επέκτειναν, νομιμοποίησαν και νομιμοποίησαν το σπάσιμο του μεροκάματου σε όλους τους κλάδους. Και αυτό το σπάσιμο δεν το ξεκίνησαν από τη μεγάλη βιομηχανία. Γιατί αυτή είναι η τελευταία που σπάει τις συλλογικές συμβάσεις και τους κανονισμούς εργασίας, αυτή συνήθως έχει τα καλύτερα μεροκάματα, και αυτής τα συνδικάτα δεν ελέγχουν οι σοσιαλφασίστες. Το σπάσιμο λοιπόν το ξεκίνησαν από τους μικρούς και μεσαίους καπιταλιστές στην πόλη και προπαντός, στο χωριό. Αυτό το κεφάλαιο απασχολεί το 90% του μισθωτού προλεταριάτου στη χώρα μας και η κατάσταση είναι εκείνη που καθορίζει τελικά την κατάσταση και στους πιο ανεπτυγμένους τομείς της οικονομίας. Είναι χαρακτηριστικό ότι όλο και περισσότερο η μεγάλη βιομηχανία και το εμπόριο και οι υπηρεσίες χρησιμοποιούν για μια σειρά δουλειές τους εξωτερικά συνεργεία που δουλεύουν με μαύρα μεροκάματα.

Αυτοί λοιπόν που προτείνουν 35ωρο κάτω από αυτές τις συνθήκες που σπάνια τις καταγγέλλουν, δηλαδή τις συνθήκες της ανυπαρξίας σωματείων που περιφρουρούν το μεροκάματο και της ανυπαρξίας μη διεφθαρμένων επιθεωρήσεων εργασίας, ξέρουν ότι αυτό θα συνοδευτεί τελικά από μείωση του πραγματικού μεροκάματου επειδή θα υπάρχει νέα ενθουσιώδης προσφορά παρατεταμένης έξω από κάθε όριο εργασίας η οποία δεν θα πληρώνεται υπερωριακά. Ξέρουν ακόμα ότι οι μικρομεσαίοι α-

στοί ιδιαίτερα οι πιο μικροί θα παρακάμψουν με χίλιες μέθοδες τις συνέπειες του 35ωρου, μέθοδες που πολύ πιο δύσκολα χρησιμοποιούν οι μεγάλες εταιρείες.

Στο βάθος εκείνο που θέλουν οι σοσιαλφασίστες με το 35ωρο εκτός από μια μεγάλη δόση δημαγωγίας είναι ακριβώς αυτό: **να δημιουργήσουν σχετικά πιο δυσμενείς όρους ανταγωνισμού για το μεγάλο βιομηχανικό κεφάλαιο σε σχέση με το μικρό.**

Θέλουν επίσης η νόμιμη αγορά να γίνει ακόμα πιο ασύμφορη σε σχέση με την παράνομη, θέλουν ο δούλεμπορος – εργολαβάντζα να γίνει το απαραίτητο συμπλήρωμα ή καλύτερα ο ηγεμόνας της παραγωγής. Οι σοσιαλφασίστες εδώ και χρόνια παραδίνουν την οικονομία στις ακρίδες και τις βδέλλες αναπτύσσοντας την πρώτη πραγματική λούμπεν αστική τάξη στην ιστορία του ελληνικού καπιταλισμού.

Ιδιαίτερα πάντως οι συνειδητοί εργάτες πρέπει να καυτηριάζουν το σύνθημα του 35ωρου σαν φάρμακο για την ανεργία επειδή προβάλλεται από εκείνους ακριβώς που κλείνουν τα εργοστάσια, το ένα μετά το άλλο, ιδιαίτερα αυτά της βαριάς βιομηχανίας και έχουν οδηγήσει σε διαρκή παραγωγική υποχώρηση τη χώρα μας σε σχέση με την υπόλοιπη Ευρώπη, σκαρφαζόμενοι του κόσμου τους “αγώνες” υπεροικολογίας, αρχαιολογίας, τουρισμού ή ενάντια στις απολύσεις.

Κανείς δεν πρέπει να ακολουθήσει τους προβοκάτορες στη γραμμή του 35ωρου σήμερα. Ο πρώτος όρος για την καταπολέμηση της ανεργίας και το πρώτο σύνθημα

είναι το “όχι στο βιομηχανικό και παραγωγικό σαμποτάζ”. Ύστερα είναι η πάλη ενάντια στην παρασιτική και διεφθαρμένη γραφειοκρατία, η πάλη ενάντια στη σοσιαλφασιστική ολιγαρχία και η πάλη ενάντια στις στρατιωτικές δαπάνες.

Αυτά ρουφάνε τους ζωντανούς πόρους της δουλειάς όλου του λαού και τους πάνε στους στρατούς των παρασίτων.

Σε ότι αφορά τα ίδια τα άμεσα οικονομικά αιτήματα του συνειδητού προλεταριάτου απέναντι στους εργοδότες του, αυτά πρέπει να έχουν πρώτο το “όχι στο σπάσιμο του μεροκάματου από κανέναν, ίσο μεροκάματο για ίση δουλειά”.

Αυτός είναι ο όρος για να υπάρξουν ενιαία συνδικάτα, συνδικάτα του ίσου μεροκάματου, συνδικάτα όπου δεν συνυπάρχουν σαν εχθροί αλλά σαν φίλοι έλληνες και ξένοι εργάτες.

Πρώτα θα φτιαχτούν αυτά τα συνδικάτα, που σημαίνει ουσιαστικά ότι πρώτα θα γκρεμιστούν από τις θέσεις τους οι σοσιαλφασίστες και ύστερα θα πετύχουμε την ικανοποίηση επιθετικών οικονομικών αιτημάτων δηλαδή αυξήσεις ουσιαστικές, ωράριο κλπ.

Πραγματικά από αντικειμενική οικονομική άποψη οι αμοιβές της ελληνικής εργατικής τάξης βρίσκονται τόσο χαμηλά σε σχέση με την ανάπτυξη των παραγωγικών μεθόδων ώστε είναι τεράστια τα περιθώρια για πραγματικές αυξήσεις στα μεροκάματα και μείωση των ωρών εργασίας. Εκείνο που λείπει είναι εργατικά συνδικάτα, έστω και ένα.

ΠΩΣ Ο ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΣΑΜΠΟΤΑΡΕΙ ΤΙΣ ΥΠΟΓΡΑΦΕΣ

Ο διακηρύγμενος στόχος των ρωσόφιλων σ’ότι αφορά το δημοψήφισμα της Εκκλησίας είναι η απόρριψη του όσες υπογραφές κι αν συγκεντρωθούν τόσο με δήλωση Σημίτη όσο και του Σταθόπουλου. Ο Χριστόδουλος αφού έκανε τα πάντα- δεν δημιούργησε ένα κεντρικό όργανο που θα κατευθύνει τη συλλογή και δεν το έκανε κεντρικό πολιτικό ζήτημα- για να ακρωτηριάσει και να περιορίσει αυτή την εκστρατεία έστειλε τον εκπρόσωπο του μητροπολίτη Θεσσαλιώτιδος Θεόκλητο να συννενοηθεί με το διευθυντή του γραφείου τύπου του Σημίτη Γ. Πανταγιά για να κλείσει το ζήτημα προτού ολοκληρωθεί το μάζεμα των υπογραφών.

Η συνάντηση έγινε στα τέλη Σεπτεμβρη και σύμφωνα με τον Επενδυτή της 30 Σεπτεμβρη-1 Οκτώβρη “δημοσιοποιήθηκε συμβατικά επειδή την ώρα εκείνη έτυχε να βρίσκονται δημοσιογράφοι

στον περίβολο του Μεγάλου Μαξίμου...”. Σύμφωνα με την ίδια εφημερίδα έχουν προηγηθεί και άλλες τέτοιες συναντήσεις μεταξύ των δύο οι οποίοι διατηρούν φιλικές σχέσεις από το παρελθόν μια που ο έμπιστος άνθρωπος του Χριστόδουλου, Θεόκλητος έχει παρακολουθήσει μέχρι και εκδηλώσεις του ΟΠΕΚ, ένα από τα όργανα που έχει φτιάξει ο Σημίτης για την άλωση του ΠΑΣΟΚ από το ΣΥΝ. Το κυριότερο όμως είναι ότι αυτοί οι δυο συμφώνησαν να λήξει η κρίση με μια συνάντηση κορυφής Σημίτη-Χριστόδουλου και ότι “από την πλευρά του Θεόκλητου στις συναντήσεις με τον Πανταγιά δεν τίθεται, ως προϋπόθεση για την επίτευξη συμβιβασμού η συζήτηση του θέματος των ταυτοτήτων, κάτι που αποτελούσε μέχρι τώρα επίσημη θέση της Ιεραρχίας” (οι υπογραμμίσεις δικές μας). Οι “όροι” που έβαλε ο Θεόκλητος είναι α) “διαβεβαιώσεις ότι η κυβέρνηση δεν θα προχωρήσει σε βλαπτικές κινήσεις” στο θέμα της εκκλησιαστικής περιουσί-

ας ζήτημα που ανακίνησε ο Σημίτης σαν εργαλείο πίεσης για να υποκύψουν οι εθνικιστές παπάδες στις ταυτότητες και β) να παρέμβει η κυβέρνηση ώστε να ματαιωθεί πλήρως η επίσκεψη του πατριάρχη Βαρθολομαίου που έχει εξοργίσει τη σοβινιστική φράξια της Εκκλησίας. Σύμφωνα με τον Επενδυτή ο Σημίτης δεν έχει αντίρρηση σ’αυτά και επικεντρώνει στις υπογραφές. Και ω του θαύματος θα βάλει ο μεγαλοδύναμος το χέρι του για να επικρατήσει ειρήνη. “Ο Θεόκλητος (για τον οποίο λέγεται άλλωστε ότι στην Καρδίτσα δεν έχει επιδείξει ιδιαίτερη σπουδή ως προς τη συγκέντρωση των υπογραφών) φέρεται να μετέφερε πάντως στο συνομιλητή του μια όχι ιδιαίτερη εκτίμηση για το τελικό αποτέλεσμα των υπογραφών, από την άλλη πλευρά όμως επισήμανε ότι δεν υπάρχει δυνατότητα υπαναχώρησης και διακόπτης του “δημοψηφισματος” λόγω των αντιδράσεων που θα εκδηλωθούν από τους

θεωρούμενους “ακράιους” μητροπολίτες, όπως οι Πειραιώς και Καλαβρύτων. Τούτων δοθέντων, οι συζητήσεις μεξού των δυο “εκπροσώπων” έχουν μείνει, κατά τις πληροφορίες, στο σημείο αναζήτησης του τρόπου διολίσθησης της όλης διαδικασίας συγκέντρωσης των υπογραφών, έτσι ώστε να μην αποτελέσει εμπόδιο για την πραγματοποίηση της συνάντησης κορυφής μεταξύ πρωθυπουργού και αρχιεπισκόπου δίχως να περιληφθεί το θέμα των ταυτοτήτων στην επίσημη ατζέντα”.

Στο παραπάνω κομμάτι περιγράφεται συμπυκνωμένα όλη η πάλη μέσα στην Εκκλησία, όλη η τακτική του Χριστόδουλου που δουλεύει σε αγαστή σύμπνοια με τους ανθρώπους της Ρωσίας. Η φράση κλειδί είναι “ο τρόπος διολίσθησης της όλης διαδικασίας”, πράγμα που σημαίνει ότι ο Χρι-

ΕΡΓΑΣ για ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ ΖΩΝΗΣ

Συνάδελφοι μεταλλεργάτες,

Ο ΕΡΓΑΣ στο προηγούμενο διάστημα κυκλοφόρησε δύο προκηρύξεις.

Στην πρώτη με τίτλο "ΟΛΟΙ ΜΕ ΤΟΝ ΕΡΓΑΣ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟΥ", εκθέσαμε τις απόψεις μας για τα μέτρα που πρέπει να παρθούν για την ανάπτυξη της Ζώνης και την προσέλκυση πλοίων για επισκευές.

Θέσαμε το ζήτημα διαλόγου με τους εφοπλιστές και κοινού μετώπου ενάντια στην κυβέρνηση και τον ΟΛΠ.

Εδώ να θυμίσουμε ότι αυτό το ζήτημα το θίξαμε και σε μια προκήρυξη που μοιράσαμε στα μέσα Μάρτη με τίτλο "ΟΧΙ ΣΤΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΤΗΣ ΖΩΝΗΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΥΝΤΙΔΗ". Με αυτή τη θέση συμφώνησαν όλοι οι συνάδελφοι που δεν θέλουν την Ζώνη ρημαγμένη και τις οικογένειές τους στη φτώχεια και την εξαθλίωση.

Δυστυχώς συνάδελφοι οι θέσεις μας για διάλογο με τους εφοπλιστές και επιδότηση της επισκευής άνοιξε τους ασκούς του Αιόλου.

Όλοι αυτοί που θέλουν το κλείσιμο της Ζώνης όπως και της υπόλοιπης βιομηχανίας της χώρας μας, άρχισαν να σφίγγονται μην τυχόν και ανέβει μια εργατική παράταξη που θα προσπαθήσει να φέρει τα καράβια πίσω στη Ζώνη.

Για τον Πουντίδη και την κλίκα του τα έχουμε πει και τα ξέρετε. Μέχρι τελευταία συνεχίζει να εμπαιζει τον κλάδο. Μας κουβάλησε στον ΟΑΕΔ τάχα μου με αγωνιστική κατάληψη για να πάρουμε 250.000 έκτακτο βοήθημα και στο τέλος πήραμε αρχές Οκτώβρη τις 200.000 που έδινε η κυβέρνηση από πριν. Κατά τα άλλα είναι αντικυβερνητικός! Ενώ τα είχε συμφωνήσει με την κυβέρνηση πέταξε και μια απεργία από τις 11 και μετά για να δημιουργήσει πρόβλημα στην παραγωγή.

Ο Πουντίδης κάνει απεργίες και διώχνει τα καράβια φωνάζοντας: κάτω η κυβέρνηση που κλείνει τη Ζώνη. Μα αυτό θέλει η κυβέρνηση. Να μην έρχονται καράβια για να μπορέσει να την κλείσει. Εδώ η συμπαιγνία είναι φανερή. Φαίνεται όμως ότι δεν ανησυχεί γιατί ξέρει το επίπεδο αυτών που τον ψηφίζουν ότι δεν μασάνε από τέτοια και πάλι αυτόν θα ψηφίσουν.

Σαυτήν την προκήρυξη θα προσπαθήσουμε να ξύσουμε το μακιγιάζ από το πρόσωπο του Καραγιαννάκη και της "νέας" παράταξης ΑΣΕΚ για να φανεί το αληθινό τους πρόσωπο, δηλαδή ο Πουντίδης.

ΦΟΒΗΘΗΚΑΝ άνοδο του ΕΡΓΑΣ και άρχισαν μεγάλα κομματικά και συνδικαλιστικά παρασκήνια.

Στο παιχνίδι μπήκε και ο ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ. Ένα κόμμα που δεν έχει καθόλου παρουσία στη Ζώνη. Μάθαμε από την εφημερίδα *Αυγή* ότι στις 19 Σεπτεμβρίου συναντήθηκαν οι Κωνσταντόπουλος Λαφαζάνης με φορείς της Ζώνης που είχαν επικεφαλής τον δήμαρχο Περάματος Πατσιλινάκο (ο Πουντίδης πάντα αυτόν εμφανίζει για αρχηγό της Ζώνης). Εκεί ο Κωνσταντόπουλος τους διαβεβαίωσε ότι ο Συνασπισμός θα αναλάβει πρωτοβουλίες για τη Ζώνη μέσα και έξω από τη Βουλή.

Το μέσα εντάξει. Εννοούν κάποιες επερωτήσεις στη Βουλή. Το έξω το είδαμε την άλλη μέρα με την ανακοίνωση που μοιράσαν στον κλάδο και ανάγγελλαν τη δημιουργία "νέας" παράταξης την οποία στην δεύτερη προκήρυξη την βάφτισαν ΑΣΕΚ. Έβγαλαν από το ψυγείο τον Καραγιαννάκη, τον πλαισίωσαν με μερικούς παλιούς παροπλισμένους κνίτες με τον αποστάτη του ΕΡΓΑΣ Λιακόπουλο και σε επίσημη συνεργασία με ένα κομμάτι της ΝΔ, αυτό που πριν ακολουθούσε τον "ανεξάρτητο" Πολίτη και τον κατεβάζουν στις εκλογές με ένα στόχο.

Να ανακόψουν την πορεία του ΕΡΓΑΣ προς τα πάνω. Τρέμουν μην ανέβει η μόνη παράταξη που λει και το εννοεί. ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ ΖΩΝΗΣ για να αποφασίζουν οι ίδιοι οι μεταλλεργάτες της Ζώνης για την τύχη τους. ΔΙΑΛΟΓΟ ΜΕ ΤΟΥΣ ΕΦΟΠΛΙΣΤΕΣ, για να φέρουν τα καράβια τους στο Πέραμα. Και μέτρα μείωσης του κόστους με ΕΠΙΔΟΤΗΣΕΙΣ.

Στα ίδια τους τα γραφτά βγάζουν το πραγματικό τους πρόσωπο. Στην πρώτη τους ανακοίνωση ξεκινάει ως εξής: "εμείς που υπογράφουμε αυτό το κείμενο εκφράζουμε και με αυτόν τον τρόπο την αγωνία μας και την έντονη ανησυχία μας για την τραγική

Ο ΕΡΓΑΣ μοίρασε προχθές την παρακάτω προκήρυξη. Αυτή τη φορά ξεσκεπάζει τη κλίκα Καραγιαννάκη και τον ΣΥΝ που με τη βοήθεια του Λιακόπουλου προσπαθούν να εμποδίσουν τη νίκη του ΕΡΓΑΣ και να διασώσουν την κλίκα Πουντίδη. Εμφανίζονται σα μετριοπαθές κέντρο όπως κάνει πάντα ο ΣΥΝ και δε χτυπάνε σε τίποτα ουσιαστικό την ΕΣΑΚ στις προκηρύξεις τους. Όμως κατ' ιδίαν λένε στον καθένα ό,τι θέλει ν' ακούσει και συνήθως απευθύνονται σε φίλους του ΕΡΓΑΣ. Όμως ο κόσμος δεν τους εμπιστεύεται. Έτσι κι αλλιώς πάντως, η προκήρυξη αυτή ξεκαθαρίζει τα ζητήματα.

κατάσταση που βρίσκεται ο κλάδος μας, την παρατεταμένη κρίση και το τεράστιο πρόβλημα της ανεργίας που έχει γίνει πλέον βραχνάς".

Σίγουρα μέσα στους 16 που υπογράφουν το κείμενο υπάρχουν συνάδελφοι που τους έχει χτυπήσει η ανεργία όπως ο Κατσαρός, ο Κλεονάκος και άλλοι. Εμείς ρωτάμε τον επικεφαλής της παράταξης τον Καραγιαννάκη. Πότε σου έγινε βραχνάς η ανεργία και έχεις τόσο έντονη ανησυχία για το μέλλον του κλάδου; γιατί τα τελευταία χρόνια δεν σε είδαμε να ανησυχείς. Θα θέλαμε μια διευκρίνιση εκεί που λένε "εκφράζουμε ΚΑΙ με αυτόν τον τρόπο..." τι εννοούν; Με ποιόν άλλον τρόπο εκφράσανε την ανησυχία τους; μήπως με τους αγώνες τους καράβι-καράβι για την επίλυση των προβλημάτων των συναδέλφων;

Παρακάτω γράφουν: "φτάνει πια: στην ανυπαρξία του ΕΡΓΑΣ...". Εδώ το θράσος τους δεν έχει όρια. Λει ο γάιδαρος τον πετεινό κεφάλι: είμασταν ανύπαρκτοι εμείς και υπαρκτοί αυτοί!!

Προς το τέλος της πρώτης ανακοίνωσης γράφουν: "Η διαμόρφωση πλαισίου στόχων ιεραρχημένων με βάση τη σημερινή πραγματικότητα (θα διατυπωθεί συγκεκριμένα στην ιδρυτική μας διακήρυξη που θα κυκλοφορήσει σύντομα) πρόγραμμα δράσης και ανασυγκρότησης της Ζώνης με βάση τα αιτήματά μας σε συντονισμό με όλους τους ενδιαφερόμενους".

Περιμέναμε και εμείς να δούμε στην ιδρυτική τους διακήρυξη τις θέσεις τους για τον κλάδο. Αλλά το μόνο που συμφώνησαν είναι η ονομασία της παράταξής τους. "Αδέσμευτη Συνδικαλιστική Ενωτική Κίνηση". Μας δίνουν το δικαίωμα να θεωρήσουμε ότι το "Αδέσμευτη" σημαίνει: "δεν δεσμευόμαστε για τίποτα, σας παίρνουμε τώρα τους ψήφους και μετά κάνουμε ότι γουστάρουμε". Και έχουν συνηθίσει σε τέτοιες συμπεριφορές.

Συνάδελφοι διαβάστε προσεκτικά τις ανακοινώσεις της ΑΣΕΚ και δείτε αν διαφωνούν πουθενά με τον Πουντίδη. Δύο πράγματα του καταλογίζουν που είναι τα εξής: το πρώτο είναι ότι με την αδιέξοδη και στείρα αντιπαράθεσή του με την κυβέρνηση έχει απογοητεύσει τους συναδέλφους και δεν συμμετέχουν στις λειτουργίες του συνδικάτου. Με λίγα λόγια κατηγορούν τον Πουντίδη για αντικυβερνητικό. Μα συνάδελφοι, ο Πουντίδης με τις συνεχείς απεργίες που διώχνουν τα καράβια ποιον ευνοεί αν όχι τα σχέδια της κυβέρνησης που θέλει να κλείσει τη Ζώνη;

Σε ότι αφορά τους συναδέλφους που απογοητεύτηκαν και δεν συμμετέχουν τι εννοείται; Ότι θα ήταν καλύτερα να ακολουθήσει ο κλάδος μαζικά τον Πουντίδη στις προβοκατόρικες απεργίες; Εδώ ο κλάδος δείχνει μεγάλη ωριμότητα που δεν ακολουθεί τους προβοκατόρες γιατί αλλιώς θα είχαν κλείσει τη Ζώνη προ πολλού. Το δεύτερο που του καταλογίζουν προσέξτε καλά πιο είναι. Ότι κάνει αποσπασματικούς αγώνες χωρίς συνέχεια και συνέπεια, δηλαδή τι θέλουν να πουν οι συνδικαλιστές της ΑΣΕΚ; ότι οι 24ωρες δεν φτάνουν; θα έπρεπε να κάνει περισσότερες;

Ας το πουν αυτό ανοιχτά και όχι καλυμμένα για να το μάθουν και αυτοί που τους ακολουθούν. Πάντως ο Πολίτης πάντα ψήφιζε τις απεργίες που πρότεινε ο Πουντίδης, σε αντίθεση με τον ΕΡΓΑΣ που τις καταψήφισε.

Γιατί στις ανακοινώσεις τους δεν λένε τίποτα για τους τραμπουκισμούς τις κλίκες ενάντια σε όποιον τολμήσει να τους κάνει κριτική;

Για τους ανθρώπους τις κλίκες που πάνε από τη μια δουλειά στην άλλη ρίχνοντας τους άλλους από τη σειρά; καλά για τον Καραγιαννάκη καταλαβαίνουμε, το αίμα νερό δεν γίνεται. Ο Λιακόπουλος όμως που επί 20 χρόνια στον ΕΡΓΑΣ όλο τέτοια κατάγγελλε τώρα γιατί κάνει την πάπια; Πάντως είναι εντυπωσιακή η ευθιξία του Καραγιαννάκη για τις συκοφαντίες και την σπίλωση υπολήψεων που κάνει ο Πουντίδης. Αν και δεν θα έπρεπε γιατί αυτός του τα δίδαξε στα χρόνια που ήταν πρόεδρος του.

ΡΩΤΑΜΕ ΚΑΙ ΘΕΛΟΥΜΕ ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Τα χρόνια που ήταν πρόεδρος ο Καραγιαννάκης και αποκαλούσε τους συνδικαλιστές του ΕΡΓΑΣ Γουρνά-Λιακόπουλο (σημερινό του κολλητό) προβοκατόρες δεν σπύλωνε υπολήψεις;

Με την ευκαιρία για να ρωτήσουμε: πότε έπαψε ο Λιακόπουλος να είναι προβοκατόρας Καραγιαννάκη; ή έγινες και εσύ τέτοιος;

Φανταζόμαστε θα δόθηκαν οι απαραίτητες εξηγήσεις μεταξύ σας για όταν εσύ τον έλεγες ασφαλίτη και προβοκατόρα και αυτός σε έλεγε σοσιαφασίστα και πουλημένο.

Πάντως εμείς τον Καραγιαννάκη, τον Αλεβιζόπουλο και όλους τους παλιούς κνίτες που σήμερα παριστάνουν τους δημοκράτες τους ξέρουμε καλά. Δεν ξεχνάμε τους τραμπουκισμούς και τις γιούχες ενάντια στον ΕΡΓΑΣ και στις άλλες παρατάξεις την εποχή που ήταν αυτοί στα πράγματα.

Ξέρουμε ότι μέσα από το χέιλι που χαμογελάει κρύβονται δόντια ΔΡΑΚΟΥΛΑ. Δεν τους δίνει συγχωροχάρτι η απομάκρυνσή τους από τον Πουντίδη όσο δεν κάνουν αυτοκριτική στον κλάδο για την αμαρτωλή τους ιστορία. Όποιος κάνει κάτι κακό για να γίνει πιστευτός ότι διορθώθηκε πρέπει στοιχειωδώς να δηλώσει ότι δεν θα το ξανακάνει. Εσείς γιατί το αποφεύγετε αυτό παιδιά;

Και ένα τελευταίο. Γιατί οι 16 της πρώτης προκήρυξης γίνανε 6 στη διακήρυξη; για εξηγήστε μας τι γίνανε οι άλλοι; Σας φύγανε ή εσείς οι 6 τους εκπροσωπείτε; Και αν είναι έτσι γιατί δεν το γράφετε;

Αυτά. Και να ξεκαθαρίσουμε κάτι γιατί δεν μασάμε κουτόχορτο. Μην μας πείτε ότι σπύλωνουμε υπολήψεις και εμείς. Γιατί σπύλωμα είναι όταν ασχολείται κανείς με τα προσωπικά κάποιου και όχι με τη δράση και τις απόψεις ενός δημοσίου προσώπου ή μιας παράταξης.

Συνάδελφοι προσέξτε τη λούμπα που πάνε να σας ριξουν.

Μια παλιά κινέζικη παροιμία λει: Άμα διώξεις τον τίγρη από την πόρτα και σου μπει ο λύκος από το παράθυρο είσαι φαγωμένος από χέρι.

Αυτό θα πάθουμε αν ριξουμε τον Πουντίδη και μας έρθει ο Καραγιαννάκης.

Η ΑΣΕΚ (αλήθεια τώρα που το προσέχουμε τι έγινε; αναγραμματισμό της ΕΣΑΚ κάνατε;) αποφεύγει σαν το διάολο το λιβάνι να δεσμευτεί στον κλάδο με συγκεκριμένα μέτρα. Μαθαίνουμε από συναδέλφους ότι στα λόγια είναι με όλους και με όλα. Ότι θέλει ο καθένας αρκεί να τους ψηφίσει. Όμως δεσμευση είναι μόνο η γραφτή εξαγγελία. Πάντως εμείς περιμένουμε να δούμε τι θέση θα πάρουν για τα τρία μεγάλα ζητήματα που βάζουμε εμείς για τη σωτηρία της Ζώνης και τη λειτουργία του Συνδικάτου.

1. Διάλογος και συνεννόηση με τους εφοπλιστές και όχι διώξιμο των καραβιών με προβοκατόρικες απεργίες.

2. Επιδότηση της επισκευής από την κυβέρνηση για να μειωθεί το κόστος.

3. ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ ΖΩΝΗΣ να ψηφίζουν μόνον οι μεταλλεργάτες της Ζώνης και όχι οι κολλητοί της κάθε παράταξης από όλο το Λεκανοπέδιο.

Αυτά και μόνο αυτά τα αιτήματα είναι η σωτηρία της Ζώνης.

Το ψηφοδέλιό μας σε αυτές τις εκλογές θα έχει τίτλο:

ΕΡΓΑΣ για ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ ΖΩΝΗΣ

Με αυτό θέλουμε να δείξουμε ότι είμαστε αποφασισμένοι να προχωρήσουμε και καλούμε όλους τους συναδέλφους να σταθούν δίπλα μας.

ΣΧΟΛΕΙΑ

ΤΟ ΝΕΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΔΙΧΩΣ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ ΕΙΝΑΙ ΦΑΣΙΣΜΟΣ

Σύμφωνα με το σύστημα Αρσένη βάσει του οποίου έγιναν οι εξετάσεις του περασμένου Ιουνίου το άριστα στην βαθμολογία της εισαγωγής στα ΑΕΙ και ΤΕΙ είναι το 200. Οι σράντα από τις 200 μονάδες είναι η προφορική βαθμολογία του μαθητή που την παίρνει από τους καθηγητές του σχολείου από όλα τα γραπτώς εξεταζόμενα μαθήματα. Με την αξιολόγηση των καθηγητών που είχε θεσμοθετήσει ο Αρσένης εξασφάλιζε σ' ένα βαθμό το αδιάβλητο της προφορικής βαθμολογίας.

Ένα από τα κριτήρια αξιολόγησης του εκπαιδευτικού, σύμφωνα με το σύστημα Αρσένη, που το δέχονταν στα λόγια και ο νέος υπουργός μέχρι τις εξετάσεις του περασμένου Ιουνίου, αλλά δεν το εφάρμοσε στην πράξη, θα ήταν η διαφορά της προφορικής από την γραπτή βαθμολογία των πανελλαδικών εξετάσεων του Ιουνίου. Σύμφωνα με αυτό το κριτήριο ένας καθηγητής θα κρίνονταν θετικά αν οι γραπτοί βαθμοί των μαθητών του στις πανελλαδικές εξετάσεις θα παρουσίαζαν μικρή διαφορά από τους προφορικούς βαθμούς που αυτός ο ίδιος ο καθηγητής έβαλε στα δύο τετράμηνια. Στην αντίθετη περίπτωση ο καθηγητής θα κρίνονταν αρνητικά και στις μεγάλες διαφορές στη βαθμολογία θα κρίνονταν υπόλογος. Με τον τρόπο αυτό θα ελέγχονταν όλες οι βαθμολογίες και ταυτόχρονα και οι καθηγητές. Έτσι ο Αρσένης είχε εξασφαλίσει, θεωρητικά τουλάχιστον, αφού τελικά δεν εφαρμόστηκε το σύστημα, το αδιάβλητο της προφορικής βαθμολογίας, και παραπέρα είχε εξασφαλίσει το ότι οι καθηγητές δεν θα σύρονταν στην εμπορία των βαθμών και την συναλλαγή. Η αξιολόγηση δεν θα αφορούσε φυσικά μόνο τον έλεγχο των διαφορών βαθμολογίας, αλλά ολόκληρη την δουλειά του εκπαιδευτικού στο σχολείο.

Ο νέος υπουργός παιδείας καταργώντας την αξιολόγηση κατάργησε και τον έλεγχο της προφορικής βαθμολογίας των καθηγητών. Έτσι ο καθηγητής μπορεί να βάζει ότι βαθμό θέλει χωρίς να ελέγχεται από κανένα, με έναν όρο: αν ο προφορικός ξεπερνάει τον γραπτό τρεις μονάδες, τότε ο προφορικός κατεβαίνει στις τρεις μονάδες πάνω από τον γραπτό βαθμό.

Έτσι η εύνοια του καθηγητή εκφράζεται με τρεις μονάδες πάνω από τον γραπτό. Τι επιπτώσεις έχει αυτή η εύνοια για το μαθητή μπορεί να μας βοηθήσει ένα παράδειγμα για να το καταλάβουμε. Υποθέτουμε ότι οι γονείς κάποιου μαθητή πληρώνοντας τους βαθμούς στον καθηγητή του δημόσιου ή του ιδιωτικού σχολείου ή επειδή έχουν καλές σχέσεις με το πολιτικό μπλοκ της ΟΛΜΕ εξασφαλίζουν σε κάθε μάθημα προφορικά 18, ενώ ξέρουν πολύ καλά ότι το παιδί τους είναι μέτριος μαθητής και σε καμιά περίπτωση στις εξετάσεις Ιουνίου δεν πρόκειται να γράψει 18. Στις εξετάσεις του Ιουνίου ο μα-

θητής λοιπόν γράφει 12 σε όλα τα μαθήματα (η σταθερή βαθμολογία 12 και 18 δεν βλέπει τη γενικότητα του παραδείγματος, αντίθετα είναι μια απόπειρα για την γενικευσή του). Τότε όλα τα 18αρια θα γίνουν 15αρια. Αυτή είναι η ρύθμιση του υπουργείου. Έτσι ο μαθητής θα βγάλει βαθμό απολυτηρίου 13,5 που θα παίξει ρόλο στην εισαγωγή του στα ΑΕΙ και ΤΕΙ και αν είναι ο βαθμός του υψηλός και στην είσοδό του στον δημόσιο τομέα με χρήση μόνο του απολυτηρίου. Σε αυτόν τον μαθητή σίγουρα χαρίστηκαν και πολλές μονάδες προφορικής βαθμολογίας. Αν ο "τίμιος" βαθμός για τα προφορικά θεωρηθεί ο γραπτός, τότε για την εισαγωγή του στα ΑΕΙ και στα ΤΕΙ ο μαθητής θα συγκέντρωνε 120 μονάδες με άριστα το 200. Τώρα με τους αγορασμένους ή χαρισμένους προφορικούς βαθμούς, δηλαδή με μέσο όρο το 13,5 συγκεντρώνει 135 μονάδες. Οι 15 βαθμοί αύξησαν κατά 12,5% την βαθμολογία του. Η διαφορά των 135 μονάδων από τις 120 παίξει μεγάλο ρόλο. Με τις 120 μονάδες ο μαθητής δεν θα εισάγονταν σε μια σχολή της προτίμησής του, ενώ με τις 135 όχι μόνο εισάγεται σε αυτήν την σχολή αλλά μπαίνει και πρώτος. Στην Ιατρική Αθηνών για παράδειγμα ο πρώτος ήταν τρεις μονάδες μπροστά από τον τελευταίο.

Η ΦΑΣΙΣΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Με την κατάργηση λοιπόν και μόνο του ελέγχου της προφορικής βαθμολογίας των καθηγητών του Λυκείου, που είναι ένα μόνο μέρος της αξιολόγησης που κατάργησε ο υπουργός Παιδείας, **το καθεστώς θεσμοθετεί τους όρους δημιουργίας μιας αγοράς βαθμών και διαφθοράς.** Τα ιδιωτικά σχολεία κάνουν χρυσές δουλειές. Ο μόνος που δεν φταιει βέβαια σε αυτήν την περίπτωση είναι η ιδιωτική εκπαίδευση. Η αγοροπωλησία στα ιδιωτικά σχολεία οπωσδήποτε διαφθείρει αυτούς που συμμετέχουν στην βρώμικη δουλειά. Ο ιδιοκτήτης του ιδιωτικού σχολείου αποβλέπει στο κέρδος με όση βρωμιά και να του το δώσανε. **Στα δημόσια σχολεία όμως τη διαφθορά τη διαχειρίζεται το ρωσόφιλο μπλοκ εξουσίας μαζί με την ΟΛΜΕ και όλες τις κομματικές παρατάξεις που την αποτελούν.** Εδώ και αρκε-

τές μέρες κνίτες, συνασπισμικοί, ΟΛΜΕ, φαιοκόκκινοι, ορθοδοξοφασίστες, ΠΑΣΟΚ και Καραμανλικόι, εθνικοσοσιαλιστές και όλο το κατακάθι της ελληνικής κοινωνίας έχουν στήσει τις φάκες με το τυρί και περιμένουν στα σκοτεινά στα λασπόνερα να καταγράψουν και να χαρούν την απόδοση της θεσμοθετημένης από το Σημίτη βιομηχανίας διάβρωσης και εξαθλίωσης των καθηγητών που πρόσφερε στο έθνος το ρώσικο μπλοκ εξουσίας. Όλοι αυτοί θέλουν να **εξαναγκάσουν** σε χρηματισμό τους καθηγητές, όπως ακριβώς οι ιμπεριαλιστές πότιζαν με τη βία όλο τον κινέζικο λαό. Θέλουν να κουρελιάσουν ιδεολογικά και ψυχικά ένα μέρος των καθηγητών, να τους κατεβάσουν στο τελευταίο σκαλοπάτι, να σπάσουν την οποιαδήποτε πολιτική τους και πολιτισμική τους αντίσταση, να τους μετατρέψουν σε ανυπόληπτους και σε πειθήνια όργανά τους. Σε κοινούς φασίστες. Όλοι αυτοί οι ναζί θα φροντίσουν στη συνέχεια να εκθέσουν ανελέητα συνολικά τον κλάδο των καθηγητών παραφουσκώνοντας το ρόλο αυτού του κλάδου σαν φύλακα των αξιών της αστικής δημοκρατίας και θα προσπαθήσουν στη συνέχεια να κατοχυρώσουν το ξεφτύλισμα της γνώσης και της ηθικής που οι ίδιοι οργάνωσαν σαν αξία αυτής της κοινωνίας. Έτσι ελπίζουν ότι θα φτάσουν στη διάλυση του ήδη παρακμασμένου αστικοδημοκρατικού σχολείου αφού θα έχουν κουρελιάσει στα μάτια της κοινωνίας ένα αναγκαίο όρο της ύπαρξής του, τον αστικοδημοκρατικό καθηγητή.

Ταυτόχρονα όμως σπέρνοντας την πνευματική κατάπτωση στην κοινωνία πιστεύουν ότι θα διευρύνουν τα όρια της ανηθικότητας, για την ανετότερη άσκηση της πολιτικής τους. Θέλουν να διαλύσουν, να βγάλουν από τη μέση συνείδηση την αστικοδημοκρατική έννοια της εκπαίδευσης και της γνώσης,

πόσο μάλλον του μαρξισμού και να επιβάλλουν μια πολιτική δικτατορία που θα υπηρετεί τον Κόκκαλη και τα ρώσικα συμφέροντα.

Σε ένα τέτοιο σχέδιο η αστικοδημοκρατική εκπαίδευση είναι ένα σοβαρό ιδεολογικό εμπόδιο.

Η ΥΠΟΝΟΜΕΥΣΗ ΤΗΣ ΕΝΙΣΧΥΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΣΕ

Εκτός από τη διάβρωση αυτού του τύπου που αναφέραμε το καθεστώς σαμποτάρει τις ευρωπαϊκές επενδύσεις στην εκπαίδευση. Στόχος τους είναι να εισπράξουν το 1,2 τρις του Γ' ΚΠΣ της εκπαίδευσης, αλλά ταυτόχρονα να καταστήσουν τις επενδύσεις αυτές αντιπαραγωγικές. Το ποσόν αυτό είναι τεράστιο. Αντιστοιχούν 120.000 για κάθε πολίτη. Έτσι υπονομεύουν την ενισχυτική διδασκαλία στα Λύκεια. Ειδικά για φέτος έχουν δικαίωμα για φροντιστήριο οι μαθητές και των τριών τάξεων του Λυκείου σε ποσοστό 35%. Επειδή η ενισχυτική διδασκαλία χρηματοδοτείται από την Ευρώπη, ο τρόπος συγκρότησής της υπογορεύεται από την ΕΕ και υπηρετεί απευθείας τους στόχους της. Σαν παράδειγμα οι μαθητές μπορούν να διαλέγουν ελεύθερα τους καθηγητές. Επίσης οι μαθητές έχουν ακόμα και τη δυνατότητα να συγκροτήσουν οι ίδιοι ένα τμήμα ζητώντας καθηγητές της επιλογής τους. Ο καθηγητής πληρώνεται καλά με 5000 καθαρά την ώρα. Παρά την καλή οργάνωση της ΕΕ, το καθεστώς διαλύει την ενισχυτική σαμποτάρώντας την ανοιχτά. Απαγορεύουν στα μέλη των κομμάτων του ρώσικου μπλοκ να διδάξουν.

Ταυτόχρονα το υπουργείο Παιδείας έχει φροντίσει να δίνει μια αμοιβή 100.000 δρχ το μήνα στον διευθυντή της ενισχυτικής για μια δουλειά 4 ωρών ημερησίως στην απασχόληση σε ΙΚΑ, υπηρεσίες κλπ. Δηλαδή για υπερωρίες

4-5 ωρών ημερησίως και για μια ευθύνη διεύθυνσης ενός ολόκληρου φροντιστηρίου που έχει πολλές φορές δεκάδες τμήματα δίνουν ένα τέτοιο ποσό, έτσι ώστε κανείς να μην προσφέρεται. Φέτος επέτρεψε και βοηθό στον διευθυντή αλλά... άμισθο! Στην ενισχυτική μπορεί ο οποιοσδήποτε μαθητής και αυτός της Γ' Λυκείου να βοηθηθεί πλήρως χωρίς να χρειαστεί να πατήσει σε φροντιστήριο. Όλοι αυτοί φροντίζουν να απαξιώνουν την ενισχυτική για αν μην υπάρξει ούτε υποψία προόδου.

Ταυτόχρονα το υπουργείο παιδείας κατάργησε τις αμειβόμενες άδειες των εκπαιδευτικών για μεταπτυχιακά. Ο λόγος είναι ότι τα τελευταία χρόνια εκατοντάδες καθηγητές χρησιμοποιούσαν αυτές τις άδειες και σε δύο τρία χρόνια αποκτούσαν ένα μεταπτυχιακό τίτλο. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι είχαν μια αυξημένα προσόντα και κατά συνέπεια διεκδικούσαν της διευθυντικές θέσεις αποτελεσματικότερα από τους φαιοκόκκινους. Αυτόνοτο είναι ότι από το ρώσικο μπλοκ εξουσίας δεν έκανε κανείς μεταπτυχιακά και ότι τα προσόντα τους, πέρα από την κομματική τους ιδιότητα είναι ανύπαρκτη. Έτσι μαφιόζικα απαλλάχτηκαν και από αυτήν την απειλή. Ένα άλλο φασιστικού τύπου μέτρο του Σημίτη ήταν η κατάργηση των ΠΣΕ. Η χρηματοδότηση της ΕΕ για τα ΠΣΕ πρόβλεπε 100.000 θέσεις ανώτατης εκπαίδευσης. Χωρίς καν να αναφερθούμε στα ΑΕΙ και ΤΕΙ ούτε και στην έρευνα το συμπέρασμα βγαίνει αβίαστα. Η εκπαιδευτική πολιτική του φιλορώσικου μπλοκ εξουσίας υπονομεύει την ίδια την εκπαίδευση. Δεν πρόκειται απλά για μια εκπαιδευτική πολιτική που στόχο έχει την διάλυση της εκπαίδευσης. Η πολιτική αυτή είναι σε πλήρη ενόχληση με τον γενικότερο στόχο της πολιτικής δικτατορίας, τον τροφοδοτεί και τον στηρίζει ιδεολογικά.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ

συνέχεια από τη σελ. 3

στόδουλος μέσω Θεόκλητου αναλαμβάνει την υποχρέωση να σαμποτάρει το δημοψήφισμα και να προετοιμάσει την υποταγή της Εκκλησίας στο ρωσόφιλο καθεστώς. Όμως αυτή δεν είναι μια εύκολη δουλειά γι' αυτό και η τακτική του είναι ευλύγιστη. Πριν την πρόσφατη Ιερά Σύνοδο το Βήμα της 8 Οκτώβρη έγραφε ότι οι παπάδες θα κληθούν να αποφασίσουν αν θα συνεχίσουν ή όχι τις υπογραφές. Εκείνος που έβαλε το θέμα δεν ήταν άλλος από τον Χριστόδουλο στην

ομιλία του "Οποιοι επιθυμεί την υποχώρηση ιδού εδώ συνεδριάζει η Ιερά Σύνοδος της Ιεραρχίας", όταν δεν έμπαινε τέτοιο ζήτημα, ακριβώς για να σφυγομετρήσει τις αντιδράσεις. Ο μόνος που βγήκε να ζητήσει το σταμάτημα ήταν ο μητροπολίτης Ιωαννίνων Θεόκλητος για ν' απομονωθεί. Ωστόσο ο υπεύθυνος της επιτροπής για τις υπογραφές μητροπολίτης Ναυπάκτου Ιερόθεος που είχε επιφορτιστεί να προτείνει μέτρα για την αντιμετώπιση των ταυτοτήτων που θα αρχίσουν να εκδίδονται σε λίγες μέρες δήλωσε ότι πρέπει να να "εμμείνουμε στις αποφάσεις

μας" αλλά η Εκκλησία "να είναι έτοιμη να συζητήσει θέματα τα οποία θα θέσει η ίδια η Πολιτεία, όχι όμως η Εκκλησία. Κατά την πορεία των συζητήσεων στα άλλα θέματα θα τίθεται και το θέμα των ταυτοτήτων, εως ότου η Πολιτεία αντιληφθεί ότι πρέπει να συζητηθεί κι αυτό το θέμα" (Ελευθεροτυπία, 8/10). Μ' αυτή την πρόταση όμως οι ταυτότητες περνάνε σε δεύτερη μοίρα και δίνεται προτεραιότητα στον διάλογο που καθορίζει όμως η κυβέρνηση. Έτσι το δημοψήφισμα χάνει τη σημασία του.

ΣΕΡΒΙΑ: ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΚΟ ΣΤΟ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ

συνέχεια από τη σελ. 1

ρώσει και αυτός να στραφεί σ' αυτήν για περιθάλψη και αυτή να τον περιώσει τραυματισμένο και ανήμπορο. Από την άλλη έπρεπε να φέρει στην εξουσία τον δικό της Κοστουνίτσα, δίχως να έρθει στην εξουσία όλη η αντιπολίτευση, δηλαδή τύποι σαν τον Τζίντζιτς που, αν και βρωμεροί σοβινιστές, παίζουν και με τη Δύση.

Αυτή η διπλή δυσκολία της Μόσχας, αντιστοιχεί στην υποχρέωσή της να μην υπάρξει ένας καθαρός νικητής στη μάχη αντιπολίτευσης – Μιλόσεβιτς όσο η Ρωσία δεν θα ελέγχει ούτε τον ένα ούτε τον άλλο πόλο της. Αυτή η μάχη θα πρέπει να είναι για πολύ καιρό ζωντανή ώστε οι δύο πόλοι της να αλληλοεγχειρίζονται δηλαδή να εκκαθαρίζονται από όσους εχθρούς της Ρωσίας περιλαμβάνουν. Αυτό θα γίνεται με την πάντα καθοριστική μεσολάβηση της Ρωσίας και των πιστών πολιτικών ερεισμάτων της, δηλαδή του Ντράσκοβιτς, του Κοστουνίτσα και της δυναστείας Καραγιόργεβιτς, καθώς και των κοινωνικών της ερεισμάτων που είναι η εκκλησία, οι κομπραδόροι έμποροι όπλων, οι μαυραγορίτες, οι επεκτατιστές, οι εγκληματίες πολέμου κ.λπ. Αυτό σημαίνει ότι από τη μια η αντιπολίτευση, δηλαδή το μέτωπο Κοστουνίτσα Δύσης πρέπει να είναι αρκετά δυνατό ώστε να εγχειρίζεται το καθεστώς Μιλόσεβιτς ανεβάζοντας διαρκώς μέσα σ' αυτό τις φιλορώσικες τάσεις και παραμερίζοντας σταδιακά τις σοβινιστικές. Από την άλλη οι σοβινιστές του Μιλόσεβιτς μέσα στο κράτος πρέπει να αξιοποιούνται όσο σε μέτωπο μαζί τους η Ρωσία θα πρέπει να εμποδίζει την άνοδο στην εξουσία των δυτικόφιλων ή έστω ανεξαρτησιακών τάσεων της αντιπολίτευσης που ως τώρα εκφράζονται πολιτικά από τον επίσης σκοτεινό Τζίντζιτς.

Αυτή η πολιτική έχει δοκιμαστεί και έχει θριαμβώσει στην Ελλάδα. Ο Σέρβος Κοστουνίτσα είναι ο Σημίτης. Ο Ντράσκοβιτς εκτελεί χρέη ψευτοΚΚΕ.

Η μεγάλη δυσκολία λοιπόν για τη Ρωσία ήταν να διατηρήσει αυτές τις δυνάμεις και αυτούς τους συσχετισμούς και στη θυελλώδη και κρίσιμη στιγμή της πτώσης Μιλόσεβιτς. Για να γίνει αυτό δεν έπρεπε οι δύο κύριοι πόλοι της αντίθεσης να συγκρουστούν μετωπικά μεταξύ τους δηλαδή βία. Αν το σοβινιστικό καθεστώς Μιλόσεβιτς χτυπούσε με βία το ρωσοδουτικό μέτωπο της αντιπολίτευσης τότε θα γίνονταν δύο πράγματα: Το καθεστώς Μιλόσεβιτς βουτηγμένο στο αίμα θα παρέσυρε μαζί του ή θα συνέτριβε τους ρωσόφιλους που αποτελούσαν τους κεντριστές του (δες Ντράσκοβιτς και στρατηγό Πέρισιτς) και οι ρωσόφιλοι δεν θα το ηγεμόνευαν. Από την άλλη η αντιπολίτευση θα ριζοσπαστικοποιόταν

αντισοβινιστικά και την ηγεμονία μοιραία θα την έπαιρναν οι ανεξαρτησιακοί πάνω στους ρωσόδουλους κεντριστές του Κοστουνίτσα. Αν δηλαδή η διαπάλη γινόταν ανταγωνιστική τότε η ριζοσπαστικοποίηση των δύο πόλων θα κατέστρεφε το κέντρο που είναι πάντα η Ρωσία.

Η Ρωσία μπορεί να εκκαθαρίζει μόνο αν παίρνει τη θέση του κέντρου. Ας θυμηθούμε ότι ο Α. Παπανδρέου όπως και ο Σημίτης και κυρίως ο Λαλιώτης έπαιζαν πάντα το ρόλο του κέντρου, όπως το κέντρο έπαιζε – και παίζει – και ο ρωσόδουλος Καραμανλής (ανάμεσα στους σοβινιστές του Έβερτ και τους ευρωπαϊστές του Μητσοτάκη).

Θα έπρεπε λοιπόν στις κρίσιμες ώρες της επίθεσης Κοστουνίτσα στη Βουλή και στην τηλεόραση στις 5 του Οκτώβρη να εμποδιστούν και οι δύο πόλοι να κάνουν την ακραία κίνηση.

Ο Κοστουνίτσα θα έπρεπε λοιπόν να καταλάβει τη Βουλή και την τηλεόραση για να ρίξει τον Μιλόσεβιτς και να τσακίσει τα σύμβολα και την προπαγάνδα του καθεστώτος του, αλλά δεν θα έπρεπε να εξωθήσει αυτό το καθεστώς σε απελπισμένη αντεπίθεση. Αυτό σημαίνει ότι θα έπρεπε να εμποδίσει μια κίνηση εξόντωσης ενάντια στον ίδιο τον Μιλόσεβιτς και τους ανθρώπους του ή έστω μια συμβολική κίνηση με το ίδιο περιεχόμενο. Αυτός είναι ο λόγος που ο Κοστουνίτσα απαίτησε από το πλήθος “της νίκης” που μόλις είχε καταλάβει τη Βουλή και την τηλεόραση να μη βαδίζει ενάντια στην κατοικία του Μιλόσεβιτς, όπως θα ήθελε να κάνει στην πλειοψηφία του και ζήτησε γενικά σύνεση, ηρεμία και συνεννόηση. Αυτό το σκέλος δεν ήταν τόσο δύσκολο γιατί στην πραγματικότητα το πλήθος της 5ης Οκτώβρη ήταν μόνο το φόντο ενός πραξικοπήματος που εκτέλεσε ο Κοστουνίτσα μαζί με μια καλοδουλεμένη από τα πριν φράξια του στρατού και της αστυνομίας η οποία ως τότε εμφανιζόταν σαν στήριγμα του Μιλόσεβιτς. Λίγες ώρες μετά την εισβολή του πλήθους στη Βουλή και την τηλεόραση, που η Δύση σύσσωμη τη χαιρέτησε σαν επανάσταση, βγήκε στους ξένους δημοσιογράφους ένας απίθανος τύπος ονόματι Βλαδμίρ Ίλιτς, δήμαρχος της επαρχιακής πόλης Τσάτσασκ και ξεκαθάρισε ότι η “επανάσταση” αυτή ήταν μια καλοοργανωμένη επιχείρηση πρώην αξιωματικών της αστυνομίας και του στρατού της οποίας ηγέτης ήταν ο ίδιος και ο οποίος σε συνεννόηση με υπεύθυνους του στρατού και της αστυνομίας, έφτασε στο σημείο να σκηνοθετήσει σκηνές συμφιλώσεως λαού – αστυνομίας για να παραλύσει το καθεστώς.

Αφού η Ρωσία μέσω Κοστουνίτσα και της φιλικής της φράξιας μέσα στο μηχανισμό βίας είχε την καθοδήγηση αυτού του πόλου η αληθινή της δυσκολία ήταν να συ-

γκρατίζει τον άλλο πόλο, τον πόλο Μιλόσεβιτς που ακριβώς δεν ήλεγχε και που γι' αυτό άλλωστε έπρεπε να τον ρίξει.

Αυτός είναι ο λόγος που η Ρωσία έπρεπε σ' αυτές τις κρίσιμες ώρες να επέμβει με όλο της το βάρος δηλαδή αυτοπροσώπως και ανοιχτά. Έτσι ο μεν Πούτιν έκανε έκκληση στο Μιλόσεβιτς στις 5 του Οκτώβρη να σεβαστεί τη “θέληση του γιουγκοσλάβικου λαού” δηλαδή συμπαράταχθηκε την κρίσιμη στιγμή με τη Δύση ο δε Υπ. Εξωτερικών της Ρωσίας Ιβανόφ κατέβηκε εσπευμένα στη Σερβία για να δουλέψει προσωπικά γι' αυτό το στόχο.

Ο Ιβανόφ σαν τέλειο “κέντρο” συναντήθηκε και με τους δύο πόλους την ώρα της μέγιστης όξυνσης, δηλαδή και με τον Μιλόσεβιτς στο κρησφύγετό του, και με τον Κοστουνίτσα, κυρίως για να αποτρέψει τον πρώτο από το να χτυπήσει το κίνημα του δεύτερου με τα τανκς. Ο Ιβανόφ και η Ρωσία καμαρώνουν τώρα ότι εμπόδισαν την αιματοχυσία χάρη στη συγκράτηση του Μιλόσεβιτς. Μέχρι στιγμή από πουθενά δεν διαψεύστηκε η ανταπόκριση της “Σάντεϊ Τέλεγκραφ” από το Βελιγράδι ότι ο Ιβανόφ απείλησε το Μιλόσεβιτς με ρώσικη επέμβαση αν αυτός δεν ανακαλούσε τη διαταγή που έδωσε σε μια πιστή του ταξιαρχία στο νότο να βαδίσει ενάντια στο Βελιγράδι (Ελευθεροτυπία, 7-10).

Πραγματικά ο Μιλόσεβιτς δεν ήταν πολύ εύκολο να συγκρατηθεί. Λίγα εικοσιτετράωρα πριν τις 5 του Οκτώβρη είχε αρνηθεί ομά και μπροστά στο διεθνή τύπο την μεσολάβηση της Ρωσίας ανάμεσα στον ίδιο και τον Κοστουνίτσα. Η Ρωσία ασφαλώς θα προτιμούσε να μην φτάσει η Σερβία στην επικίνδυνη κρίση της 5 Οκτώβρη και ο κεντρίστικος, διαιτητικός ρόλος της να εκδηλωθεί πριν από αυτήν. Αλλά αφού ο Μιλόσεβιτς είπε το όχι η Ρωσία έπρεπε να κινήσει τα πiónια της ως το καθαρό σκακιστικό ματ. Η ρώσικη διπλωματία δεν έχει προσωπικά πάθη. Αντί να εξοντώσει εντελώς τον Μιλόσεβιτς για την αυθάδειά του και την προσβολή που έκανε στο Κρεμλίνο, πρώτα τον πέταξε στη θάλασσα στερώντας του την εξουσία και ύστερα τον έπιασε από το γακά για να μην πνιγεί. Ένας αδυνατισμένος Μιλόσεβιτς θα της ήταν χίλιες φορές χρησιμότερος από έναν μάρτυρα.

Πέρα από όσα είπαμε πριν ότι ο μελλοντικός ρόλος του Μιλόσεβιτς είναι να χτυπήσει μαζί με τον Κοστουνίτσα της μισοδημοκρατικές, ανεξαρτησιακές και δυτικόφιλες τάσεις της Σερβίας, ένας μάρτυρας Μιλόσεβιτς θα θύμιζε πάντα στον σέρβικο σοβινισμό την πισώπλατη μαχαίριά μιας “φίλης” Ρωσίας που πέρασε σε μια νύχτα με την δυτικόφιλη αντιπολίτευση, ενώ ένα σωμένο από την ίδια καθεστώς Μιλόσεβιτς θα κατοχύρωνε τη Ρωσία σαν αιώνιο προστάτη του σέρβικου σοβινισμού.

Ασφαλώς η Ρωσία δεν θα μπορούσε να συγκρατήσει τον Μιλόσεβιτς δίνοντάς του κούφιες υποσχέσεις στις 5 του Οκτώβρη. Τον απέτρεψε από το να χτυπήσει διαβεβαιώνοντάς τον προφανώς ότι όχι μόνο θα επιζήσει σαν πρόσωπο, αλλά ότι θα επιζήσει και σαν πολιτική και κοινωνική και κρατική φράξια. Η Ρωσία συγκράτησε και διέσωσε τον Μιλόσεβιτς αλλά όχι σαν πρόσωπο. Σαν πρόσωπο θα προτιμούσε να τον εξοντώσει αφού ο άνθρωπος είναι αδιόρθωτος σοβινιστής. Η Ρωσία συγκράτησε και διέσωσε όλη την πολιτική, κοινωνική και κρατική τάση που αυτός εκπροσωπούσε. Τις ρώσικες διαβεβαιώσεις, αυτές οι τάσεις πρέπει να τις είχαν πάρει κιόλας πριν τις 5 του Οκτώβρη ανεξάρτητα από τον Μιλόσεβιτς και από άλλα κανάλια. Τι άλλο μπορούν να σημαίνουν οι πληροφορίες που διέρρευαν εκείνες τις ώρες της 5 Οκτώβρη ότι ο στρατηγός Πέρισιτς, ο άνθρωπος του Ντράσκοβιτς στο στρατό, συζητούσε τις κρίσιμες στιγμές με το στρατιωτικό επιτελείο του Μιλόσεβιτς; Τι άλλο μπορούσε να περιείχε αυτή η συζήτηση εκτός από εγγυήσεις; Ακόμα κι αν ο Μιλόσεβιτς διέταζε γενική επίθεση, το επιτελείο του, που θα είχε πάρει αυτές τις εγγυήσεις από τη Μόσχα, τον Κοστουνίτσα, τον Ντράσκοβιτς και τον Πέρισιτς, θα ήταν δύσκολο να κινηθεί καθώς θα ήταν διασπασμένο.

Το ότι αυτό το επιτελείο καθώς και το επιτελείο της αστυνομίας πήρε ισχυρές εγγυήσεις από τη Ρωσία αποδεικνύεται από την συνέχεια των πολιτικών εξελίξεων.

Ο Κοστουνίτσα όχι μόνο δεν ήρθε σε σύγκρουση με τη στρατιωτική ηγεσία του Μιλόσεβιτς, αλλά είναι ακριβώς η στρατιωτική ηγεσία που τον συνεχάρη και τον αναγνώρισε σαν πρόεδρο με αντάλλαγμα να αναγνωρισθεί και εκείνη από αυτόν. Και αυτός την αναγνώρισε. Και δεν είναι μόνο ο κρατικός μηχανισμός της βίας που έμεινε ο ίδιος, αλλά και ένα πελώριο μέρος του πολιτικού οργανισμού με πρώτους και καλύτερους τους βουλευτές του παλιού καθεστώτος, έμεινε στη θέση του.

Τη σερβική Βουλή αυτή τη στιγμή την ελέγχει το κόμμα του Μιλόσεβιτς μαζί με τους Σέσελι και Ντράσκοβιτς, αφού η αντιπολίτευση είχε κάνει αποχή στους βουλευτικές του 1997. Πάνω από αυτή τη Βουλή κυβερνάει ο Κοστουνίτσα και με αυτή θα επιχειρήσει να σχηματίσει κυβέρνηση. Αυτές τις εγγυήσεις είχε προφανώς και ο Μιλόσεβιτς αφού αναγνώρισε και αυτός μετά τους στρατηγούς του σαν πρόεδρο τον Κοστουνίτσα. Όμως το πιο σκανδαλώδες σε όλη αυτή τη στημένη μετάβαση είναι ότι ο Κοστουνίτσα θα κυβερνάει στα πλαίσια ενός τριμελούς κυβερνητικού σώματος που περιλαμβάνει τον πρόεδρο της Γιουγκοσλαβίας και τους πρωθυπουργούς της Σερβίας και του Μαυροβούνιου, οι οποίοι και οι δύο τώρα

είναι του σοσιαλιστικού κόμματος του Μιλόσεβιτς. Δηλαδή όχι μόνο το σοσιαλιστικό κόμμα της Σερβίας αλλά και το σοσιαλιστικό κόμμα του Μαυροβούνιου που ήταν ως τώρα στα μαχαίρια με τον υποτίθεται φιλοδουτικό και αντισέρβο (στην πραγματικότητα επίσης φιλορώσο) Τζουγκάνοβιτς, αναγνώρισε μαζί με τον τελευταίο τον Κοστουνίτσα.

Ο Τζουγκάνοβιτς κάνει τώρα λίγο τον δύσκολο απέναντι στον Κοστουνίτσα για να καθησυχάσει τις φιλοδουτικές και ανεξαρτησιακές φράξιες που τον στηρίζουν και αναγνωρίζει τον Κοστουνίτσα μόνο σαν εκπρόσωπο της δημοκρατικής Σερβίας, αλλά όχι σαν ηγέτη όλης της Γιουγκοσλαβίας.

Αυτές οι πρωτοφανείς εξελίξεις αποδεικνύουν ότι δεν υπάρχει ίχνος επανάστασης στα γεγονότα της 5 του Οκτώβρη, αλλά μόνο ένα πραξικόπημα κορυφής και μηχανισμών με φόντο πολιτικά καθυστερημένες μάζες. Εδώ δηλαδή τα πράγματα δεν έχουν καν τον ριζοσπαστισμό του ρουμάνικου πραξικοπήματος που πάλι οργάνωσε η Μόσχα το 1989. Εκεί ο Τσαουσέσκου εκτελέστηκε από τους ρωσόδουλους του Ιλιέσκου γιατί ήταν ένας συνεπής τριτοκοσμικός και αντιρώσος δικτάτορας, ενώ ο δικτάτορας Μιλόσεβιτς δεν εκτελείται από τους ρωσόδουλους γιατί το καθεστώς του είναι αφάνταστα πιο διαβρωμένο από τη Ρωσία από ότι ήταν το ρουμάνικο και γι' αυτό μπορεί πολύ ευκολότερα να εγχειριστεί και να χρησιμοποιηθεί διατηρώντας την παλιά του σοβινιστική φόρμα και παίρνοντας το νέο ρώσικο περιεχόμενο.

Η ΑΧΡΕΙΑ ΔΥΤΙΚΗ ΑΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

Από την παραπάνω ανάλυση της ρώσικης τακτικής και στρατηγικής μπορεί να καταλάβει ο αναγνώστης γιατί παίρνει τόσο βάρος το ζήτημα του Διεθνούς Δικαστηρίου της Χάγης και της παραπομπής σε αυτό του Μιλόσεβιτς. Πάνω σε αυτό το ζήτημα διαμορφώνονται σήμερα οι αληθινές διαχωριστικές γραμμές. Αφού το καθεστώς Μιλόσεβιτς έπεσε (εννοούμε πάντα το καθεστώς σα σέρβικος σοβινισμός και όχι σαν υποχείριο του Κρεμλίνου), τώρα το μεγάλο ζήτημα για τη Ρωσία είναι να συντριβεί κάθε δημοκρατικός και δυτικόφιλος πειρασμός και κάθε τέτοια τάση της αντιπολίτευσης.

Αυτή είναι η πιο μεγάλη εγγύηση που έδωσε η Ρωσία στο καθεστώς Μιλόσεβιτς, δηλαδή η εγγύηση της ατιμωρησίας του για τα εγκλήματα πολέμου που διέπραξε παντού και στην πρώην και στη νυν Γιουγκοσλαβία.

Αυτή η εγγύηση δεν είναι ένα αντάλλαγμα της Ρωσίας στον σέρβικο σοβινισμό, είναι η υπεράσπιση του πυρήνα και της δικιάς της πολιτικής.

Για τη Ρωσία η σέρβικη εθνοκάθαρση είτε δεν υπήρξε ποτέ είτε δεν υπήρξε εγκλημα. Η εθνοκάθαρση είναι το περιεχόμενο της πολιτικής του “ορθόδοξου τόξου”

συνέχεια στη σελ. 12

ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΣΤΗΝ ΕΡΕΥΝΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ

Αν η βαριά βιομηχανία αποτελεί το δείκτη της ανάπτυξης της οικονομίας μιας χώρας, η έρευνα και η τεχνολογική ανάπτυξη (Ε.Τ.Α) αποτελούν την αναγκαία προϋπόθεση για να υπάρξει αληθινή βιομηχανική ανάπτυξη της χώρας αυτής. Η παραγωγή, η απόκτηση, η χρήση και η μετάδοση αυτής της γνώσης είναι στη παγκόσμια οικονομία βασικός όρος για την ανάπτυξη της βιομηχανίας αλλά και της οικονομίας γενικότερα.

Όμως πως είναι δυνατόν σε μια χώρα που το βιομηχανικό σαμποτάζ είναι στην ημερήσια διάταξη να υπάρχει σε υψηλό βαθμό ανεπτυγμένη Ε.Τ.Α όχι μόνον από τον κρατικό αλλά και από τον ιδιωτικό τομέα; Πως μπορεί δηλαδή να υπάρξει έρευνα όταν τα μεγάλα εργοστάσια, κύρια της βαριάς βιομηχανίας, κλείνουν το ένα μετά το άλλο σαν αποτέλεσμα της πολιτικής κύρια των σοσιαλφασιστών Σημίτη-Λαλιώτη αλλά και γενικότερα του ρωσόδουλου μπλοκ; Όταν αυτό χρησιμοποιεί κάθε είδους οικολογικά προσχήματα για την προστασία δήθεν του περιβάλλοντος, ή τη προστασία των αρχαίων, ή παλιότερα τον οικονομικό στραγγαλισμό μέσα από την πιστωτική ασφυξία που επιβάλλουν οι κρατικές τράπεζες ή με τις παρατεταμένες χωρίς λόγο ψευτοαπεργίες των μετώπου ψευτοΚΚΕ-ΣΥΝ-ΠΑ-ΣΟΚ ή τις σφαίρες της 17Ν ;

Αυτοί είναι μερικοί από τους τρόπους με τους οποίους η βιομηχανία πεθαίνει κάθε μέρα στη χώρα μας.

Μια βιομηχανία που πρέπει να πεθάνει δεν χρειάζεται κανέναν οργανισμό έρευνας, καμιά τεχνολογική ανάπτυξη γιαυτό πρέπει και η τελευταία να πεθάνει.

Η έρευνα έρχεται να καλύψει ανάγκες της βιομηχανίας, να δώσει απαντήσεις σε προβλήματα που εμφανίζονται κατά τη διαδικασία της παραγωγής και να δώσει νέες τεχνικές παραγωγής. Σε πια κατεύθυνση να γίνει έρευνα όταν δεν υπάρχει η βιομηχανία για να εφαρμόσει τα πορίσματά της;

Αλλά και αυτή η ελάχιστη έρευνα που υπάρχει, βασικά και κύρια, μέσα στα ΑΕΙ (και όχι σε όλα, σε ελάχιστα δυστυχώς) συναντά την πλήρη σχεδόν αδιαφορία του γραφειοκρατικού κράτους του ρωσόδουλου καθεστώτος και την πλήρη εχθρότητα απέναντι στους ερευνητές εκείνους που δεν συντάσσονται μαζί του και που επιμένουν παρόλα τούτα να εργάζονται για την ανάπτυξη αυτού του τόπου.

Είναι χαρακτηριστική η περίπτωση του καθηγητή του Πολυτεχνείου Θ. Λουκάκη, 30 χρόνια καθηγητή και 35 χρόνια ερευνητή, που με μια σειρά άρθρων του στην εφημερίδα το Βήμα αναλύει την κατάσταση που επικρατεί στο χώρο της ΕΤΑ στη χώρα μας. Ο καθηγητής Λουκάκης γνώστης ο ίδιος της κατάστασης που υπάρχει σήμερα σε αυτόν τον τομέα, με έναν ιδιαίτερα εύστοχο τρόπο και με ένα λεπτό, αλλά και καυστικό και πικρό ταυτόχρονα χιούμορ, αναλύει την πραγματικότητα που ζει καθημερινά. Μέσα από αυτήν την ανάλυση φαίνεται ανάγλυφα όχι μόνο η αδιαφορία του καθεστώτος αλλά και το μεθοδικό σαμποτάζ στην ανάπτυξη της έρευνας στη χώρα.

Αλλά ας δούμε μερικά χαρακτηριστικά αποσπάσματα από αυτή τη σειρά των άρθρων στο Βήμα:

“Η προϊσταμένη αρχή των ιδρυμάτων, ο νομοθετημένος σκοπός των οποίων είναι “να παράγουν και να μεταδίδουν τη γνώση”, ουδεμία σχέση είχε ποτέ με την παραγωγή της γνώσης. Επομένως δεν είναι παράξενο που στα ελληνικά πανεπιστήμια και στα ΤΕΙ (που συνεισφέρουν το 1,6% του συ-

νόλου) γίνεται το 68,5% της ερευνητικής προσπάθειας της χώρας; Δεν είναι δε ακόμη πιο παράξενο ότι αυτή η ιστορία (μεγάλης επιτυχίας όχι μόνο δεν έχει ακούσει κανέναν καλό λόγο από επίσημα χείλη αλλά, αντίθετα, κάθε τόσο βρίσκεται κάποιος άσχετος (μεγαλοπανεπιστημιακός συνήθως) και μας περνάει γενεές 14 με υβρεολόγιο” (25-6).

Και συνεχίζει: “Το βαρύ υβρεολόγιο έχει αποκλειστικό στόχο τους πανεπιστημιακούς επαγγελματίες ερευνητές, που ασκούν την ευγενή τέχνη τους πλήρως διαφανώς μέσα στα πλαίσια της πανεπιστημιακής λειτουργίας και υπό τον πλήρη έλεγχο των συλλογικών οργάνων! Προέρχεται δε από “όχι σ’ όλα” νεοέλληνες “προοδευτικούς” και από (παχιές γάτες) ελευθεροεπαγγελματίες καθηγητές, που τους ξέφυγε το τρένο της έρευνας!!!... Και η κατάσταση της εκπαίδευσης στη χώρα μας (και όχι μόνο της τριτοβάθμιας) είχε και έχει άμεση σχέση με τις πενιχρές αμοιβές των λειτουργών της, σε σχέση φυσικά με τα προσόντα τους (όπου υπάρχουν). Γιατί όταν υπάρχουν προσόντα και οι αμοιβές είναι δυσανάλογα χαμηλές, οι καθηγητές του πανεπιστημίου ασκούν ελεύθερο επάγγελμα... Και οι συνάδελφοι που ασκούν επάγγελμα ευημερούν και γίνονται του “καλού τού κόσμου. Οπότε κάνουν (σεντή) παρέα με πολιτικούς και γίνονται σύμβουλοί τους... Το να ασκείς φυσικά (προσοδοφόρο έως εξαιρετικά προσοδοφόρο) επάγγελμα, ως καθηγητής (ή καθηγήτρια), ουδόλως μεμπτό... Ουδόλως κατηγορείσαι, έστω και αν η παρουσία σου στο πανεπιστήμιο είναι συμπτωματική των ελάχιστων ωρών που διδάσκεις. Έστω και αν ποτέ δε σκέφτηκες ότι οφείλεις να κάνεις διδάκτορες και καθηγητές στο πόδι σου και η σχέση σου με την παραγωγή της γνώσης, που αποτελεί κύριο σκοπό του πανεπιστημίου, είναι ανάλαφρη ή/και ερασιτεχνική” (9-7).

Και παρακάτω: “Βλέπετε, κύριε Πρόεδρε, οι “κολλητοί” των πολιτικών μας είναι συνήθιστα πολυθεσίτες και ελευθεροεπαγγελματίες καθηγητές. Αυτοί τα έχουν όλα. Και λεφτά και ισχύ...” (23-7).

Όμως “Θα έχετε επίσης αντιληφθεί ότι οικονομικά ευημερούν μόνο όσοι καθηγητές δεν ασκούν το λειτουργήμα τους!!! Να παράγουν δηλαδή και να μεταδίδουν τη γνώση. Κανείς όμως δεν θα σας πει κακά λόγια για αυτούς. Τη γλώσσα τους έχουν καταπιεί επί του θέματος οι “προοδευτικές” δυνάμεις, οι οποίες μόνο φαρμακόγλωσσα μιλούν για τους ερευνητές καθηγητές” (6-8).

Όπως δηλαδή φαίνεται εύγλωττα οι καθηγητές του καθεστώτος, η γραφειοκρατία των ΑΕΙ ευημερεί, ενώ οι άλλοι, αυτοί που ανησυχούν για την πρόοδο αυτού του τόπου, για να μάθουν οι έφημοι οι φοιτητές επιστήμη και γράμματα... τους τρωει το μαύρο το σκοτάδι! Όσοι συντάσσονται με το κυρίαρχο ρωσόδουλο μπλοκ της εξουσίας και όσοι το υπηρετούν είναι εκείνοι που απομυζούν από τις δουλειές και εκείνοι που κερδίζουν τελικά!

Και ερχόμαστε τώρα σε ένα ιδιαίτερα κρί-

σιμο ζήτημα που έχει να κάνει με τα έργα Πολιτικού Μηχανικού, και που με την κατασκευή των μεγάλων έργων αλλά και των έργων για την Ολυμπιάδα του 2004 έχουν μια κρίσιμη σημασία.

Γράφει ο Θ. Λουκάκης:

“Για παράδειγμα θα επικαλεστώ το γεγονός ότι ενώ οι επιστήμες Πολιτικού Μηχανικού στην Ελλάδα ήταν ανέκαθεν συνυφασμένες με δημόσια και ιδιωτικά έργα τεράστιων προϋπολογισμών, ουσιαστικά κανένα κρατικό ερευνητικό κέντρο στις επιστήμες αυτές δεν λειτούργησε ποτέ και δεν λειτουργεί σήμερα στη χώρα!” (23-7).

Και συνεχίζει παρακάτω:

“Για να γίνει δε κατανοητό το μέγεθος της έλλειψης αυτής, σας αναφέρω ότι στις ΗΠΑ, την πιο προηγμένη τεχνολογικά - με τη διαφορά συνεχώς να μεγαλώνει - χώρα του κόσμου, υπάρχουν δύο (εθνικές) Ακαδημίες, η των “Επιστημών” (Academy of Science) και η των “Επιστημών Μηχανικού” (Academy of Engineering). Γιατί, κύριε Πρόεδρε (και μην αφήσετε να σας μπερδέψει κανείς), άλλο το ένα και άλλο το άλλο!... οι μεν ερευνητικές επιστήμονες της χώρας, συνήθως σπουδασμένοι με μεγάλη δικαίως, εξόδα στο εξωτερικό και μη έχοντας εργασιακές διεξόδους στον ιδιωτικό (κυρίως) αλλά και στο δημόσιο τομέα, όταν έφθασαν την κρίσιμη μάζα, επέσαν (και πιέζουν) για τη δημιουργία κρατικών ερευνητικών κέντρων για αυτούς. Όχι ότι η χώρα δεν χρειάζεται τέτοια κέντρα, ούτε ότι οι εκάστοτε κυβερνήσεις δεν συμπορεύτηκαν, από λόγους διεθνούς γοήτρου. Από την άλλη δε μεριά οι μηχανικοί της χώρας, εντοπιάς μορφωμένοι στην πλειονότητά τους και ευκόλως απασχολούμενοι, ουδόλως ασχολήθηκαν με το επάγγελμα του ερευνητή και κανένα κέντρο δεν ιδρύθηκε, π.χ., για την προκοπή της βιομηχανίας ή της καλής εκτέλεσης των (κολοσσιαίων κόστους) έργων πολιτικού μηχανικού” (20-8).

Μα είναι ποτέ δυνατόν το ρωσόδουλο καθεστώς να αφήσει τους δυτικοσπουδασμένους και δυτικοθρεμμένους επιστήμονες να κάνουν έρευνα στην Ελλάδα και να προσπαθούν να αναπτύξουν τη βιομηχανία και την τεχνολογία της;

Αλλά υπάρχει και συνέχεια: “Στη χώρα μας (όπου η εντόπια Ακαδημία, δυστυχώς, τελετουργικό και μόνο ρόλο παίζει) το μεν ΥΠΑΝ (σ.σ. Υπουργείο Ανάπτυξης) κάτι κάνει σε σχέση με τις επιστήμες και το υπουργείο Γεωργίας για τη γεωργική επιστήμη και τεχνολογία, οι δε επιστήμες μηχανικού πεντάρφανε είναι (εκτός πανεπιστημίων φυσικά)! Έτσι, το μεν υπουργείο Παιδείας, που θα έπρεπε κανονικά να μετονομαστεί σε υπουργείο Πειραματικών Μεθόδων Αποφοίτησης από τη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση, ούτε που αντιλαμβάνεται το πρόβλημα, το αυτό ισχύει για το ΥΠΕΧΩΔΕ, ενώ το ΤΕΕ είναι τόσο εχθρικό προς την ΕΤΑ ώστε να έχει διακόψει από τριετίας την έκδοση των “Τεχνικών χρονικών”, που ήταν το μόνο περιοδικό Επιστημών Μηχανικού της χώρας... Όλοι οι Ευρωπαίοι γνωρίζουν επίσης ότι οι πόροι για ερευνητικά έργα που διαχειρίζεται η Ευρωπαϊκή Επιτροπή προορίζονται βασικά για εφαρμοσμένη έρευνα, που εκτελούν πολυεθνικές κοινοπραξίες με επικεφαλής επιχειρήσεις, με σκοπό τη βελτίωση της ανταγωνιστικότητας ολόκληρης της ΕΕ. Είναι όμως οι πόροι αυτοί μόνο το 5,6% του συνόλου όσων οι ευρωπαϊκοί λαοί διαθέ-

τουν για έρευνα (βασική και εφαρμοσμένη) και τεχνολογική ανάπτυξη. Το υπόλοιπο... 94,4% διατίθεται από τις εθνικές κυβερνήσεις και τις επιχειρήσεις για εθνικούς ερευνητικούς σκοπούς στους εθνικούς ερευνητές! Αυτό ισχύει για όλες τις εθνικές κυβερνήσεις πλην της ημετέρας! (Έχω επίσης ψάξει και τα λοιπά κόμματα και έχω βρει... βάθος αμέτρητο από απόψεως πολιτικής τοποθέτησης σε θέματα ΕΤΑ. Οπότε το όνειδος ανήκει σε όλο τον πολιτικό μας κόσμο, τον πρώην και τον νυν, γενικώς.) Λεει λοιπόν η ημετέρα κυβέρνηση στους ερευνητές: “Παιδες και κορασίδες, εγώ φράγκο για έρευνα και τεχνολογική ανάπτυξη δεν διαθέτω από τον εθνικό προϋπολογισμό! Θα παίξουμε μόνο με τους πόρους που προαιρούνται να μας δώσουν οι... κουτόφραγκοι. Εντοπιάς, μέσο του (τεθνεώτος) Επιχειρησιακού Προγράμματος Έρευνας και Τεχνολογίας. Ευρωπαϊκώς, μέσο των προγραμμάτων-πλαισίου της ΕΕ (που είναι σχεδιασμένα από τους κουτόφραγκους για τις κουτοφράγκικες ανάγκες και έχουν αρχηγούς κουτοφράγκικες εταιρείες)” (3-9). Μα εδώ είναι Ανατολή, είναι Ρωσία, Σερβία και Ορθοδοξία. Εδώ έχουμε μόνο κεριά, λιβάνια και σταυρούς. Ο Ελληνισμός και η Ορθοδοξία δεν χρειάζονται τα κεφάλαια του “Διευθυντηρίου των Βρυξελλών”. Άλλωστε “όταν εμείς κτίσαμε τους Παρθενώνες αυτοί ήσαν ακόμη στα δέντρα”. Εδώ έχουμε μόνο σαμποτάζ έργων και εργοστασίων. Δεν είμαστε Δύση να θέλουμε έρευνα και ανάπτυξη. Αυτά είναι πράγματα για τους κουτόφραγκους.

Αλλά δυστυχώς υπάρχει και συνέχεια.

Γράφει ο Θ. Λουκάκης: “Σας έχω επίσης καταστήσει γνωστό ότι δημόσια (ή ιδιωτικά) ερευνητικά κέντρα στις επιστήμες μηχανικού ελάχιστα υπάρχουν και, τέλος, σας έχω προϊδεάσει ότι το νέο Επιχειρησιακό Πρόγραμμα Ανταγωνιστικότητας (ΕΠΑν) του υπουργείου Ανάπτυξης βάζει την ΕΤΑ σε ριζοσπαστικά νέο φόντο, παραδίδοντάς την ουσιαστικά στο έλεος του (ως τώρα ελάχιστα ενεργού στην περιοχή) ιδιωτικού τομέα!... Σας έχω επίσης καταστήσει γνωστό ότι δημόσια (ή ιδιωτικά) ερευνητικά κέντρα στις επιστήμες μηχανικού ελάχιστα υπάρχουν και, τέλος, σας έχω προϊδεάσει ότι το νέο Επιχειρησιακό Πρόγραμμα Ανταγωνιστικότητας (ΕΠΑν) του υπουργείου Ανάπτυξης βάζει την ΕΤΑ σε ριζοσπαστικά νέο φόντο, παραδίδοντάς την ουσιαστικά στο έλεος του (ως τώρα ελάχιστα ενεργού στην περιοχή) ιδιωτικού τομέα!... Το παρελθόν του ιδιωτικού τομέα στο πεδίο της ΕΤΑ ουδόλως εγγυάται διά το μέλλον και η εξίσου κακή συμπεριφορά του ευρύτερου δημοσίου τομέα (ΔΕΚΟ, παραγωγικά υπουργεία κ.ά.) επί του προκειμένου συμπληρώνει την απαισιόδοξη εικόνα. Εδώ δεν έχουμε μια στοιχειώδη εθνική υποδομή που να εξασφαλίζει ότι (δημόσια) πανάκριβα έργα μηχανικού εκτελούνται αξιοπρεπώς, καινοτομικές επιχειρήσεις υψηλής τεχνολογίας θα δημιουργήσουμε;” (17-9).

Εύκολα κανείς, από τις παραπάνω ιδιαίτερα εύστοχες αναφορές, μπορεί να βγάλει το συμπέρασμα για αυτό που γίνεται στη χώρα. Μια απέραντη υπονόμευση σε κάθε προσπάθεια πρόδου και ανάπτυξης από το σημερινό μπλοκ εξουσίας που περιλαμβάνει σήμερα όλα ανεξαιρέτα τα κόμματα.

ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΡΩΣΟΔΟΥΛΩΝ ΣΤΗΝ

συνέχεια από τη σελ. 1

ΓΙΑ ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Από τα στοιχεία που έχουν έρθει μέχρι τώρα στη δημοσιότητα, προκύπτει ότι τόσο οι Μινωϊκές όσο και γενικά οι πλοιοκτήτες φροντίζουν σε γενικές γραμμές να έχουν αρκετά ασφαλή και αξιόπλοα πλοία, αλλά αδιαφορούν για την καταλληλότητα των σωστικών μέσων σωσιβίων, λεμβών κ.λπ. και γι' αυτό έχουν τεράστια ευθύνη. Έτσι, διαπιστώθηκε ότι πολλά πλοία δεν έχουν τα σωσίβια στη σωστή θέση ή έχουν παλιά σωσίβια ή ότι δεν έχουν φροντίσει ώστε οι βάρκες να βάζονται σωστά ώστε να μην "κολλάνε" με την μπογιά. Οι πλοιοκτήτες δεν φροντίζουν να ενημερώνονται σωστά οι επιβάτες για τη συμπεριφορά τους σε κατάσταση ανάγκης, για τις εξόδους κινδύνου, για τους χώρους συγκέντρωσης, για τον τρόπο που θα φορέσουν τα σωσίβια ή σε ποιες θέσεις θα τα βρουν. Πρέπει να υπάρξουν αυστηρά μέτρα για τη συμμόρφωση όλων των πλοιοκτητών με τους κανονισμούς για τα σωστικά μέσα και την ασφάλεια των επιβατών, και τιμωρία για όσους δεν συμμορφώνονται.

Επίσης, δεν έχουν γίνει τουλάχιστον γνωστές μέχρι στιγμής παρεμβάσεις των εφοπλιστών για το θέμα της πλημμελούς εκπαίδευσης των πληρωμάτων στα σωστικά μέσα από τις σχολές του κράτους. Αλλά, έχουν και οι ίδιοι ευθύνη για το γεγονός ότι άφησαν τους συνδικαλιστές του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ να επιβάλουν το δικό τους καθεστώς ευνοιοκρατίας στα πληρώματα, με αποτέλεσμα να εξασφαλίζεται η μονιμότητα στους ναυτικούς που ανήκουν στο στρατόπεδό τους, και να αποκλείονται οι πιο ικανοί και κατάλληλοι. Από την άλλη, η εξασφάλιση αυτής της συνδικαλιστικής προστασίας διέφθειρε τα πληρώματα με αποτέλεσμα να επικρατήσει η έλλειψη συντονισμού, η ανετοιμότητα και γενικότερα η ανεπαιθότητα, όπως ακριβώς αυτά ήρθαν στο φως με το ναυάγιο του "Σάμινα". Οι εφοπλιστές για να μην έρθουν σε πολιτική σύγκρουση με το μπλοκ εξουσίας επέτρεψαν την ασυδοσία των συνδικαλιστών και φέρουν ευθύνη για την κατάσταση που έχει δημιουργηθεί. Αυτό εντάσσεται στη γενικότερη τάση της αστικής τάξης να παραδίδεται με ανοιχτές αγκάλες στο σοσιαλισμό.

Ένα άλλο σημαντικό θέμα που αφορά την ασφάλεια αυτών που ταξιδεύουν με πλοία και που **κανένας** δεν έδξε μέσα στον ορμαγδό των καταγγελιών είναι η ακαταλληλότητα των ελληνικών λιμανιών από την άποψη της διαμόρφωσής τους ώστε τα πλοία να έχουν ασφαλή κατάπλοο και να μη χρειάζονται δύσκολες μανούβρες για να μπορούν να αράξουν. Αυτός είναι ένας από τους λόγους που συχνά τα πλοία αναγκάζονται να προσαράξουν έξω από το λιμάνι. Μία πρόσφατη έκθεση του ΟΟΣΑ ανέφερε ότι τα τρία κυριότερα λιμάνια της χώρας, δηλ. Πειραιάς, Πάτρα και Ηγουμενίτσα, έχουν ξεπεράσει τη δυναμικότητά τους (δηλ. την ικανότητα εξυπηρέτησης πλοίων και επιβατών), ενώ η περαιτέρω ανάπτυξη λιμανιών δεν έχει προχωρήσει. "Χρειάζεται", όπως επισημαίνεται, "μία πλήρης και λεπτομερής μελέτη για τα ελληνικά λιμάνια όπως ακριβώς γίνεται με τα αεροδρόμια". Είναι φυσιολογικό αυτό το μεγάλο θέμα να μην έχει τεθεί από κανένα κόμμα, αφού το τελευταίο που θέλουν είναι η ανάπτυξη της χώρας και η ασφάλεια των πολιτών.

Αυτό που τους ενδιαφέρει για την ώρα είναι να συντρίψουν τον συγκεντρωμένο παραγωγικά εφοπλισμό, ξεκινώντας από τις Μινωϊκές.

ΩΜΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΣΤΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Ήρθε στη δημοσιότητα το γεγονός ότι ο Σημίτης όχι μόνο πήρε τηλέφωνο τον εισαγγελέα του Αρείου Πάγου Δημόπουλο, για να παρέμβει στη διαδικασία της έρευνας και των ανακρίσεων, αλλά είχε και κατ' ιδίαν συνάντηση μαζί του! Το αποτέλεσμα ήταν να ασκηθεί δίωξη εναντίον των Σφηνιά Βικάτου, εκπροσώπων της MFD, και μάλιστα να δοθεί άδεια από τον αρμόδιο εισαγγελέα Σύρου στην ανακρίτρια να εκδόσει ένταλμα σύλληψης! Όμως όλα έχουν τα όρια τους και επειδή η ανακρίτρια ήταν η μόνη αρμόδια για την έκδοση του εντάλματος, το ένταλμα σύλληψης τελικά δεν εκδόθηκε ποτέ.

Αλλά δε σταμάτησαν εδώ. Λόγω της βαρύτητας της

υπόθεσης έπρεπε να διοριστούν εφέτες ανακριτές από το Συμβούλιο Εφετών. Τα ονόματα των ανακριτών που τελικά διορίστηκαν δημοσιεύτηκαν στα "ΝΕΑ" πριν από την πραγματοποίηση της σύσκεψης του Συμβουλίου!!!

Αλλά δε σταμάτησαν ούτε εδώ. Ο Σταθόπουλος ανακάλυψε ΤΩΡΑ ότι οι ποινικές διαδικασίες διεξάγονται με πολύ αργούς ρυθμούς, ειδικά όταν πρόκειται για πολύ κροτες υποθέσεις όπως η υπόθεση του ναυαγίου (γεγονός που είναι απόλυτα φυσιολογικό, αφού γι' αυτές τις υποθέσεις συνήθως απαιτείται λήψη πολλών καταθέσεων, διενέργεια αυτοψιών και πραγματογνωμοσύνης κ.λπ. και σχηματίζεται ογκώδης δικογραφία). Ο Σταθόπουλος λοιπόν επαναφέροντας το πνεύμα της χούντας στη δικαιοσύνη, προωθεί νομοσχέδιο ώστε οι δίκες που "προκαλούν διατάραξη της οικονομικής και κοινωνικής ζωής" να γίνονται σε σύντομα χρονικά διαστήματα, να γίνονται δηλ. με συνοπτικές διαδικασίες κάτω από την πολιτική πίεση που υπάρχει κάθε φορά, ώστε να τιμωρούνται πάντα αυτοί που αποτελούν στόχους του καθεστώτος. Πρόκειται για την εφαρμογή της τρομοκρατίας στη δικαιοσύνη. Ονομάστηκαν από τον Τύπο "δίκες εξπρές". Η πάντα "δημοκρατική" τετρακομματική λεγόμενη αντιπολίτευση διατήρησε τις "επιφυλάξεις" της, χωρίς να αντιδράσει ιδιαίτερα. Οι παρεμβάσεις γι' αυτούς τελειώσαν μαζί με τον Γιαννόπουλο.

Η ειρωνία σ' αυτή την υπόθεση είναι ότι χρησιμοποιείται σα βάση υποστήριξης του νομοσχεδίου Σταθόπουλου κατεξοχήν η καθυστέρηση στην υπόθεση "Ρικομέξ" τη στιγμή που αυτή προέρχεται κατευθείαν από τον Λαλιώτη, ο οποίος, για να καλύψει την κλίκα που κάνει εργατοπατερισμό στους μηχανικούς και για να βοηθήσει τους μικρομεσαίους εργολάβους, δεν έχει εκδόσει ακόμα το πόρισμα για τις καταρρεύσεις των κτιρίων από το σεισμό που είναι απαραίτητο για την πρόοδο της διαδικασίας! (Βήμα, 8/10/2000). Δηλαδή, δεν φταίει η ταχύτητα της ποινικής διαδικασίας, αλλά των αρμόδιων υπουργείων. Το ίδιο ισχύει και στην περίπτωση του μοιραίου Φάλκον, όπου έπρεπε να συσκοτισθεί η δολοφονία του Κρανιδιώτη.

Ο Ι. Μανωλεδάκης, καθηγητής του Ποινικού Δικαίου, σχολίασε το νομοσχέδιο Σταθόπουλου λέγοντας ότι: "Οι φωνές για άμεση κάθαρση παραπέμπουν σε εποχές τυφλής εκδίκησης και ανταποδοτικού μίσους". "Η ουσιαστική απονομή της Δικαιοσύνης χρειάζεται ταχύτητα αλλά και εγγυήσεις δίκαιης δίκης, η τήρηση των οποίων απαιτεί κάποιο χρόνο", επισημαίνει και ο καθηγητής Ποινικού Δικαίου Ν. Παρασκευόπουλος. Ο Εφέτης Ευτ. Παλαιοκαστρίτης εκτιμά ότι δεν ικανοποιείται το αίτημα για γρήγορη τιμωρία των ενόχων "όταν κάποιος, για να αποσείσουν τις ευθύνες που τους αποδίδονται, υπόσχονται ότι όλα τα προβλήματα θα τα λύσει η Δικαιοσύνη" (Ελευθεροτυπία, 5/10/2000).

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΡΟΚΟΦΥΛΛΟΥ

Βεβαίως, ο Ροκόφυλλος δεν είχε καταλάβει εξαρχής, και είναι αμφίβολο αν κατάλαβε και στη συνέχεια, ποια πολιτικά προβλήματα επέλεγε να λύσει ο Σημίτης μέσω της δικαιοσύνης και με ποιο τρόπο.

Θεώρησε λοιπόν ότι θα μπορούσε να είναι δικηγόρος της πλοιοκτήτηρας εταιρείας. Θεώρησε επίσης ότι σα στέλεχος ενός κόμματος που είχε πριμοδοτήσει στην προηγούμενη φάση και επί υπουργίας Σουμάκη την ανάπτυξη της εταιρείας, δεν θα αντιμετώπιζε πολιτικό πρόβλημα. Σκέφτηκε ακόμα ότι αφού τα στοιχεία που έρχονται στο φως είναι στο μεγαλύτερο μέρος του συντριπτικά υπέρ της εταιρείας, το έργο του θα ήταν ακόμα πιο εύκολο.

Η λογική του Ροκόφυλλου κατέρρευσε μέσα σε λίγες ώρες όταν είχε να αντιμετωπίσει την οργή του "προσωπικού του φίλου" ο οποίος χρησιμοποίησε όλες τις πιθανές απειλές, μέχρι και τη διαγραφή του από το κόμμα (Βήμα, 8/10/2000) για να τον τραβήξει άρον, άρον έξω από τα γραφεία των MFD, όπου είχε πάει ανοιχτά μέρα μεσημέρι όπως δήλωσε στα κανάλια, χωρίς να έχει να κρύψει τίποτα. Γιατί πίστευε ότι όλοι έχουν δικαίωμα σε υπεράσπιση. Αλλά έκανε λάθος.

Ο Σημίτης τον αποδοκίμασε δημόσια, από το βήμα της Κεντρικής Επιτροπής του ΠΑΣΟΚ: "Είναι αναφαίρετο δικαίωμα κάθε συντρόφου -είπε- να ασκεί το επάγγελμα του. Αλλά είναι αναφαίρετο δικαίωμα του ΠΑΣΟΚ να διαχωρίζει τη θέση του από τις επαγγελματικές επιλογές των στελεχών του". Και για να μη μείνει καμιά

αμφιβολία για το τι εννοεί, πρόσθεσε: "Κανείς δεν είναι υποχρεωμένος να ενταχθεί στο ΠΑΣΟΚ. Όποιος όμως εντάσσεται, οφείλει να συμπεριφέρεται με κοινωνική υπευθυνότητα και ευαισθησία. Ιδίως όσοι συμμετέχουν ενεργά στην πολιτική ζωή πρέπει να δίνουν το παράδειγμα. Δεν ταιριάζει, επικαλούμενοι επαγγελματικούς λόγους, να μη δίνουν βαρύνουσα σημασία στην ηθική ποιότητα των υποθέσεων που εξετάζουν ή αναλαμβάνουν. Αυτό ισχύει για κάθε στέλεχος. Η συμπεριφορά μας δίνει μήνυμα. Να μην το ξεχνάμε" (Ελευθεροτυπία, 7/10/2000)

Μέσα στην πεντακομματική ομοφωνία, ο Ροκόφυλλος ήταν ο **μόνος πολιτικός** που επιχειρήσε να σπάσει την απομόνωση των Μινωϊκών και του εφοπλιστικού κεφαλαίου. Γι' αυτό λυσσασμένα τόσο ο Σημίτης, όσο και ο Σκανδαλίδης δήλωσαν ότι αυτό ήταν "ανεπίτρεπτο". Το αποτέλεσμα ήταν ο Ροκόφυλλος να παραιτηθεί από την υπεράσπιση των Μινωϊκών, αλλά και από την Κεντρική Επιτροπή του Κόμματος για λόγους ευθιξίας. Έτσι, ο Σημίτης κέρδισε μ' ένα σμπάρο, δυο τρυγόνια.

Η ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΗ ΤΩΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΩΝ

Από τους είκοσι αξιωματικούς του Λιμενικού που υπηρέτησαν στην Επιθεώρηση Εμπορικών Πλοίων, οι οχτώ μετατέθηκαν, όπως και δύο από τους περίπου πενήντα πολιτικούς υπαλλήλους, από τους οποίους ο ένας μάλιστα είχε επιθεωρήσει το "Εξπρές Σάμινα". Στον τελευταίο ασκήθηκε και ποινική δίωξη! Την ίδια ώρα συγκροτείται Ανεξάρτητη Επιτροπή Ελέγχου για τη διερεύνηση επωνύμων καταγγελιών που θα αφορούν την εγκυρότητα των επιθεωρήσεων στα πλοία όλων των τύπων.

Η επιτροπή θα αποτελείται από δύο εισαγγελείς, έναν εμπειρογνώμονα που θα ορίζεται από το Ναυτικό Επιμελητήριο, έναν από το Τεχνικό Επιμελητήριο Ελλάδος, έναν που θα ορίζει η ΠΝΟ, και τον αξιωματικό Γενικό Επιθεωρητή του Λιμενικού Σώματος. Δηλαδή οι κνίτες κατάφεραν να βάλουν πόδι, ενώ η παρουσία των εισαγγελέων θα διευκολύνει τις επεμβάσεις τους.

Σε περίπτωση επιβεβαίωσης των επωνύμων καταγγελιών, τα πορίσματα θα διαβιβάζονται αυτομάτως στις εισαγγελικές αρχές και στο ΥΕΝ για την επιβολή πειθαρχικών και διοικητικών κυρώσεων.

Η εκκαθάριση έγινε μετά την επίσκεψη του ΥΕΝ Χρήστου Παπουτσή στον Σημίτη, ο οποίος προφανώς άναψε το πράσινο φως των μεταθέσεων προκειμένου να οικοδομήσει ένα νέο πιο φιλικό του μηχανισμό στην Επιθεώρηση Πλοίων (Ελευθεροτυπία, 5/10/2000).

Έτσι ο Παπουτσή κάλεσε στο γραφείο του τον αρχηγό του Λ.Σ. Ανδρέα Συρίγο, έναν από τους λίγους που τον υποστήριξαν σε όλη αυτή την υπόθεση, και του ανακοίνωσε την πρόθεσή του για απομάκρυνση των αξιωματικών. Στη "σκούπα" Παπουτσή αντίδρασαν οι ναυπηγοί μηχανικοί που χαρακτήρισαν όλους τους αξιωματικούς που μετατέθηκαν "ικανούς, επιστημονικά καταρτισμένους, έμπειρους και εργατικούς".

Το σκάνδαλο σ' αυτή την υπόθεση είναι ότι οι εκκαθαρίσεις αυτές έγιναν χωρίς να κινηθεί καμία διοικητική ή πειθαρχική διαδικασία, **χωρίς να έχουν το δικαίωμα οι συγκεκριμένοι αξιωματικοί να υπερασπίσουν τον εαυτό τους με μία ωμή πραξικοπηματική επέμβαση και με εντολή Σημίτη**. Εφεξής οι επιθεωρητές θα πρέπει αν παίρνουν τηλέφωνο τον Σημίτη ή το Μανουσογιαννάκη για να δώσουν αξιοπλοία!

Ταυτόχρονα, δέχτηκε επίθεση και ο ελληνικός Νηογνώμονας, σαν αρχή επιθεώρησης, περίπου σαν οργανισμός τριτοκοσμικού κράτους, άνω όρων πουλημένος στους εφοπλιστές. Στην επίθεση αυτή απάντησε με ανακίνωση του ότι "αξιολογήθηκε από την Eur. Ένωση το '96 στους 10 μεγαλύτερους του κόσμου, επιτηρείται συνεχώς από την Κομισιόν, το δε "Εξπρές Σάμινα" επιθεωρούνταν τακτικά -κατά την 7μηνη ακινησία του συστηματικά-, επιθεωρήσεις που ολοκληρώθηκαν επιτυχώς τον περασμένο Ιούλιο σε δεξαμενισμό".

Φαίνεται όμως ότι οι μόνοι ικανοί να κρίνουν το αξιόπλοο πρέπει να είναι η ΠΝΟ και οι εισαγγελείς κατ' εντολήν Σημίτη.

Ο ΠΑΠΟΥΤΣΗΣ ΒΓΑΖΕΙ ΠΛΟΙΑ ΕΚΤΟΣ ΓΡΑΜΜΗΣ

Ο Παπουτσή κάτω από την πίεση του μετόπου έκανε

ΑΚΤΟΠΛΟΪΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ

μία πολύ εντυπωσιακή κίνηση αποκλεισμού της νησιώτικης Ελλάδας από την επικοινωνία της με την ηπειρωτική, με εντολή του να τεθούν εκτός γραμμής εξήντα πέντε πλοία μέχρι να τοποθετηθούν τα συστήματα πυρασφάλειας και πυρανίχνευσης που πρόβλεπε ο σχετικός κοινοτικός κανονισμός.

Οι εκπρόσωποι των ακτοπλοϊκών εταιρειών συμφώνησαν με τους επιπλέον όρους ασφαλείας, ωστόσο διαφωνούν με το χρόνο που επέλεξε το ΥΕΝ για να τους εφαρμόσει. Είναι γνωστό ότι τον Οκτώβριο οι εταιρείες, με τη λήξη της τουριστικής περιόδου, κάνουν τις ετήσιες συντηρήσεις των πλοίων τους, οπότε και θα γίνονταν οι σχετικές εργασίες, χωρίς υπουργικές επεμβάσεις.

Η λίστα Παπουτσή αποδείχτηκε μάλιστα μία μεγαλειώδη μπλόφα αφού πολλά πλοία που συμπεριλαμβάνονταν σ' αυτήν ήταν δεμένα από καιρό για τις συγκεκριμένες επισκευές. Ένα από αυτά ήταν το πλοίο "Δημητρούλα" της G.A. Ferries: "Έχουμε δέσει από τις 6 Σεπτεμβρίου για την καθιερωμένη ετήσια επιθεώρηση και όσα αναφέρει το ΥΕΝ έχουν από καιρό γίνει στο πλοίο", είπε ο πλοίαρχος, Ιωάννης Μαναλής (Ελευθεροτυπία, 8/10/2000). Απλά, βγήκαν από την εκτέλεση δρομολογίων και τα υπόλοιπα πλοία που είχαν απομείνει σε συγκεκριμένες γραμμές για την εξυπηρέτηση της κίνησης του φθινοπώρου, με αποτέλεσμα να αποκοπούν τα νησιά, να δημιουργηθούν προβλήματα διακίνησης εμπορικών προϊόντων, τροφίμων και ειδών πρώτης ανάγκης και να δοθεί άλλο ένα χτύπημα στον τουρισμό. Η μπλόφα Παπουτσή σε σχέση με τον αριθμό που αναφέρθηκε στη "λίστα" ήταν σαφής πριμοδότηση στο ρωσόδουλο στρατόπεδο στην εκστρατεία που έχει ξεκινήσει ενάντια στο "κερδοσκοπικό εγκληματικό κεφάλαιο".

Έχουμε δηλαδή σ' αυτή την περίπτωση μία πλήρη σύμπλευση του Παπουτσή με την πολιτική του σαμποτάζ.

ΤΟ "ΜΟΝΟΠΩΛΙΟ" ΤΩΝ ΜΙΝΩΪΚΩΝ, ΤΑ "ΣΑΠΟΚΑΡΑΒΑ" ΚΑΙ Η ΠΙΘΑΝΗ ΛΥΣΗ ΚΟΚΚΑΛΗ

Ανάμεσα στα μέτρα του Παπουτσή ήταν και η κατάργηση του "μονοπωλίου" στην ακτοπλοΐα σε συνδυασμό με την επιτάχυνση της άρσης του καμποτάζ.

Η κατάργηση του "μονοπωλίου" σημαίνει ότι δεν θα δοθούν άλλες άδειες σκοπιμότητας στις Μινωϊκές και ότι αντίθετα θα ευνοηθούν άλλες εταιρείες να βάλουν πλοία στις γραμμές όπου ήταν κυρίαρχη αυτή η εταιρεία, δηλαδή οι Παναγόπουλος-Στρίντζης με τις επιχειρήσεις Αττικής, που είναι το μόνο ισχυρό κεφάλαιο που μπορεί να βάλει πολλά σύγχρονα πλοία στα δρομολόγια εσωτερικού αυτή τη στιγμή. Επίσης, ότι θα επιχειρηθεί να ανακληθούν άδειες σκοπιμότητας που έχουν πάρει οι Μινωϊκές με πρόσχημα την ασφάλεια των πλοίων της Εξουσία, 3/10/2000).

Οι Μινωϊκές όμως έχουν επενδύσει τεράστια ποσά που προέρχονται κυρίως από τραπεζικά δάνεια για τα υπερσύγχρονα Χάϊσπιντ, ακριβώς γιατί είχαν πάρει εγγυήσεις ότι θα διατηρήσουν μονοπωλιακά κάποιες γραμμές για κάποιο διάστημα, ώστε να μπορέσουν να κάνουν απόσβεση. Με αυτά τα δεδομένα οι ρυθμίσεις Παπουτσή θα οδηγήσουν σε οικονομική κατάρρευση την εταιρεία.

Οι Μινωϊκές αναπτύχθηκαν μετά την εντολή Σουμάκη να δίνονται άδειες σκοπιμότητας μόνο σε νεότευκτα πλοία και πλοία νεότερα των 10 χρόνων. Τότε οι περισσότεροι πλοιοκτήτες, αν και παραδοσιακοί, δυσκολεύονταν να ανανεώσουν το στόλο τους αφού τα οικονομικά τους βρίσκονται σε άσχημη κατάσταση. Πιέζονταν από τις τράπεζες για εξόφληση των χρεών τους, τα οποία ανέρχονταν σε εκατοντάδες εκατομμύρια δραχμές, που είχαν διατεθεί για αγορά και μετασκευές παλαιών πλοίων. Ουσιαστικά οι Μινωϊκές που βρίσκονταν σε καλή οικονομική κατάσταση άρπαξαν την ευκαιρία για να σχηματίσουν με τους υπόλοιπους πλοιοκτήτες μία κοινοπραξία και διέδωσαν στην αγορά ότι επιθυμούν να αγοράσουν πλοία ανεξαρτήτως ηλικίας. Πρώτος ο εφοπλιστής Γούτος, τον Σεπτέμβριο 1999 πουλάει τα πέντε πλοία του, μεταξύ αυτών και δύο νεότευκτα ταχύπλοα. Δύο μήνες μετά, η θυγατρική των Μινωϊκών MFD αγοράζει πέντε πλοία του Αγαπητού και δύο πλοία από τις γραμμές Αργοσαρωνικού. Επόμενοι εφοπλιστές που πουλούν τα πλοία τους στη MFD είναι οι Αγαπητός, Νομικός, Σταθάκης, Βεντούρης, Μουλόπουλος, Λεφάκης και άλλοι μικρότεροι που διαθέτουν τις λεγόμενες

"παντόφλες" του Σαρωνικού. Όπως λένε στην Ακτή Μιαούλη, όλοι οι πλοιοκτήτες που πουλήσαν τα πλοία τους στην MFD πήραν ένα ποσό, αλλά το μεγαλύτερο μέρος του τιμήματος το έλαβαν σε μετοχές. Αυτό το σημείο είναι βασικό, γιατί σ' αυτή την περίπτωση δεν καταπνίγεται ο ανταγωνισμός αφού πρόκειται για συγκέντρωση των παραγωγικών δυνάμεων που ήδη υπήρχαν (εκτός από τα Χάϊ Σπιντ που είναι προϊόν τελικά ακριβώς αυτής της συγκέντρωσης).

Τελευταίος ο εφοπλιστής Αγουδής, το Φεβρουάριο του 2000 πουλάει το 46% της εταιρείας του, που διαθέτει έξι πλοία, στην MFD, η οποία όμως φαίνεται ότι έχει αγοράσει ολόκληρη την εταιρεία.

Στη διάρκεια του 1999 πραγματοποιείται η γενική συνέλευση των μετόχων της εταιρείας, οι οποίοι αποφασίζουν ομόφωνα την αύξηση του μετοχικού κεφαλαίου κατά 12, 5 δισ. δραχμές. Στόχος, όπως υποστηρίζει η ε-

ταιρεία, είναι η ναυπήγηση πέντε νέων πλοίων τύπου καταμαράν, η αγορά των οποίων θα ξεπερνούσε, σύμφωνα με την πλοιοκτήτρια, τα 75, 5 δισ. δραχμές. Λίγο αργότερα η MFD ανακοινώνει τη ναυπήγηση άλλων τριών πλοίων νέας τεχνολογίας, με κόστος 27, 5 δισ. Το ποσό, σύμφωνα με τον Π. Σφηνιά που έδινε τις σχετικές ανακοινώσεις, θα προέρχονταν από ίδια κεφάλαια και από δανειοδοτήσεις ελληνικών και ξένων τραπεζών.

Έτσι, τον Ιούλιο του 2000 καταπλέουν και δρομολογούνται φέρνοντας πραγματικά επανάσταση στην ακτοπλοΐα των Κυκλάδων, αφού αναπτύσσουν ταχύτητα πάνω από 40 μίλια, τρία νεότευκτα "Χάϊ Σπιντ". Με λίγα λόγια, το μονοπώλιο των Μινωϊκών, είχε τη μορφή κοι-

συνέχεια στη σελ. 10

Αφίσα της ΟΑΚΚΕ που τοιχοκολλήθηκε στον Πειραιά και στην Αθήνα

ΣΑΜΙΝΑ:

ΓΙΑΤΙ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΦΤΑΙΕΙ ΤΟ ΠΛΟΙΟ ΚΑΙ ΟΧΙ Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

Το "Σάμινα" βούλιαξε χωρίς αμφιβολία επειδή το ανώτατο πλήρωμά του το έριξε σε ένα βράχο. Όμως ξαφνικά όλη η αντιπολίτευση, τα ναυτεργικά συνδικάτα, ο ίδιος ο Σημίτης με πίεση στον εισαγγελέα του Άρειου Πάγου, καθώς και όλα τα ΜΜΕ, άρχισαν να ρίχνουν το βάρος στην παλαιότητα του πλοίου και να αναζητούν εναγώνια μια μηχανική βλάβη.

Η αιτία είναι η εξής:

Το δίδυμο ψευτοΚΚΕ-ΣΥΝ, ο διπρόσωπος Σημίτης που είναι ο άνθρωπος τους στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ (όχι τυχαία διώχνει κάθε υπουργό που γίνεται στόχος του ψευτοΚΚΕ) και ο Καραμανλής (σύμμαχος πάντα του ψευτοΚΚΕ) είναι ορκισμένοι εχθροί της βιομηχανίας και της ανάπτυξης στην Ελλάδα. Αυτό επειδή είναι προσανατολισμένοι στη ρώσικη υπερδύναμη, παρόλο που οι περισσότεροι από αυτούς παριστάνουν τους ευρωπαίους. Αυτοί σαμποτάρουν και την ανάπτυξη ενός σύγχρονου και ισχυρού ακτοπλοϊκού κεφαλαίου. Γι' αυτό την ώρα ακριβώς που ένα τέτοιο κεφάλαιο που πρόκυψε από την ενοποίηση των μικρών άρχισε να τοποθετεί και να παραγγέλλει υπερσύγχρονα πλοία στις γραμμές, αυτοί ανακάλυψαν ξαφνικά τα όντως υπέργηρα πλοία του, τα οποία όμως δεν τους ενοχλούσαν καθόλου όταν ήταν στα χέρια των μικρών και γιαυτό ακόμα πιο αφερέγγυων πλοιοκτητών.

Ο εφοπλισμός πραγματικά, όπως κάθε κεφάλαιο δεν νοιάζεται για την ασφάλεια των ανθρώπων παρά μόνο όσο αυτό έχει επίπτωση στα κέρδη του, όμως αυτοί που χτυπάνε τώρα τους πλοιοκτήτες του "Σάμινα" θα έπρεπε να τους κατηγορούν στην συγκεκριμένη περίπτωση κύρια για την ανευθυνότητα, την έλλειψη εκπαίδευσης και ετοιμότητας του πληρώματος. Όμως δεν το κάνουν αυτό. Γιατί το βασικό εργαλείο που έχουν τα παραπάνω κόμματα για να επιβάλουν τον έλεγχό τους στην ακτοπλοΐα είναι τα ναυτεργατικά συνδικάτα, που τα ηγεμονεύουν ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ.

Αυτά ζητάνε πάντα ένα πράγμα, να συμμετέχουν σαν κράτος στον έλεγχο της ασφάλειας των πλοίων. Στην επισκευαστική βάση του Περάματος που το πέτυχαν αυτό ελέγχουν την εργοδοσία ως εξής: αφήνουν ανενόχλητους όσους εργοδότες είναι μαζί τους και κυνηγάνε όσους δεν είναι. Για να έχουν όμως ισχύ αυτά τα συνδικάτα πρέπει να εμφανίζονται σαν προστάτες των πληρωμάτων. Γι' αυτό θεωρούν δευτερεύον ζήτημα την πλοήγηση του πλοίου, αθρώνουν ουσιαστικά τους πλοίαρχους και επικαλούνται μια ανύπαρκτη μηχανική βλάβη για να έχουν επιχειρήματα στον έλεγχο που επιδιώκουν. Γι' αυτό δεν δίνουν σημασία στο ναυάγιο του "Ζεφύρος", επειδή και αυτό επίσης είναι κύρια ευθύνη του καπετάνιου ενώ δεν ανήκει σε μονοπώλιο. Αυτός είναι και ο λόγος που η ΝΔ έριξε δίπλα στον υποπλοίαρχο τον βουλευτή της Μαντούβαλο για να αλλάξει την αρχική του κατάσταση και να μιλήσει για μηχανική βλάβη, ενώ όλοι μαζί οργανώνουν κίνημα του συνδικάτου των πλοιαρχών ουσιαστικά υπέρ των κατηγορουμένων.

Όλα αυτά τα δημαγωγικά κόμματα και τα συνδικάτα τους θέλουν την ακτοπλοΐα στα χέρια δικών τους κρατικών παρασίτων και βδελλών σαν τον Κόκκαλη. Ήδη ο Κόκκαλης είναι μειοψηφικός εταίρος στις Μινωϊκές. Αν αυτές απειληθούν με χρεωκοπία μπορεί να τον κάνουν και πλειοψηφικό. Άλλωστε η κλίκα Σημίτη δυνάμωσε αρχικά τις Μινωϊκές για να εμποδίσει την είσοδο στο Αιγαίο του πιο σύγχρονου ακτοπλοϊκού κεφαλαίου εκείνου των "Επ.Αττ" (Surefast). Τώρα πιάνεται από το ναυάγιο για να χτυπήσει και τις Μινωϊκές.

Ότι και να συμβεί πάντως αυτή τη στιγμή δεν δέχονται επίθεση οι εφοπλιστές εκ μέρους του λαού, αλλά η ακτοπλοΐα από την πλευρά του πιο σάπιου και εγκληματικού πολιτικού και γραφειοκρατικού καθεστώτος και του αντίστοιχου κεφαλαίου οι οποίοι όπως πάντα αξιοποιούν τον αντιδραστικό μικροαστικό αντικαπιταλισμό.

Αθήνα, 4 Οκτώβρη 2000

ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΡΩΣΟΔΟΥΛΩΝ ΣΤΗΝ ΑΚΤΟΠΛΟΪΑ

συνέχεια από τη σελ. 9

νοπραξίας και αναπτύχθηκε στη βάση του εκσυγχρονισμού και όχι στα σαπιοκάραβα. Άλλωστε γι' αυτό δέχεται την επίθεση.

Μέχρι εδώ όπως, λέει και ο ίδιος ο Σουμάκης σε συνεντεύξεις του στην *Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία*, δεν υπάρχει πρόβλημα: "Αυτό που έκαναν οι Μινωικές Γραμμές το έκαναν και άλλες εταιρείες. Συγχωνεύτηκε ο κ. Παναγόπουλος με τον Στρίντζη, η ANEK πήρε τη ΔΑΝΕ, έχει μπει και στη ΝΕΑ κ.λπ. Υπάρχει μια αλλαγή στο χάρτη της ακτοπλοΐας. Για να απαντήσει κάποιος σε αυτό που ρωτάτε, θα πρέπει να πάμε στο 1996. Τότε υπήρχε ένας στόλος με μέσο όρο ηλικίας τα 27 έτη. Τι μπορούσε λοιπόν να κάνει ένας υπουργός; Προκειμένου να προχωρήσει σε ένα στόλο καινούργιο, ποιοτικά αναβαθμισμένο, ανταγωνιστικό, εν όψει μάλιστα της επερχόμενης κατάρρευσης του "καμποτάζ", νωρίτερα από το 2004, θα έπρεπε να στρέψει την προσοχή του στην ανανέωση των πλοίων. Πολλοί όμως μου έλεγαν, "τι τα θέλουμε τα καινούργια πλοία; Ασε να βγάλουμε το ψωμάκι μας". Ήταν η λογική της απόκτησης πλοίων 20ετίας και με μια μετασκευή να βγάλουν άλλα 15 χρόνια. Κανείς δεν είχε τη διάθεση να πάει μπροστά. Έτσι, δεν είχα άλλη επιλογή από το να μείνω σταθερός σ' αυτά που είχα πει. Εγώ δεν ήμουν διατεθειμένος να δώσω άλλες άδειες σκοπιμότητας ει μη μόνον στους ανθρώπους εκείνους που θα έφερναν καινούργια πλοία. Στην πορεία κάποιος είδαν ότι δεν μπορούσαν μόνοι τους να προχωρήσουν. Ή θα συγχωνεύονταν ή θα συμμετείχαν σε ένα διαφορετικό σχήμα. Το μόνο λοιπόν που έκανα ήταν να δίνω άδειες σε όποια εταιρεία μου έφερνε καινούργια πλοία".

Αλλά αυτό που κρύβει ο Σουμάκης είναι ότι υπήρχε ένα ακόμα πιο ισχυρό εφοπλιστικό κεφάλαιο, αυτό των Παναγόπουλου-Στρίντζη που είχε δυνατότητα για πιο σύγχρονα πλοία και το οποίο αποκλείστηκε συνειδητά από το ΠΑΣΟΚ που χρησιμοποίησε τους ανταγωνιστές του για να το χτυπήσει. Τότε κανένας από το σοσιαλφασιστικό μέ-

τωπο δεν αντιδρούσε, δεν υπήρχε σκάνδαλο στα ραδιόφωνα και στα κανάλια.

Τώρα που αυτοί οι ανταγωνιστές έχουν ισχυροποιηθεί επιχειρείται το αντίθετο με τον Παπουτσή: Να χτυπηθούν οι Μινωϊκές σε συμμαχία με τους Παναγόπουλο - Στρίντζη. Η απόληξη του Παπουτσή στο μονοπώλιο ήταν δηλωτική προθέσεων. Με έναν καταιγισμό 21 αδειών εκτάκτων δρομολογίων έσπασε το μονοπώλιο της MFD στον Αργοσαρωνικό, έδωσε αρκετά δρομολόγια στην ANEK, ενώ ταυτόχρονα έβαλε τον Στρίντζη στις γραμμές της Κρήτης με ένα δρομολόγιο Κέρκυρα - Ηγουμενίτσα - Πάτρα-Ηράκλειο.

Ο Στρίντζης επιθυμούσε πάντα την προώθηση της άρσης του καμποτάζ γιατί τεχνολογικά μπορούσε να ανταγωνιστεί τα ευρωπαϊκά πλοία, σε αντίθεση με τους υπόλοιπους που ζητούσαν χρόνο προσαρμογής στο νέο καθεστώς.

Για να προσεταιριστεί τώρα δα τον Στρίντζη, αφού τόσο πολύ πριν τον χτύπησε, και να δώσει άλλο ένα χτύπημα στις Μινωϊκές, ο Σημίτης έδωσε το πράσινο φως στον Παπουτσή να ανακοινώσει την επιτάχυνση της άρσης του καμποτάζ. Πιθανά το ρωσόδουλο μέτωπο να θέλει να τσακίσει τον ελληνικό εφοπλισμό πριν από την άρση του καμποτάζ, ώστε να μην μπορέσει αυτός να αναπτυχθεί μέσα από τη συνεργασία του με ευρωπαϊκές εταιρείες. Δεν είναι τυχαίο ότι μέσω του Αλαβάνου προωθείται η όσο το δυνατόν μεγαλύτερη δυσφήμιση της ελληνικής ακτοπλοΐας στους Ευρωπαίους που δεν έχει λόγους να μη χρησιμοποιήσει αυτή την ευκαιρία για να χτυπήσει τους έλληνες ανταγωνιστές τους.

Όταν πια το ρωσόδουλο μέτωπο καταφέρει να εξαρτήσει τελείως τον εφοπλισμό μέσα από τους μηχανισμούς ελέγχου με τα πληρώματα, τον πολιτικό εκβιασμό των επιθεωρητών, τη συμμετοχή των κνιτών στις επιθεωρήσεις, την εισαγγελική τρομοκρατία, τη διαμόρφωση της κοινής γνώμης ενάντια στους "σκυλοπνίχτες", τότε ακόμα κι αν μείνει μόνος του ο Στρίντζης πως θα μπορέσει να σταθεί;

Αυτά τα παιχνίδια τα έχει παί-

ξει πολλές φορές το ΠΑΣΟΚ σαν εξουσία, και βέβαια εδώ είναι σημαντικός ο ρόλος της συνολικής παρακμής της αστικής τάξης που μπροστά στα άμεσα συμφέροντα της δεν μπορεί να διακρίνει την πολιτική του σαμποτάζ. Με μαθηματική ακρίβεια αν αυτή η πολιτική δεν εμποδιστεί δεν θα αφήσει τίποτα όρθιο πίσω της.

Με το σοσιαλφασιστικό μέτωπο έχει συμπλεύσει ο Μάνος. Πρόσθεσε κι αυτός τα πυρά του εναντίον του μονοπωλίου των Μινωϊκών που περιόρισε τον ελεύθερο ανταγωνισμό.

Το επιχείρημα του ελεύθερου ανταγωνισμού όπως χρησιμοποιείται ενάντια στις Μινωϊκές δυναμώνει πολύ τις υπόνοιες που εκφράσαμε στην αφίσα μας ότι μπορεί το βαθύτερο ρώσικο σχέδιο να είναι λίγο πριν πεθάνουν οι Μινωϊκές να τις αγοράσει ο ήδη μειοψηφικός μέτοχος τους Κόκκαλη. Ο τελευταίος κάλεσε ξαφνικά τον Μάνο στις εγκαταστάσεις της Ιντρακόμ στην Παιανία, αμέσως μετά τις δηλώσεις του που προαναφέραμε. Αυτό το ενδεχόμενο δένει πολύ με το γενικό βρώμικο παιχνίδι του Σημίτη να δώσει όλο τον Πειραιά, τα ναυπηγεία Σκαρμαγκακά και τμήμα του ΟΛΠ στον Κόκκαλη.

Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ ΤΩΝ ΕΦΟΠΛΙΣΤΩΝ

Δεκαοχτώ ακτοπλοϊκές εταιρείες αποφάσισαν να "δέσουν" τα πλοία τους στις 27 Οκτωβρίου και σε ανακοίνωσή τους που δημοσιεύτηκε στον ημερήσιο Τύπο αναφέρουν ότι η ελληνική ακτοπλοΐα υφίσταται διασυρμό, καθώς "αποθαρρύνονται οι νέες επενδύσεις και παρεμποδίζεται ο εκσυγχρονισμός και η ανανέωση του επιβατηγού ακτοπλοϊκού στόλου". Οι εφοπλιστές ζητούν την κατάργηση του ορίου ηλικίας απόσυρσης που ο Παπουτσής μείωσε από 35 σε 30 χρόνια, επισημαίνοντας σωστά ότι η Ελλάδα είναι η μόνη χώρα που εφαρμόζει αυτό το μέτρο, ενώ σε γραμμές της Ευρωπαϊκής Ένωσης εκτελούν δρομολόγια 103 πλοία με ηλικία άνω των 27 ετών, εκ των οποίων τα 22 είναι άνω των 35 ετών. Σημειώνουν μάλιστα ότι στη γραμμή Νάπολη-Κάπρι εκτελεί δρομολόγια πλοίο ηλικίας 64 ετών. Επίσης στην ανακοίνωση τους οι εταιρείες καταλογίζουν ευθύνες στην πολιτεία και σε όλες τις ελληνικές πολιτικές παρατάξεις και τα ΜΜΕ.

Οι εταιρείες που υπογράφουν την ανακοίνωση είναι οι: ANE Ζακύνθου, ANEK, ANE Νότου, G.A. Ferries, Γούτος Lines, ΔΑΝΕ, ΖΥΓΟΣ, ΣΤΑΡ ΝΕ, Θαλάσσιες Ταχυμεταφορές, Κάρυστος ΝΕ, Κυριακούλης Ναυτιλιακή Α-Ε, ΛΑΝΕ, Αφοί Μηνιώτη, Μινω-

ϊκές Γραμμές, Minoan Flying Dolphins, ΝΕΛ, ΣΑΟΣ, Σκύρος ΝΕ και Τυρογαλάς. Εντυπωσιακά απών από το μέτωπο των δεκαοχτώ ο Στρίντζης που έχει πιστέψει ότι ήρθε η ώρα να "πάρει την εκδίκησή του".

Πρόκειται για μία θετική προς το παρόν συσπείρωση του ακτοπλοϊκού κεφαλαίου, που παρατηρείται για πρώτη φορά, ενάντια στους σοσιαλφασιστές.

Ο Παπουτσής πέρασε στην αντίθεση και δήλωσε ότι τα πλοία δεν θα είναι δεμένα στα λιμάνια στις 27 Οκτωβρίου και ότι θα εφαρμοστούν οι νόμοι. Χαρακτήρισε "προκλητική" την ανακοίνωση των δεκαοχτώ ακτοπλοϊκών εταιρειών και ανακοίνωσε ότι την επομένη εβδομάδα θα εξεταστούν όλες οι αιτήσεις αδειών σκοπιμότητας που εκκρεμούν. Αυτές οι άδειες σκοπιμότητας έχουν ζητηθεί από τον Στρίντζη τον οποίο ο Παπουτσής αντάμειψε για τη στάση του.

Το μέτωπο των 18 όμως είναι ισχυρό και ο Στρίντζης που φοβήθηκε το ενδεχόμενο να απομονωθεί για να μείνει με μοναδικό σύμμαχο μία κυβέρνηση που στο παρελθόν τον έχει πουλήσει, με δηλώσεις του απολογήθηκε για την "αποστασία" του και την απέδωσε στον προηγούμενο αποκλεισμό του από τις γραμμές του Αιγαίου και της Κρήτης.

Ουσιαστικά όλο το ζήτημα κρίνεται στο κατά πόσο θα μπορέσει

το ρωσόδουλο μέτωπο να πάρει ένα μέρος του εφοπλισμού μαζί τους για να χτυπήσουν το άλλο, γιατί έχει αποδειχτεί ότι όταν δεν έχουν στηρίγματα στο στρατόπεδο του εχθρού τους γενικά έχουν ήττες.

ΝΑ ΕΜΠΟΔΙΣΤΟΥΝ ΟΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ

Όταν το αντιδραστικό μέτωπο χτυπάει την ακτοπλοΐα, χτυπάει έναν υγιή κλάδο της οικονομίας όπου απασχολούνται εκατοντάδες ναυτικοί, αλλά και μία ζωτική δύναμη για την ανάπτυξη του τουρισμού και του εμπορίου που μπορεί να σταθεί ανταγωνιστικά στην Ευρώπη και παγκόσμια. Είναι της ίδιας κλίμακας καταστροφική επιχείρηση όπως και το γκρέμισμα των εργοστασίων. Η ισοπέδωση όλων των αναπτυξιακών παραγόντων αυτής της χώρας, δεν θα αφήσει άλλη επιλογή στο λαό από το να ακολουθήσει τους ρωσόδουλους σαμποταριστές σε αιματηρές περιπέτειες στην Ευρώπη και στα Βαλκάνια. Ήδη αφιονίζουν το λαό με τα μετάλλια, ενώ πρόσφατα είμαστε όλοι μάρτυρες του κανιβαλισμού του ελληνικού έθνους απέναντι στην εθνική ποδοσφαιρική ομάδα που "κουρέλιασε" τη χώρα, όταν έχασε τη μάχη από τους "κατώτερους" και "δούλους των Ελλήνων" Αλβανούς. Η αντίσταση σε αυτή την κατρακύλα είναι δημοκρατικό καθήκον.

Μια αλλιώτικη καταγγελία

Σε μία επιστολή ενός συνταξιούχου ναυτικού, του Ανδρέα Μιαούλη, που δημοσιεύτηκε στην *Ελευθεροτυπία* (3/10), καταγγέλλεται ότι οι διεφθαρμένοι εργατοπατέρες των ναυτεργατικών συνδικάτων έχουν εξαπολύσει επίθεση ενάντια στην άρση του καμποτάζ όχι για να προστατεύσουν τα συμφέροντα των ελλήνων ναυτεργατών, αλλά για να προστατεύσουν αποκλειστικά τα δικά τους συμφέροντα. Αναφέρει ότι οι συνδικαλιστές έχουν δημιουργήσει μία κάστα προστατευόμενων ναυτικών οι οποίοι αποκλείουν τους υπόλοιπους από μία θέση εργασίας στα πλοία της γραμμής, αφού "μονιμοποιούνται" στις θέσεις που καταλαμβάνουν, ανεξάρτητα από τις ικανότητες τους ή την ευσυνειδησία τους. Αυτή η προνομιακή μεταχείριση είναι που έχει οδηγήσει στην ανεργία ένα μεγάλο ποσοστό ναυτικών: «Με το καμποτάζ εξασφαλίζονται θέσεις -MONIMHΣ! -εργασίας σ' εκείνους τους πολύ συγκεκριμένους "ναυτικούς" της ακτοπλοΐας, οι οποίοι με τη σειρά τους και σε... αναγνώριση των καλών υπηρεσιών που τους παρέχουν, (ανεχόμενες -σ.σ. εννοεί τις διοικήσεις των σωματείων- όχι μόνο την πολυετή παραμονή τους στα ακτοπλοϊκά, αλλά και την ανακύκλωση των ίδιων ανθρώπων σε αυτή την κατηγορία πλοίων, τη στιγμή που οι υπόλοιποι ναυτικοί ψάχνουν με το φανάρι για δουλειά), στηρίζουν με τα κουκιά τους τις διοικήσεις των κλαδικών ναυτεργατικών σωματείων, αλλά και βεβαίως αυτής της ίδιας της περιλάλητης ΠΝΟ! Και υπό το φως των όσων ισχυρίζομαι πιο πάνω, κανείς μπορεί εύκολα να καταλάβει γιατί δημιουργούνται τόσα πολλά ερωτηματικά όσον αφορά την επαγγελματική επάρκεια και τη ναυτοσύνη των πληρωμάτων που επανδρώνουν τα πλοία της ακτοπλοΐας μας».

Να, λοιπόν πως ένας απλός ναυτικός με τον πιο απλό τρόπο περιγράφει τις εγκληματικές ευθύνες των συνδικαλιστών του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ για την ανευθυνότητα και την ανετοιμότητα του πληρώματος του πλοίου "Σάμινα" που οδήγησαν στο θάνατο δεκάδων αθώων ανθρώπων. Το καθεστώς του "μόνιμου εγκάθετου", όπως έχει αποδειχθεί περίτρανα στο δημόσιο, είναι βασικός παράγοντας διαφθοράς.

ΔΝ/ΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΣΤΟ INTERNET
<http://www.compulink.gr/oakke>
e-mail:oakke@compulink.gr

Η ΝΕΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΣΤΟ INTERNET
ΤΗΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΕΙΝΑΙ:
<http://www.compulink.gr/antinazi>
NEO E-MAIL : antinazi@compulink.gr

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΕ ΤΟΝ Β. ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟ

Η επέλαση Κόκκαλη σε κάθε σχεδόν τομέα της οικονομικής ζωής της χώρας συναντά κατά καιρούς αντιδράσεις. Μια τέτοια αντίδραση εκδηλώθηκε και στο χώρο του ποδοσφαίρου, όπου η κυριαρχία του Κόκκαλη είναι σχεδόν ολοκληρωτική. Ο πρώην πράκτορας της Στάζι και νυν της ΚΓΒ μέσα από ένα όργιο συναλλαγών και εξαγορών κατάφερε να ελέγξει όχι μόνο την ΕΠΑΕ αλλά και την ΕΠΟ. Ενώ ταυτόχρονα σε μέτωπο με το ψευδοΚΚΕ, το οποίο ελέγχει τη διαιτησία με τον αρχιδιαιτητή Νικάκη, κυριαρχεί σχεδόν απόλυτα στο πρωτάθλημα της Α' Εθνικής. Αυτά ήρθαν ξανά στο προσκήνιο με αφορμή την κατάθεση μιας τροπολογίας στην αρχή και η οποία έγινε νομοσχέδιο στην συνέχεια από τον υφυπουργό Αθλητισμού Φλωρίδη.

Τα όσα έγιναν πριν την κατάθεση της τροπολογίας και τα όσα ακολούθησαν είναι ενδεικτικά της οικουμενικής συγκάλυψης που απολαμβάνει ο Κόκκαλης από όλο το ρωσόφιλο μπλοκ. Και είναι μια ακόμη απόδειξη του γεγονότος ότι και στα τέσσερα μεγάλα κόμματα κυριαρχεί η γραμμή υποστήριξης του πράκτορα της ΚΓΒ στη χώρα.

Η ΤΡΟΠΟΛΟΓΙΑ ΦΛΩΡΙΔΗ

Όλα αυτά ξεκίνησαν στις 7 Σεπτεμβρίου όταν ο Φλωρίδης κατέθεσε μια τροπολογία στο νομοσχέδιο για το ευρώ. "Στόχος των διατάξεων, όπως έχει επανειλημμένως εξηγήσει ο κ. Φλωρίδης, είναι η απομάκρυνση των "κακοποιών" από το ποδόσφαιρο και η έναρξη διαδικασιών εξυγίανσης του όλου κυκλώματος, καθώς με τα τυχερά παίγνια, το "στοίχημα" και εκείνα που ακολουθούν, το οικονομικό αντικείμενο του αθλήματος πολλαπλασιάζεται" (Καθημερινή, 8-9).

Η κατάθεση τροπολογιών σε νομοσχέδια άσχετα με αυτές είναι μια συνηθισμένη πρακτική κάθε κυβέρνησης μέσα στα πλαίσια του ελληνικού κοινοβουλευτισμού που δεν θέλει να δίνει αληθινές και σφαιρικές πολιτικές μάχες, για το κέρδιμα θέσεων στρατών χωρίς αρχές. Ωστόσο στη συγκεκριμένη περίπτωση ο Φλωρίδης είχε κάνει μια προετοιμασία για μια λίγο πιο ανοιχτή σύγκρουση.

Έτσι: "Για την κατάθεση της τροπολογίας ο υφυπουργός Αθλητισμού είχε εξασφαλίσει την υποστήριξη του πρωθυπουργού και ακολούθως είχε συνεννοηθεί με τον πρόεδρο της Βουλής κ. Απ. Κακλαμάνη, ο οποίος με τη σειρά του εξασφάλισε τη συγκατάθεση του κοινοβουλευτικού εκπροσώπου της Νέας Δημοκρατίας κ. Δημ. Σιούφα, του εκπροσώπου του ΚΚΕ κ. Αντ. Σκυλάκου και του προέδρου του Συνασπισμού κ. Νικ. Κωνσταντόπουλου, ώστε η διάταξη να τεθεί και συζητηθεί σε άσχετο νομοσχέδιο" (στο ίδιο).

Από τη άλλη σύμφωνα με πλη-

ροφορίες που δημοσιεύτηκαν στο Βήμα στις 10-9: "στα μέσα της εβδομάδας και σε σύσκεψη η οποία πραγματοποιήθηκε στη ΝΔ υπό την προεδρία του κ. Κ. Καραμανλή και στην οποία μετείχαν οι κκ. Ευ. Μειμαράκης, Πρ. Παυλόπουλος, Εμ. Κεφαλογιάννης και Δ. Σιούφας, αποφασίστηκε όχι μόνο να γίνει δεκτή η συζήτηση της τροπολογίας, αλλά να προχωρήσει η αξιωματική αντιπολίτευση και στην υπερψήφισή της, καλώντας μάλιστα την κυβέρνηση να επεκτείνει την εφαρμογή της στο σύνολο του δημοσίου τομέα". Αυτός που διαφώνησε με αυτήν την απόφαση της ΝΔ ήταν ο Βαρβιτσιώτης, ο οποίος είναι γενικά αντίθετος με την ψήφιση με τέτοιο τρόπο τροπολογιών.

Με αυτόν τον τρόπο η τροπολογία φαινόταν να είχε την οικουμενική συναίνεση για την κατάθεσή της και κατά πάσα πιθανότητα για την ψήφισή της.

Η ΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΤΡΟΠΟΛΟΓΙΑΣ

Το επίμαχο σημείο της τροπολογίας που κατέθεσε ο Φλωρίδης και που "φωτογράφιζε" τον πρόεδρο της ΕΠΑΕ Μητρόπουλο αναφέρει ότι δεν μπορεί να είναι μέλος αθλητικού σωματίου, ομοσπονδίας ή αθλητικής ανώνυμης εταιρείας "όποιος έχει παραπεμφθεί στο δικαστήριο για κακούργημα με κλητήριο θέσπισμα ή βούλευμα, ή έχει καταδικαστεί τελεσίδικα για τέλεση κακούργηματος, καθώς και όποιος έχει καταδικαστεί σε βαθμό πλημμελήματος με τελεσίδικη δικαστική απόφαση που εκδόθηκε την τελευταία δεκαετία". Οι ίδιες ρυθμίσεις, κατά την τροπολογία, εφαρμόζονται και για όσους "έχουν στερηθεί με τελεσίδικη δικαστική απόφαση τα πολιτικά τους δικαιώματα και για όσο χρονικό διάστημα διαρκεί η απόφαση".

Ο Φλωρίδης ήθελε να χτυπήσει το Μητρόπουλο, αλλά στην πραγματικότητα το χτύπημα πήγαινε στον Κόκκαλη. Αυτό φάνηκε όχι μόνο από το "στήσιμο" του Φλωρίδη από όλα τα κόμμα-

τα την ημέρα που ήταν να ψηφιστεί η τροπολογία αλλά και από όσα ακολούθησαν στη συνέχεια. Γιαυτό και εκείνη την ημέρα, που ασφαλώς θα την θυμάται για χρόνια, βρήκε ένα τεράστιο και απροσπέλαστο τείχος να ορθώνεται μπροστά του.

Η πολιτική κίνηση του Φλωρίδη κινείται σε μια προοδευτική κατεύθυνση, αλλά ο τρόπος που αυτός επέλεξε για να χτυπήσει το Μητρόπουλο ήταν τουλάχιστον βλακώδης και δειλός πολιτικά. Ο Φλωρίδης τα έβαλε με επιπόλαιο τρόπο με ένα ολόκληρο καθεστώς, για χρόνια βουτηγμένο στις υπόγειες διαδρομές και στην συναλλαγή. Αυτό το καθεστώς τα τελευταία χρόνια πέρασε στις υπηρεσίες του Κόκκαλη. Η κυριαρχία του πράκτορα της ΚΓΒ στο ποδόσφαιρο ξεκινά ακριβώς με την πρόσληψη των αδελφών Μητρόπουλων από αυτόν. Στη συνέχεια με τις καλές τους υπηρεσίες ο Ολυμπιακός πήρε στη σειρά 4 πρωταθλήματα, ώστε ο μεγαλοαστός πράκτορας Κόκκαλης να ισχυροποιήσει τη λαϊκή βάση του στους οπαδούς του Ολυμπιακού. Όπως κατέθεσε και ο ίδιος ο Κόκκαλης στην αρμόδια επιτροπή της Βουλής, απαντώντας σε ερώτηση του Κεφαλογιάννη σχετικά με τη βαλίτσα με το 1 εκατ. δολάρια που ξοδεύτηκαν στις εκλογές της ΕΠΟ, είπε: "Δεν γνωρίζω για βαλίτσες. Με τον Βίκτωρα και τον Θωμά Μητρόπουλο έχω μία γνωριμία 30 ετών. Τον Θωμά τον έβαλα στην ΠΑΕ επειδή είναι βαθύς γνώστης του ποδοσφαίρου και δεν τον χρησιμοποίησα για παράνομες συναλλαγές. Δεν αρνούμαι τη φιλία μου με τον Θωμά και τον Βίκτωρα..." (Ελευθεροτυπία, 6-10).

Αυτήν την καταγγελία την έκανε ο βουλευτής του ΠΑΣΟΚ Χρήστος Σμυρλής, κατά τη διαδικασία της συζήτησης του νομοσχεδίου στην ίδια επιτροπή: "“στις προηγούμενες εκλογές της ΕΠΟ έγινε ό,τι είχε συμβεί και στις αρχαιρεσίες που διενεργήθηκαν στην Αλεξανδρούπολη”. Ο κ. Σμυρλής είχε υποστηρίξει ότι οι εκλογές της Αλεξανδρούπολης κρίθηκαν με 1 εκατ. δολάρια... Ο εισηγητής της Νέας Δημοκρατίας Γιώργος Ορφανός τόνισε ότι τα λεφτά στις εκλογές ξοδεύτηκαν για να ελέγχεται η διαιτησία..." (Ελευθεροτυπία, 5-10).

Όλα αυτά αποδίδονται ότι εκτελέστηκαν από αυτούς τους δύο για λογαριασμό του αφεντικού τους Κόκκαλη.

ΠΩΣ ΕΣΤΗΣΑΝ ΤΟ ΦΛΩΡΙΔΗ

Η συναίνεση όλων των κομμάτων φαινόταν δεδομένη, αλλά στη Βουλή εκείνο το πρωινό της 7ης Σεπτεμβρίου αλλιώς εξελίχθηκαν τα πράγματα. Με την εμφάνιση του Φλωρίδη ξεκίνησαν μια σειρά από αμφισβητήσεις, τόσο διαδικαστικές, όσο και επί της ουσίας.

Έτσι: "Το ΠΑΣΟΚ δεν τοποθετήθηκε, καθώς δεν ζήτησε το λόγο κανείς εκ μέρους του. Έτσι ο κ. Φλωρίδης έμεινε μόνος... Η αξιωματική αντιπολίτευση (Μ. Κεφαλογιάννης, Ν. Κατσαρός) μόλις είδε αυτήν την εξέλιξη έκανε λόγο για άσχετη τροπολογία αφενός, και αφετέρου, επί της ουσίας, για θέμα που δεν είναι επείγον καθώς απασχολεί την αθλητική οικογένεια εδώ και δέκα χρόνια και ότι εφευρέθηκε το "επείγον" λόγω προσωπικής βεντέτας του κ. Φλωρίδη με τον πρόεδρο της ΕΠΑΕ κ. Β. Μητρόπουλο. Το ΚΚΕ (Α. Σκυλάκος) τόνισε πως είχε την εντύπωση πως υπήρξε ευρύτερη συναίνεση στο να συζητηθεί αυτή η τροπολογία και ο ΣΥΝ (Φ. Κουβέλης) χαρακτήρισε απαράδεκτη την κατάθεσή της διότι συν τοις άλλοις οποιαδήποτε διάταξη που αφορά ανθρώπινα δικαιώματα όπως η επίμαχη δεν δύναται να συζητηθεί σε θερινό τμήμα" (Καθημερινή, 8-9).

Σύμφωνα με τα όσα δημοσιεύτηκαν στον τύπο την επόμενη μέρα έγινε μια πραγματικά τεράστια σε έκταση συνομιλία, τέτοιας έκτασης όσης ακριβώς αναλογεί στο πρόσωπο που έπρεπε να προστατευθεί στην πραγματικότητα. Στον πράκτορα της Ρωσίας και κυρίαρχο της οικονομικής ζωής της χώρας Κόκκαλη.

Έτσι: "Πληροφορίες αναφέρουν ότι αφανής υπονομευτής της επίμαχης τροπολογίας υπήρξε ο βουλευτής Επικρατείας του ΠΑΣΟΚ κ. Θ. Τσουκάτος, ενώ ανάλογο ισχυρό ρόλο στο παρασκήνιο έπαιξαν οι βουλευτές της Νέας Δημοκρατίας κ. Ι. Βαρβιτσιώτης και Νικ. Κατσαρός. Ασθμαίνων και ανησυχών για τα συνταγματικά δικαιώματα των αθλητικών παραγόντων προσέτρεξε ο βουλευτής του Συνασπισμού κ. Φ. Κουβέλης.

Οι ίδιες πληροφορίες αναφέρουν ότι από προχθές το βράδυ ο υφυπουργός Αθλητισμού ελάμβανε μηνύματα ότι η τροπολογία δεν περνά, ενώ άλλες επέμεναν ότι χθες το πρωί στη Βουλή κυκλοφορούσαν σημειώματα που υπογράμιζαν την αντίθεση του μεγαλοεπιχειρηματία κ. Σωκρ.

Κόκκαλη στην επίμαχη τροπολογία. Η πίεση ήταν ολοκληρωτική και τελικώς η τροπολογία απεσύρθη. Ακολούθησε ένα όργιο φημών, που ήθελαν τον κ. Φλωρίδη να τελεί υπό παραίτηση και την τροπολογία να καταλήγει στον κάλαθο των αχρήστων. Τελικώς, ύστερα από σύσκεψη με τους κ. Κακλαμάνη, Γείτονα και Κοσμίδη, αποφασίστηκε η κατάθεση αυθημερόν ειδικού νομοσχεδίου. Κάτι που έγινε αργότερα" (στο ίδιο). Αλλά και ο βουλευτής του ΠΑΣΟΚ Φασούλας (πρώην μπασκεμπολίστας του Ολυμπιακού που εκλέχτηκε στον Πειραιά-προφανώς με την ενίσχυση του Κόκκαλη) πήρε ανοιχτά θέση κατά της τροπολογίας, "Θέμα Ποινικής Δικονομίας έθεσε και ο βουλευτής του ΠΑΣΟΚ κ. Π. Φασούλας, ο μοναδικός βουλευτής της συμπολιτεύσεως που τάχθηκε δημοσίως υπέρ του ποδοσφαιρικού παρακράτους. Ο κ. Φασούλας ανέτρεξε σε βασικές αρχές του Δικαίου για να υποστηρίξει ότι, κατ' αυτόν, ο κ. Μητρόπουλος είναι αθώος μέχρι αποδείξεως του εναντίου" (το Βήμα, 10-9).

Και συνεχίζει το Βήμα: "Αξιοπερίεργο αλλά έντονο ενδιαφέρον για τον κ. Μητρόπουλο εξεδήλωσε παρασκηνακώς και ο διευθυντής του νομικού γραφείου του Πρωθυπουργού κ. Γ. Παπαδημητρίου".

Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΦΛΩΡΙΔΗ

Ο Φλωρίδης παρόλη την εξοφθαλμη και οικουμενική υπονόμηση του αντιστάθηκε με δηλώσεις του και, έμμεσα αλλά σαφώς, επιβεβαίωσε ότι η επίμαχη τροπολογία δεν συνάντησε ισχυρές "αντιστάσεις" μόνον από τα κόμματα της αντιπολίτευσης, αλλά ότι ανάλογες κινήσεις εκδηλώθηκαν και μέσα από το ΠΑΣΟΚ.

Σε συνέντευξη που παραχώρησε στον "Αντέννα" ο Φλωρίδης ανέφερε πως: "ενώ όλα τα κόμματα είχαν συμφωνήσει την Παρασκευή με τον πρόεδρο της Βουλής Απ. Κακλαμάνη την τροπολογία που θα οδηγούσε στην απομάκρυνση του κ. Μητρόπουλου από την προεδρία της ΕΠΑΕ "ως εκ θαύματος βρήκε μπροστά του ένα φοβερό μέτωπο, και κυρίως από τους κήρυκες της ηθικής, αυτούς που κάθε μέρα μας τρελαίνουν" (Καθημερινή, 9-9). Έτσι αυτός επέμενε στο κατέβασμα του νομοσχεδίου για ψήφιση.

συνέχεια στη σελ. 14

ΣΕΡΒΙΑ: ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΚΟ ΣΤΟ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ

συνέχεια από τη σελ. 6

στα Βαλκάνια και παντού αλλού. Η Ρωσία έσπρωξε τη Σερβία σε εθνοκάθαρση ενάντια στους πάντες αλλά και την Κροατία αργότερα ενάντια στους Βόσνιους.

Η Ρωσία κάνει τώρα εθνοκάθαρση στην Τσετσενία. Η εθνοκάθαρση είναι το όπιο που δίνει ο ρώσικος σοσιαλμπεριαλισμός στους σοβινιστές όλου του κόσμου και που το προσφέρει βέβαια σε καλύτερη ποιότητα και στους ρώσους σοβινιστές. Η μόνη αληθινή προδοσία που θα έκανε ποτέ η Ρωσία θα ήταν να παραδώσει τους σέρβους εθνοεκκαθαριστές στο Διεθνές Δικαστήριο. Μα αν το έκανε αυτό θα άφηνε δίχως ιδεολογική και πολιτική κάλυψη τους δύο πιο δικούς της ανθρώπους στη Σερβία, τους κήρυκες ή εκτελεστές της εθνοκάθαρσης, Ντράσκοβιτς, Κοστουνίτσα, Πέρισιτς, σέρβικη εκκλησία, Καραγεόργεβιτς κλπ.

Αυτός είναι ο βασικός λόγος που η νέα σέρβικη εθνική ενότητα μετά την "επανάσταση" της 5 του Οκτώβρη έχει σύνθημα "Κάτω το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης. Όχι στην παράδοση του Μιλόσεβιτς". Αυτό το έχει πει από καιρό και το λέει και τώρα διαρκώς ο Κοστουνίτσα. Ο Μιλόσεβιτς μπορεί να τιμωρηθεί από τον σέρβικο λαό που είναι το θύμα του, λένε οι ρωσόφιλοι, αλλά ποτέ από τη Δύση που θύμα της είναι τάχα όλο το σέρβικο έθνος. Αυτή η μπουρδα κρύβει τη μεγάλη αλήθεια ότι και ο σέρβικος λαός και όλο το σέρβικο έθνος είναι ο πιο μεγάλος θύτης των Βαλκανίων, ο σφαγέας του και γενοκτόνου των πιο αδύναμων γιουγκοσλαβικών λαών.

Πέρα από αυτό το στρατηγικό και ιδεολογικό ζήτημα, η μη παράδοση του Μιλόσεβιτς και των ανθρώπων του στο Διεθνές Δικαστήριο και η συνέχιση της λειτουργίας του κόμματός του σημαίνει τον ευνοϊσμό κάθε δημοκρατικής γραμμής μέσα στη Σερβία.

Γρήγορα θα καταλάβουν οι ελαφρείς αστοδημοκράτες της Ευρώπης ότι το πραξικόπημα της 5 του Οκτώβρη δεν ανοίγει το δρόμο στη δημοκρατία στην Ευρώπη και στο μέλλον, αλλά στο φασισμό, στη Ρωσία και στη χειρότερη οπισθοδρόμηση. Το μέλλον της Σερβίας ανήκει στους βρυκόλακες.

Αυτό δεν το γράφουμε με θλίψη. Θλίψη αισθάνονται αυτοί που χάνουν κάτι, αυτοί που είχαν εν προκειμένω τις απατηλές ελπίδες μιας δημοκρατικής και ειρηνικής Σερβίας που θα έβγαине μέσα από την ίδια τη Σερβία. Αυτό είναι ιδεολογικός και άγνοια της ιστορίας στην καλύτερη περίπτωση. Στη χειρότερη πρόκειται για δημοκρατική αναισθησία. Η Σερβία δεν μπορεί να αλλάξει κύρια από μέσα της. Ο κτηνώδης σοβινισμός που κυριαρχεί σ' αυτήν μπορεί να νικηθεί εσωτερικά μόνο αφού συντριβεί εξωτερικά. Και εξωτερι-

κά σημαίνει να συντριβεί από τα πραγματικά και μεγάλα θύματά της που είναι οι εθνοεκκαθαρισμένοι λαοί και πάνω απ' όλους ο βοσνιακός ο οποίος συνεχίζει να υποφέρει από τον γενοκτονικό διαισθητισμό της χώρας του. Επίσης εξωτερικά σημαίνει να συντριβεί από την παγκόσμια δημοκρατική κοινή γνώμη και από τους λαούς που θα απαιτήσουν από τις κυβερνήσεις τους να τιμωρηθεί η σέρβικη επιθετικότητα, να βοηθηθούν τα θύματά της και να αποκατασταθεί η κρατική ανεξαρτησία και η πολιτική δημοκρατία στις εθνοεκκαθαρισμένες περιοχές.

Όμως οι λαοί σήμερα δεν είναι σε θέση από έλλειψη μιας δικιάς τους ανεξάρτητης πολιτικής και οργάνωσης να στριμώξουν τη Σερβία. Στην ηγεσία των αστικών δημοκρατικών χωρών βρίσκονται μονοπωλιστές με βαθειούς ιδεολογικούς και πολιτικούς δεσμούς με την κλασική ιμπεριαλιστική και αποικιοκρατική πολιτική. Η αστική Δύση ζει την χειρότερη παρακμή της μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο και παντού μέσα της και έξω της αφήνει τους Χίτλερ να αντεπιτίθενται.

Οι δυτικοί ηγέτες όταν είναι να διαλέξουν ανάμεσα στο χιτλερικό άξονα Ρωσίας - Κίνας και στα θύματά του, διαλέγουν τον άξονα. Θέλουν να τάχουν καλά πάνω απ' όλα με τον άξονα για να κάνουν απερίσπαστοι τις μπίζνες τους. Έχουν αφήσει διαμελισμένη τη Βοσνία και παρακολουθούν ήρεμοι την εξόντωση ως και του τελευταίου Τσετσένου αντάρτη.

Με τόση εξαχρείωση είναι φυσικό που δεν απαντούν στην προκλητικότητα Ρωσίας - Κοστουνίτσα που ουσιαστικά απαιτούν γελοιοποίηση και κατάργηση του Διεθνούς Δικαστηρίου της Χάγης με την άρση της δίωξης Μιλόσεβιτς. Και όχι μόνο δεν απαντούν στην προκλητικότητα, αλλά αρχίζουν να απαντούν θετικά.

Πρώτοι - πρώτοι οι Γάλλοι κατάντησαν την προσβολή Κοστουνίτσα και δέχονται ότι δεν είναι υποχρεωτικό να παραπεμφθεί ο Μιλόσεβιτς ώσπου να σταθεροποιηθεί η νεαρή σέρβικη δημοκρατία! ! Σ' αυτό το πνεύμα μίλησε κι ο Σολάνα (ο εκπρόσωπος της ασήμαντης κατά τα άλλα στρατιωτικής Ευρώπης), σ' αυτό και οι Γερμανοί. Κάτι πήγαν να πουν αρχικά οι Εγγλέζοι με τον Κουκ, κάτι και η Όλμπράϊτ, αλλά μετά οι Κλίντον και Μπλερ τους πάτησαν το πόδι να μην συνεχίσουν, για να μην ενοχληθεί ο φίλος τους Κοστουνίτσα που όλη την ώρα φτύνει την Ευρώπη και βρίζει τις ΗΠΑ. Δεν φτάνουν μόνο πράκτορες σαν τον Κλίντον, χρειάζονται και ανθρωπάκια σαν τους ευρωπαίους ηγέτες για να σταθεί μια τέτοια μονομερής φιλία.

Ο ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ, ΓΙΟΣ ΠΡΑΚΤΟΡΑ

Πάνω σε τέτοια ανθρωπάκια και τέτοιες κυρίαρχες τάξεις δίχως αρχές πατάει η ρώσικη διπλωμα-

τία για να κεντήσει. Τέτοια ανθρωπάκια και τέτοιες τάξεις χρειάζονται έναν ενδιάμεσο με το νέο σέρβικο καθεστώς ώστε όταν αυτό τους φτύνει αυτοί να μην βρέχονται και να μπορούν να το ηρεμούν και να το γλείφουν.

Γι αυτόν τον ενδιάμεσο επίσης φρόντισε το Κρεμλίνο από την πρώτη στιγμή που διαφάνηκε η νίκη Κοστουνίτσα. Ο ενδιάμεσος Δύσης - Κοστουνίτσα (που είναι ταυτόχρονα και ενδιάμεσος Κοστουνίτσα - Μιλόσεβιτς αλλά όχι τόσο τέλειος όσο ο Ιβανόφ αφού πρέπει να γέρνει προς τη Δύση), είναι ο πράκτορας, γιός πράκτορα, Γ. Παπανδρέου.

Ο Γ. Παπανδρέου που αντικατέστησε όλους τους διπλωμάτες καριέρας της ελληνικής πρεσβείας στο Βελιγράδι με έναν εμπιστό του σύμβουλο, τον Ρόντο, εδώ και ένα μήνα περίπου ήταν η σκιά του Κοστουνίτσα σε όλες τις κρίσιμες ώρες της 5 του Οκτώβρη και ο Κοστουνίτσα δεν παρέλειψε να τον αγκαλιάσει και να τον εξαιρεί δημόσια για τη συνεισφορά του στη νίκη.

Οι έλληνες πολιτικάντηδες που δεν είναι άνθρωποι της Ρωσίας εξεπλάγησαν μπροστά στην ξαφνική ιδιοφυία αυτού του τόσο σεμνού και αθόρυβου τύπου. Νομίζουν ότι μόνος του τα κατάλαβε όλα αυτά. Ασφαλώς οι Ευρωπαίοι ομολογοί τους θα έμειναν ακόμα πιο εμβρόντητοι. Όστε λοιπόν η μικρή Ελλάδα μπορεί να ξέρει τόσο βαθιά και να παίζει έναν τόσο καταλυτικό και αποδεκτό ρόλο

στα Βαλκάνια;

Όστε βρήκαν έναν αληθινό πρεσβευτή των συμφερόντων τους στα ασύλληπτα Βαλκάνια; Έναν ιδανικό δικό τους μεσάζοντα; Αυτό είναι ένα μικρό θαύμα. Πράγματι είναι θαύμα και μάλιστα μεγάλο, αλλά αυτό το θαύμα έγινε δυνατό μόνο χάρη στο γεγονός ότι η διπλωματία της μικρής Ελλάδας είναι ένα εξάρτημα της μεγάλης ρώσικης διπλωματίας. Χάρη σ' αυτήν ο σεμνός νέος Παπανδρέου έχει στη διάθεσή του το θεωρητικό διπλωματικό επιτελείο της Κ.Γ.Β, έχει αεροπλανοφόρα, θωρηκτά, καταδρομικά, 20.000 πυρηνικές κεφαλές και ένα απέραντο δίκτυο πρακτόρων όλων των πολιτικών βαθμίδων σε όλο τον πλανήτη και ακόμα πιο πλούσιο στα Βαλκάνια. Αυτή η δύναμη μπορεί να κάνει ιδιοφυή ακόμα και έναν ηλίθιο.

Μια από τις μεγαλύτερες επιτυχίες του Κρεμλίνου στην πρόσφατη αλλαγή είναι πράγματι το δυνατόν να γίνει ηγεσία της ελληνικής διπλωματίας στα Βαλκάνια. Αυτό θα έχει συνέπειες σε όλες τις επιθέσεις που θα εξαπολύσουν τώρα οι Ρώσοι στα ανατολικά και στα δυτικά του ρώσικου κάθετου άξονα Σερβίας, Δημ. Της Μακεδονίας, Ελλάδας ο οποίος σχηματίστηκε μετά την άνοδο του Κοστουνίτσα.

Στα ανατολικά του άξονα είναι η Ρουμανία, η Βουλγαρία και η Τουρκία, στα δυτικά η Αλβανία, η Βοσνία και η Κροατία. Παντού τα Βαλκάνια θα μπουρ σε νέο ανα-

βρασμό. Από δω και μπρος σε κάθε βαλκανική διάσκεψη θα προχωράει πανίσχυρος ο τριμερής άξονας Ελλάδας, Μακεδονίας, Σερβίας πάντα με τη βοήθεια της δυτικής χοντροπετσιάς και της τύφλας, αλλά πάνω απ' όλα με τη βοήθεια της ρωσοδούλης αμερικανικής διπλωματίας.

Αν η διπλωματία αυτή συνεχιστεί με την εκλογή Γκορ (Κλίντον) θα πρόκειται πραγματικά για μια τεράστια ώθηση στο νεοαξιστικό άξονα. Πραγματικά οι νίκες της Ρωσίας στα Βαλκάνια δεν θα μπορούσαν ούτε να γίνουν αποτυχεστικές, ούτε καν να υπάρξουν δίχως τη βοήθεια του Κλίντον. Μόνο χάρη σ' αυτόν έγινε δυνατή η ενθάρρυνση του αλβανικού σοβινισμού για την απόσχιση του Κόσσοβου, μόνο χάρη σ' αυτήν έγινε δυνατό το Ραμπουιγιέ και οι βομβαρδισμοί της Σερβίας, μόνο χάρη σ' αυτόν μπόρεσε να επιβληθεί η ηγεσία του μειοψηφικού Κοστουνίτσα πάνω στο πλατύ αντι-Μιλόσεβιτς ρεύμα, μόνο χάρη σ' αυτόν μπορεί να καταργείται με τόση άνεση το Διεθνές Δικαστήριο και να αθρώνεται ένας εγκληματίας.

Μια πολιτική ηγεμονία, εν προκειμένω του ρωσοκινεζικού άξονα δεν χρειάζεται μόνο μια πολιτική γραμμή αλλά θέλει και υλικά πρακτικά πολιτικά ερείσματα μέσα στον εχθρό. "Οι κατάσκοποι μας στην εξουσία σε όλα τα κράτη". Αυτό θα πρέπει να είναι το σύνθημα της Κ.Γ.Β τις τελευταίες δεκαετίες.

ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ

συνέχεια από τη σελ. 2

κησης σύμφωνα με το καταστατικό. Αυτή η προσφυγή θα εκδικαζόταν ερήμην των εργαζομένων στις 18 Οκτώβρη και με πραξικόπημα θα διοριζόταν το ίδιο ΔΣ, **γιατί το δικαστήριο ούτε θα ήξερε ούτε θα μπορούσε να φανταστεί ότι ένα ΔΣ που περιλαμβάνει όλα τα κόμματα και παρατάξεις είναι ουσιαστικά μειοψηφικό σε ένα συνδικάτο.**

Η αγωνιστική, δημοκρατική πτέρυγα του συνδικάτου θα εμφανιστεί στις 18 του Οκτώβρη με πρόταση για διορισμό μικτού ΔΣ όπου να πλειοψηφούν τα μέλη της σημερινής αντιπολίτευσης.

Αυτή η παρέμβαση θα γίνει γιατί δεν υπάρχει νόμιμη δυνατότητα Γεν. Συνέλευσης αφού την αρνείται το ΔΣ του Τσιρμούλα. Μόνο διορισμένο ΔΣ είναι νομικά δίκαιο από δω και μπρος, το οποίο είναι υποχρεωμένο και επιφορτισμένο α-

ποκλειστικά να πραγματοποιήσει σύντομα εκλογές.

Κανένα δικαστήριο που σέβεται στοιχειωδώς το γράμμα και το πνεύμα του νόμου δεν θα μπορέσει να αποφύγει να θέσει ρητά αυτή την υποχρέωση στο ΔΣ το οποίο θα διορίσει, αφού έχει εκπνεύσει έτσι κι αλλιώς η θητεία του υπάρχοντος ΔΣ. Άρα σε κάθε περίπτωση, όποια και να είναι η σύνθεση του νέου διορισμένου ΔΣ, αυτό που βρίσκεται μπροστά μας, εκτός αν γίνει δικαστικό πραξικόπημα, είναι οι εκλογές στο σωματείο.

Εκεί θα φανούν αρκετά καλύτεροι οι πραγματικοί συσχετισμοί δύναμης. Εννοείται ότι οι πραγματικές διαθέσεις είναι άλλο πράγμα από το συσχετισμό δύναμης. Γιατί στη δύναμη μπαίνει και ο καταναγκασμός του κρατικού και κομματικού καθεστώτος που με χίλιους τρόπους απάτες, εξαγορές, υποσχέσεις, συνδικαλιστικά τερτίπια, βρίσκει τρόπο να ανατρέψει τους συσχετισμούς που εκφράζουν οι πραγματικές διαθέσεις των εργαζομένων.

Σε κάθε περίπτωση το καθοριστικό ζήτημα δεν είναι καν οι ε-

κλογές αυτού του συνδικάτου αλλά η ανεξάρτητη συγκρότηση και η συνδικαλιστική και πολιτική τακτική της αντιπολίτευσης. Και δεν αναφερόμαστε με αυτό μόνο στο γεγονός ότι η αντιπολίτευση πρέπει να κάνει το δικό της ανεξάρτητο αγώνα, ήδη τον κάνει, αλλά κυρίως στο γεγονός ότι ακόμα αυτή η αντιπολίτευση δεν έχει διαμορφώσει στελεχική στο ύψος των στελεχών του σάπιου καθεστώτος που αντιπαλεύει.

Όταν μιλάμε για ύψος, εννοούμε την συνδικαλιστική και πολιτική πείρα και όχι το ηθικό ύψος και το κύρος απέναντι στη βάση των εργαζομένων που είναι πολύ μεγάλο και υπάρχει μόνο στην αντιπολίτευση. Αν η βρωμερή καθεστωτική συμμορία αντιστέκεται στα χτυπήματα της αντιπολίτευσης είναι ακριβώς επειδή τα στελέχη της και ο κόσμος της τώρα μαθαίνουν. Και μαθαίνουν πολύ γρήγορα και πολύ καλά. Ο χρόνος περνάει και είναι δικός τους γιατί εκτός από χρόνος πείρας γι' αυτούς είναι και χρόνος κατάπτωσης και χρεοκοπίας για τους εχθρούς τους.

Ελληνικοί εκβιασμοί στους μικρούς γείτονες

Η πετρελαϊκή εταιρεία ΟΚΤΑ που ανήκει σε Έλληνες εκβιάζει την κυβέρνηση της Δημ. της Μακεδονίας να την ελαφρύνει οικονομικά ενόψει της ανόδου της τιμής του πετρελαίου που προκαλεί ο ΟΠΕΚ. Ο πρώην πρωθυπουργός Τσερβενκόφσκι αναιρεί παλιότερες απόψεις του για το θέμα ΟΚΤΑ και δηλώνει πως δεν πρέπει να ακυρωθεί η συμφωνία εξαγοράς της από τα "Ελληνικά Πετρέλαια". Ο πρόεδρος της χώρας (πρόσκειται στο αντίπαλο κόμμα) τον συνεχάρη για την αμφιλεγόμενη νίκη του στις δημοτικές εκλογές.

Γιατί άραγε;

Στην Αλβανία αντίθετα, ο Μπερίσα, καταγγέλλει νοθεία και δουλική προς τους Έλληνες συμπεριφορά της κυβέρνησης.

Η Ευρώπη δεν βάζει μυαλό

Η πετρελαϊκή κρίση αναγκάζει την Ευρώπη να προμηθεύεται περισσότερο φυσικό αέριο και πετρέλαιο από τη Ρωσία. Με ενέργειες της Λ. Πάλαθιο, επιτρόπου της εκτελεστικής επιτροπής της ΕΕ και με καθοδήγηση του Πρόντι, η Ευρώπη αποκτά ενιαία ενεργειακή πολιτική και μετατρέπει την έως τώρα εμπορική σχέση της με τη Ρωσία σε μακροπρόθεσμη στρατηγική συνεργασία. Έως το 2020, λοιπόν, η ΕΕ θα αυξήσει τις εισαγωγές πετρελαίου από 75% σε 85% των αναγκών της και θα πατρώνει την κατασκευή αγωγών αερίου και πετρελαίου που θα μεταφέρουν ρώσικα καύσιμα.

Οι τσιγγάνοι στο Στρασβούργο

Στα τέλη Ιούλη, 50 Τσιγγάνοι από τα χωριά Τσάμολυ και Κζορ της Ουγγαρίας νοίκιασαν ένα φορτηγό και κατέφυγαν στο Στρασβούργο. Εκεί ζήτησαν πολιτικό άσυλο, και προσέφυγαν στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο ενάντια στο ουγγρικό κράτος, καταγγέλλοντας ότι έχουν υποστεί απειλές για τη ζωή τους, επιθετικότητα και βανδαλισμό από τις ουγγρικές αρχές.

Οι Τσιγγάνοι των δύο χωριών ξεσπιτώθηκαν δύο φορές τον τελευταίο καιρό. Το 1997, όταν ο δήμαρχος του Τσάμολυ έκαψε τα ξύλινα σπίτια τους για να κατασκευάσει "Μέγαρο Κουλτούρας", και δυο χρόνια αργότερα από εμπρησμό. Στο Στρασβούργο έτυχαν ιδιαίτερης φροντίδας από το Δήμο, τις κοινωνικο-ιατρικές υπηρεσίες (π.χ. δέχτηκαν να πληρώσουν τα έξοδα διαμονής τους) καθώς και από ανθρωπιστικές οργανώσεις. Τώρα, η Ουγγαρία κινδυνεύει να χάσει την ιδιότητα του υποψήφιου μέλους της ΕΕ αν δε σταματήσει να καταπατά τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Τα αεροπλάνα στο Ιράκ

Μέσω του εμπάργκο που έχει επιβάλει ο ΟΗΕ στο Ιράκ η Ρωσία βάζει πόδι στην περιοχή προσποιούμενη το σύμμαχο του. Τελευταία αυξήθηκαν οι επαφές των δύο ηγεσιών και ρώσικο αεροπλάνο προσγειώθηκε στη Βαγδάτη. Τότε οι Γάλλοι που πραγματικά αντιδρούν στις κυρώσεις, προσπάθησαν να κάνουν το ίδιο. Τότε "η Ελλάδα αρνήθηκε να επιτρέψει το πέρασμα του αεροπλάνου από τον εναέριο χώρο της" (Ελευθεροτυπία, 30/9). Όχι, θ' άφηναν οι Ρώσοι τους γάλλους να παίζουν ανενόχλητοι με το Ιράκ.

Το παιδί πράκτορας

Ο δημοσιογράφος Θανάσης Αυγερινός που βρίσκεται στη Μόσχα, περιγράφει πολύ εύστοχα το κλίμα που επικρατεί εκεί. Γράφει για ένα καινούριο σχολικό βιβλίο που διανεμήθηκε στα ρώσικα με τίτλο: «Η συνθήκη του ΟΗΕ για τα δικαιώματα του παιδιού». Το βιβλίο περιέχει σκίτσα "εμπνευσμένα από τη ζωή του Βλαντιμίρ Πούτιν" (όπως ο Πούτιν ναυτάκι). Ο κοινοβουλευτικός αρχηγός του κόμματος "Ενότητα" εξήγησε στους πολίτες ότι "στη βάση του παραδείγματος του Β. Πούτιν, ο οποίος υπήρξε επίσης παιδί (sic!), θέλουμε να δείξουμε τι μπορεί να πετύχει κάθε παιδί στο μέλλον". Και ο Θ. Αυγερινός συνεχίζει: "Οι σχολιαστές χασκογελούν επειδή θα πρέπει να εξηγηθεί στα παιδιά πως ο πρόεδρος, από το στάδιο ακόμη του χρωμοσώματος, ήθελε να γίνει πράκτορας όταν μεγαλώσει...".

Ο ΚΑΛΠΙΚΟΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΟΣΕ

Στις 2 Οκτώβρη στα δικαστήρια της Ευελπίδων εκδικαζόταν η μήνυση του ΣΕΚ (πρώην ΟΣΕ) κατά έξι ναζιστών της "Χρυσής Αυγής" για τη δολοφονική επίθεση των ναζι ενάντια σε μέλη του ΣΕΚ στη Φακίωνος Νέγρη στις 6 Απρίλη 1996. Παρά το γεγονός ότι η δίκη έχει αναβληθεί τέσσερις φορές μέχρι τώρα, στις 16/6/98, 15/3/99, 28/9/99 και τον Απρίλη του 2000 το νούμερο της δίκης στη λίστα των εκδικαζόμενων υποθέσεων ήταν 64 (!) δείγμα που προμήνυε μια καινούργια αναβολή. Ένα ανώνυμο τηλεφώνημα για βόμβα στα δικαστήρια στις 3 το μεσημέρι, που τελικά αποδείχτηκε φάρσα, σιγούρεψε την αναβολή. Η ώρα του τηλεφωνήματος έγινε σε μια καίρια στιγμή μια που παρά το μεγάλο νούμερο της δίκης πλησίαζε η πραγματοποίησή της. Είναι φανερή η σκοπιμότητα του τηλεφωνήματος όπως και η τακτική του πολιτικού καθεστώτος που προστατεύει τους ναζιστές να ορίσει μεγάλο νούμερο στη δίκη. Παρόμοιες δίκες με πολιτικό αντίκτυπο πάντα επιφέρουν επέμβαση απ' το πολιτικό καθεστώς. Το έχουμε δει πολλές φορές πόση προσπάθεια καταβάλλει η κυβέρνηση και όλα τα πολιτικά κόμματα να θάβεται το σκάνδαλο της νομιμότητας των ναζιστών στη χώρα. Αν όμως έτσι έχουν τα πράγματα για το καθεστώς, για το ΣΕΚ είναι ακόμα χειρότερα. Παρά τις μεγαλόστομες διακηρύξεις τους και τη νέα αναβολή να τι γράφουν στην εφημερίδα τους: "Από σήμερα ξεκινάμε αντιφασιστική καμπάνια με στόχο να δικαστούν επιτέλους οι νεοναζί της Χρυσής Αυγής στις 10 Γενάρη (σσ του 2001). Πρώτο βήμα σ' αυτή την κατεύθυνση είναι η συμμετοχή στο πανεργατικό απεργιακό συλλαλητήριο της Αθήνας στις 10 Οκτώβρη" (!!!) Και επειδή μετά το πρώτο βήμα έρχεται και δεύτερο και όπως γράφουν η καμπάνια τους είναι μέρος της παγκόσμιας αντιφασιστικής καμπάνιας θα "συμμετάσχουν" στις διαδηλώσεις των γερμανών αντιφασιστών στις 7 Οκτώβρη ενάντια στο ναζιστικό NPD. Μ' αυτά τα βήματα ασφαλώς θα "δικαστούν επιτέλους" οι έλληνες ναζιστές. Περιμένοντας τα επόμενα βήματα ας ρίξουμε μια ματιά στα προηγούμενα, δηλ. πριν τη δίκη. Το χαρακτηριστικό της σε σχέση με τις προηγούμενες ήταν ότι δεν υπήρξε καμιά άξια λόγου καμπάνια του ΣΕΚ που να βάζει το ζήτημα στο λαό και να δημιουργήσει εκείνο το πολιτικό κλίμα πίεσης για την πραγματοποίηση της δίκης. Δεν υπήρξε καν αφίσα, δεν υπήρξε καν συνέντευξη τύπου από το σχήμα που έχει φτιάξει με το ΣΥΝ και το ονομάζουν "Πρωτοβουλία ΣΤΟΠ Χάιντερ". Μπορεί βέβαια το ΣΕΚ να επικαλεστεί ότι όλες του οι δυνάμεις ήταν απασχολημένες στην Πράγα στις 26 Σεπτέμβρη ενάντια στην παγκοσμιοποίηση. Αλλά αυτό είναι μόνο μια εύκολη δικαιολογία. Η δίκη ήταν γνωστή από καιρό και υπήρχαν μέρες για κινητοποίηση των δυνάμεων του. Πόσο μάλλον όταν οι ναζιστές στις 29 Σεπτέμβρη αρ. φ. 342 δημοσιεύαν τον κατάλογο των μαρτύρων του ΣΕΚ με τα ονόματα, τις διευθύνσεις και το επάγγελμα τους. Στο ίδιο φύλλο της εφημερίδας Χρυσή Αυγή το πρωτοσέλιδο είχε τίτλο "Παγκοσμιοποίηση ο εχθρός των λαών" και κήρυξε τον ιερό αγώνα ενάντια στο "τέρας της παγκόσμιας τυρρανίας".

Και εδώ ακριβώς βρίσκεται το ζήτημα δηλ. στην ταύτιση των πολιτικών αντιλήψεων του ΣΕΚ και των ναζιστών, στην κοινή πολιτική γραμμή σε όλα τα μεγάλα εσωτερικά και διεθνή ζητήματα. Να τι γράφουν οι ναζιστές: "Η "παγκοσμιοποίηση" όμως δεν είναι φαινόμενο του καιρού μας, αλλά ο πάγια επιδιωκόμενος σκοπός εδώ και έναν τουλάχιστον αιώνα της απάνθρωπης ολιγαρχίας που σφαγιάζει τους λαούς και ισοπεδώνει τους πολιτισμούς.

Δυο οι όψεις της "νέας εποχής". Από την μια πλευρά ο πολιτιστικός ιμπεριαλισμός, που με τα διάφορα σκουπίδια που μεταδίδουν οι τηλεοπτικοί σταθμοί σαπίζει το μυαλό των ανθρώπων και τους μεταμορφώνει σε άβουλα καταναλωτικά κτήνη. Από την άλλη οι μηχανισμοί της καταστολής, η πολιτική των κανονιοφόρων και ακόμη κάποιον δήθεν επαναστάτες που εκπαιδεύονται για να παριστάνουν την ... αντίσταση(!!!) στην "παγκοσμιοποίηση. Ο πόλεμος του Κόλπου, ο βομβαρδισμός της Γιουγκοσλαβίας, η διάλυση της Ρωσίας είναι μόνο λίγα από τα πρώτα δείγματα της "νέας εποχής", του απάνθρωπου αυτού μηχανισμού που θέλει να επιβάλλει στην ανθρωπότητα την πιο σκληρή τυρρανία που γνώρισαν ποτέ οι λαοί". Σε ποιο από τα παραπάνω σημεία θα βρουν άραγε διαφωνία οι ναζιστές και το ΣΕΚ εκτός από το ότι είναι "δήθεν επαναστάτες";

Αυτή η ταύτιση είναι που μετατρέπει αυτή τη δίκη σε γελοιογραφία. Ο αντιναζισμός δεν είναι μόνο "το εκτός νόμου των ναζι" αλλά ταυτοχρόνα μ' αυτό το δημοκρατικό αίτημα είναι αναγκαία και η πιο σκληρή πολιτική και ιδεολογική πάλη με την παγκόσμια ναζιστική πολιτική. Δίχως την τελευταία το "εκτός νόμου" δεν μπορεί να είναι αποτελεσματικό ή καλύτερα το "εκτός νόμου" επιβάλλει και το πιο πλατύ κίνημα μέσα στην κοινωνία ενάντια στις ναζιστικές ιδέες και κύρια ενάντια στον χιτλερικό αντικαπιταλισμό ο οποίος αποτελεί την δημαγωγία του ναζισμού για να προσελκύσει τις μάζες. Αν το ΣΕΚ αποπειραθεί να μπει σ' αυτό το έδαφος πολύ σύντομα θα βρεθεί αντιμέτωπο με τον εαυτό του. Γί αυτό και κουβαλάει το βαρύ καθήκον να τελειώσει μια δίκη που άρχισε χωρίς να δημιουργήσει αληθινό πρόβλημα στο ναζισμό. Ήδη μετά τα χτυπήματα του καλοκαιριού εναντίον του από τους ναζιστές (Ομόνοια, βιβλιοπωλείο ΣΕΚ) περιόρισε την αντίδραση του σε μια εκδήλωση αντιρατσιστικού βιβλίου στο βιβλιοπωλείο του που έτσι κι αλλιώς είχε προγραμματίσει. Ενώ στο κάλεσμα για τη δίκη ανέφερε εκείνο τον βαρύγδουπο κατάλογο με εργατικά κέντρα και ομοσπονδίες που συμπαρίστανται μόνο σαν ονόματα σ' ένα κατάλογο. Και που έξω από τα δικαστήρια δεν μεταφράζονται ούτε σε ένα πανό με δυο ανθρώπους.

Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία δεν διαδήλωσε μαζικά δίπλα στο ΣΕΚ σ' αυτή τη δίκη όπως είχε κάνει προηγούμενα γιατί δεν είναι διαθεμιμένη να γίνει ουρά μιας καρικατούρας του αντιναζισμού. Άλλωστε στις μέχρι τώρα προσπάθειές μας να αναδειχθεί το αντιναζιστικό ζήτημα σε συνεργασία με το ΣΕΚ ή ακόμα και να υποστηριχθεί το ΣΕΚ στην αντιναζιστική του πλευρά, έχουν βρει την πιο προκλητική αδιαφορία και καλυμμένη εχθρότητα από αυτήν την οργάνωση. Αποδεικνύεται μέρα με τη μέρα ότι το ΣΕΚ σηκώνει την αντιναζιστική σημαία και επιδικνύει τα πλήγματά μας από τους ναζι μόνο σαν άλοθι για να μπορεί να δουλεύει μέσα στην επαναστατική νεολαία απερίσπαστα την κνίκτικη έκδοση του νεοναζιστικού άξονα σε όλα τα μεγάλα εσωτερικά και διεθνή ζητήματα.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΕ ΤΟΝ Β. ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟ

συνέχεια από τη σελ. 11

ΟΙ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΑΔΕΙΑΣΜΑ

Στη σχετική ενημέρωση προς τους δημοσιογράφους για το ζήτημα ο Κακλαμάνης είπε ότι «καθώς η τροπολογία δεν είχε καμία σχέση με το υπό συζήτηση νομοσχέδιο -αφορούσε την εισαγωγή του "ευρώ"- δεν ήταν δυνατόν να συζητηθεί χωρίς τη συμφωνία των λοιπών κομμάτων» (στο ίδιο). Όμως αυτή η συμφωνία ήταν ήδη γνωστή, αφού αυτός ο ίδιος έκανε τις σχετικές διαβουλεύσεις για την κατάθεση της τροπολογίας και κατά συνέπεια θα έπρεπε να κατηγορούσε τουλάχιστον για ασυνέπεια τα υπόλοιπα κόμματα. Επίσης θα πρέπει να σημειώσουμε εδώ ότι αυτή η πρακτική που πήγε να ακολουθηθεί για την ψήφιση της τροπολογίας είναι όπως είπαμε και παραπάνω συνηθισμένη και ότι «και στο παρελθόν τα κόμματα της αντιπολίτευσης έχουν συναινέσει στην κατάθεση άσχετων τροπολογιών και στη συνέχεια έχουν υπαναχωρήσει, αλλά όταν η κυβέρνηση ήθελε να ψηφιστεί η διάταξη προχωρούσε τη διαδικασία αγνοώντας τις αντιδράσεις» (Βήμα, 8-9). Αυτό επιβεβαιώνει το γεγονός ότι ούτε το ΠΑΣΟΚ ήθελε να ψηφιστεί αυτή η τροπολογία, προστατεύοντας έτσι τον Β. Μητρόπουλο και τον ευρισκόμενο πίσω από αυτόν Κόκκαλη από το χτύπημα του Φλωρίδη.

Όσον αφορά τη Ν.Δ. και το Συνασπισμό: «κύκλοι της Ρηγίλλης υποστήριζαν πως αντέδρασαν στη συζήτηση της τροπολογίας επειδή, πρώτον οι λόγοι του "επιείγοντος" δεν ήταν πειστικοί... και δεύτερον επειδή επιθυμούσαν να επεκταθεί η διάταξη αυτή σε όλο το χώρο του αθλητισμού και ει δυνατόν και στις ΔΕΚΟ, ενώ παράλληλα, όπως λένε, ήταν κοινή η αίσθηση ότι τη θέση Φλωρίδη δεν την υπερασπίστηκε η Κοινοβουλευτική Ομάδα του ΠΑΣΟΚ. Τέλος, ο κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος του ΣΥΝ Φ. Κουβέλης δήλωσε ότι το κόμμα του ζήτησε την απόσυρση της τροπολογίας "διότι ήταν τελείως άσχετη προς το νομοσχέδιο, και αυτή ήταν στάση αρχής" (Καθημερινή, 8-9). Τόσο μεγάλη στάση αρχής που άλλα λει τη μια εβδομάδα και άλλα την άλλη.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον έχει η τοποθέτηση του ψευτοΚΚΕ για το ζήτημα καθώς το κόμμα αυτό καταβάλλει ιδιαίτερη προσπάθεια κάθε φορά να αποφεύγει να αναφέρεται στον ομογάλακτό του Κόκκαλη, αλλά και όταν υπο-

χρεώνεται από τα πράγματα να το κάνει αναφέρεται ταυτόχρονα και σε μια σειρά άλλους μεγαλοαστούς για να θολώνει τα νερά. Είπε λοιπόν η Παπαρήγα: «Εμείς δεν έχουμε πρόβλημα με τα πρόσωπα ως πρόσωπα. Έχουμε πρόβλημα με το μονοπώλιο ως ουσία... Και αμέσως άρχισε να αναφέρεται σε γνωστά ονόματα με μεγάλη δραστηριότητα στον επιχειρηματικό κόσμο, θέλοντας έτσι να στηρίζει τον ισχυρισμό της ότι το πρόβλημα δεν εστιάζεται σε ένα μόνο πρόσωπο. Είπε συγκεκριμένα ότι εκτός από την ΙΝΤΡΑΚΟΜ, υπάρχουν και δραστηριοποιούνται οι Ομιλοι Λαμπράκη, Βαρδινογιάννη, Λάτση, Κοπελούζου, ο κ. Τεγόπουλος και ο κ. Σάλλας...» (στο ίδιο).

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟΥ ΦΛΩΡΙΔΗ

Η τροπολογία, που αναβαθμίστηκε τελικά σε νομοσχέδιο για να παραμεριστούν τα τυπικά εμπόδια πήγε τελικά στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων της Βουλής για συζήτηση (η οποία και απευθύνθηκε στην Επιστημονική Επιτροπή της Βουλής για να αποφανθεί για την συνταγματικότητα ή όχι του νομοσχεδίου), στην οποία πρόεδρος είναι ο Γ. Λιάνης, και εκεί επιβεβαιώθηκε τι επιφυλάσσεται σε αυτήν όσον αφορά την ουσία της από τη μια, αλλά και η οικουμενική συναίνεση στην υποστήριξη Κόκκαλη από την άλλη.

Κατά την πρώτη ημέρα της συζήτησης ο Φλωρίδης «άφησε και υπονοούμενα για τις γνωμοδοτήσεις των πέντε νομικών - καθηγητών (της Επιστημονικής Επιτροπής της Βουλής), οι οποίες αναφέρουν ότι η διάταξη είναι αντισυνταγματική» (Ελευθεροτυπία, 6-10). Ταυτόχρονα του απάντησε ο Κωνσταντόπουλος «Πιστεύετε ότι πέντε γνωστοί καθηγητές παίζουν όλο το κύρος τους και την καριέρα τους στην... τσέπη του Μητρόπουλου; Καλό είναι να ενημερωθούμε για την έκθεση της Επιστημονικής Επιτροπής, η οποία δεν είναι καλοπιστικό στοιχείο. Είναι απαραίτητο στοιχείο πριν εκφράσουμε οποιαδήποτε άποψη, καθώς πρέπει να προχωρήσουμε στην εξυγίανση με ασφαλή τρόπο για να μην εμπλακούμε σε περιπέτειες» (στο ίδιο).

Ενώ από τη Ν.Δ.: «Χαρακτηριστική ήταν η παρέμβαση του βουλευτή της Ν.Δ. Β. Μειμάρη ο οποίος προκάλεσε τον κ. Φλωρίδη να εντάξει στο νομοσχέδιο διατάξεις, που να μην προκαλούν φωτογραφικώς την απομάκρυνση του κ. Μητρόπουλου, αλλά να διασφαλίζουν την ουσιαστική διαφάνεια για τους

επικεφαλής όλων των "επίμαχων αθλητικών φορέων" μακριά από τα συμφέροντα των ΠΑΕ" (στο ίδιο). Αλλά και η Φ. Πετραλλιά είπε: «Ασκοούνται πιέσεις στην επιτροπή να βγει συνταγματική η διάταξη στο πιο φωτογραφικό και το πιο υποκριτικό νομοσχέδιο που έχει έρθει ποτέ στη Βουλή» (στο ίδιο). Ενώ το ψευτοΚΚΕ δήλωσε ότι θα απόσχει της ψηφοφορίας.

Ενώ από το ΠΑΣΟΚ ο Λιάνης αφού εγκαλούσε τον Φλωρίδη να μην κάνει προκλητικές δηλώσεις τόνισε: «Είναι ακατάλληλος ο χρόνος που ήρθε στη Βουλή το νομοσχέδιο και ενδέχεται να ανατραπούν τα δεδομένα στο πρωτάθλημα» (στο ίδιο).

Ο δε Κόκκαλης τόσο κατά την κατάθεσή του στην Επιτροπή όσο και στις μετέπειτα δηλώσεις του ήταν προκλητικός. Γράφει η Ελευθεροτυπία «Το μήνυμα Κόκκαλη προς την πολιτική ηγεσία του υφυπουργείου Αθλητισμού ήταν σαφέστατο. Ο ιδιοκτήτης της πειραϊκής ΠΑΕ δεν επιθυμεί την ψήφιση του νομοσχεδίου και κάλεσε σε διάλογο τον κ. Φλωρίδη. Εάν όμως ο υφυπουργός εμμένει στις θέσεις του, τότε ενδέχεται να σημειωθούν απρόσμενες εξελίξεις. Αποχωρώντας από την αίθουσα ο κ. Κόκκαλης είπε με έμφαση στους δημοσιογράφους ότι "αν προχωρήσει η διαδικασία ψήφισης του νομοσχεδίου, τότε θα επανεξετάσουμε το αίτημά μας για διάλογο με την Πολιτεία"!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Εμείς πιστεύουμε ότι ο Μητρόπουλος και ο πράκτορας της ΚΓΒ δεν θα χτυπηθούν από το νομοσχέδιο του Φλωρίδη. Αυτός που θα χτυπηθεί είναι ο ίδιος ο συντάκτης του που τόλμησε να τα βάλει με ολόκληρο το σοσιαλφασιστικό καθεστώς με αυτόν το επιπόλαιο τρόπο. Ο Μητρόπουλος εκφράζει όπως είπαμε ένα ολόκληρο καθεστώς. Μια πάλη με αυτόν για να είναι νικηφόρα πρέπει να δοθεί, όχι από έναν υφυπουργό αλλά από ένα πολιτικό ρεύμα που θα ζητά ανοιχτά την αποπομπή του και την κάθαρση στο χώρο του ποδοσφαίρου αλλά και του αθλητισμού γενικότερα. Γιατί είναι πραγματικότητα ότι στον αθλητισμό ανακατεύονται και υπάρχουν κάθε είδους παραβάτες του ποινικού δικαίου, κερδίζοντας έτσι με τη συμμετοχή τους λαϊκή υποστήριξη και επιφάνεια. Όλη αυτή η γάγγραινα που κατατρώει τον αθλητισμό μπορεί να χτυπηθεί πραγματικά και σε βάθος μόνο από ένα πλατύ πολιτικό κίνημα. Αλλά κάτι τέτοιο σήμερα δεν υπάρχει.

ΑΘΑΝΑΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΝΤΟΠΙΝΓΚ!

Η ιδεολογική επέλαση του σοσιαλφασισμού στην Ελλάδα έφερε μαζί της άφθονα ολυμπιακά μετάλλια. Αυτά όμως προϋπόθεταν την εξοντωτική προετοιμασία των υποψηφίων ολυμπιονικών. Πολλοί από αυτούς είναι ήδη σακατεμένοι σωματικά. Ο Μελισσανίδης υποφέρει από τη μέση του, ενώ ο Κώστας Κεντέρης τραυματιζόταν διαρκώς (κοιλιακοί, μέση προσαγωγή κ.ά). Οι αρσιβαρίστες έχουν τραύματα και ανεπίστρεπτες βλάβες σε πολλές τους αρθρώσεις.

Τα σωματικά προβλήματα και οι τραυματισμοί που δεχόταν ο Κεντέρης είχαν άμεση επίπτωση στην επίδοσή του. Το Φλεβάρη του 2000 αναλαμβάνει να τον προπονησει ο Χρήστος Τζέκος, και μέσα σε επτά μέρες αναπληρώνει την για πέντε χρόνια μειωμένη του επίδοση. Ο Χ. Τζέκος, προπονητής της Β. Πατουλίδου, και της Κατερίνας Θάνου, κατηγορείται ότι οφείλει την επιτυχία του στην τακτική που ακολουθεί να ντοπάρει κατά κόρον τους πρωταθλητές του. Όπως γράφει η Μοντ, 30/9: «Σ' ό,τι αφορά τον ελληνικό αθλητισμό, τα ερωτήματα είναι άφθονα και μπορούν καμιά φορά να γίνουν ενοχλητικά. Από την εκπληκτική νίκη της Παρασκευής Πατουλίδου στους Ολυμπιακούς της Βαρκελώνης, στα 1992, οι Έλληνες δεν κατορθώνουν να ξεφορτωθούν τη βρώμικη φήμη. Η επιπευσμένη αποχώρηση της εθνικής αποστολής τους λίγο πριν τον αντιντόπινγκ έλεγχο που πραγματοποιήθηκε σε ένα στάδιο του Ντόρτμουντ (Γερμανία), όπου προπονούσαν οι παγκόσμιοι πρωταθλητές για το Παρίσι στα 1997, δεν εφτιαξε τα πράγματα». Όλοι οι ξένοι παράγοντες πουθενά να αφήνει πίσω του πρωτα-

θλητές με μεγάλες επιδόσεις. Για την επίσημη Ελλάδα, ο "εθνικός ήρωας" Κεντέρης απέδειξε απλώς την υπεροχή της ελληνικής ψυχής και του σώματος. Όσο για την περί ντόπινγκ φιλολογία αυτά είναι "ανόητοι ισχυρισμοί" όπως είπε και ο Στεφανόπουλος. Πως είναι δυνατόν οι "απόγονοι" των αρχαίων Ελλήνων που δημιούργησαν το ολυμπιακό πνεύμα να παίρνουν αναβολικά; Μα, το ολυμπιακό πνεύμα είναι μια γελοιότητα, μια διαστροφή τόσο στη σύγχρονη όσο και στην αρχαία του εκδοχή. Ο Γ. Φίλης, πρύτανης του Πολυτεχνείου Κρήτης, γράφει στην Ελευθεροτυπία (5/10): «Οι αρχαίοι Ολυμπιακοί Αγώνες, εκτός από μέσο ατομικής επιδείξεως σωματικών ικανοτήτων, ήταν και μέσο προβολής του εθνικισμού (σ.σ. εννοεί τοπικισμού των πόλεων), όπως και σήμερα. Η πόλη που είχε τους καλύτερους αθλητές θεωρείτο ανώτερη, κυρίως στρατιωτικά. Οι Πισάτες διοργάνωσαν την Ολυμπιάδα του 668 π.Χ. την οποία όμως δεν αναγνώρισαν οι Ηλείοι, επειδή οι πρώτοι είχαν πολεμήσει με τους Μεσσήνιους εναντίον των Σπαρτιατών, συμμάχων των Ηλείων... Οι αρχαίοι νικητές εκτός από το δάφνινο στεφάνι είχαν ενίοτε και άλλες απολαβές, όπως διατροφή, στέγαση, φορολογικές απαλλαγές. Κάποιοι από τους αθλητές έπαιρναν εκχυλίσματα μανιταριών και άλλων φυτικών ουσιών για να κερδίσουν τους αγώνες. Η λήψη ενισχυτικών ουσιών και η διαφθορά ήταν από τους λόγους κατάρτησης των αγώνων το 333 μ.Χ. από τον αυτοκράτορα Θεοδόσιο».

Οι επερχόμενες επαναστάσεις θα καταργήσουν τους σύγχρονους Ολυμπιακούς του ιμπεριαλισμού, και μαζί τους κάθε διαστροφή και παραλογισμό.

Φλερτάρει η Ινδία με το ρωσοκινέζικο άξονα

Μέρα τη μέρα η Ρωσία ενισχύει το ρόλο της στην Ασία. Οι χώρες της κεντρικής Ασίας διεξάγουν από το Σεπτέμβρη κοινά γυμνάσια με το ΝΑΤΟ (χρηματοδοτούμενα από τις ΗΠΑ) για την αντιμετώπιση των ισλαμιστών φιλοαφγανών ανταρτών. Η Ρωσία, διατηρώντας την πολιτική ηγεμονία στην περιοχή, είναι η μόνη χώρα που ωφελείται από αυτή την εξέλιξη, πόσο μάλλον όταν τα Γυμνάσια προσφέρονται δωρεάν! Ο ρώσος υπουργός Άμυνας Ι. Σεργκέγιεφ σε υπόμνημα προς τον Πούτιν διαμήνυσε ότι η δράση των ανταρτών "δίνει στη Ρωσία την ευκαιρία να ενισχύσει τη θέση της στην περιοχή" (Ελευθεροτυπία, 13/9).

Την ίδια στιγμή, ο πρωθυπουργός του Βιετνάμ συνάντησε στη Μόσχα το αφεντικό του επιβεβαιώνοντας τις "στρατηγικές εταιρικές σχέσεις" μεταξύ των δύο χωρών.

Λίγο αργότερα, ο Πούτιν μεταβαίνει στην Ινδία και υπογράφει συμφωνία στρατηγικής συνεργασίας με τον ναζί πρωθυπουργό του BJP Ατάλ Μπεχαρί Βαζπαγί. Η συμφωνία, ανάμεσα σε άλλα, περιλαμβάνει την αμοιβαία αποχή από πολιτικούς ή στρατιωτικούς συνασπισμούς, αποχή από συμφωνίες ή συνθήκες που θίγουν τα "εθνικά συμφέροντα" μιας από τις δύο χώρες, ενδυνάμωση της στρατιωτικής συνεργασίας, συνεργασία στην καταπολέμηση των τρομοκρατών και των αποσχιστικών τάσεων κ.ά. Η Ρωσία, ο κυριότερος εξαγωγέας όπλων στην Ινδία, συμφώνησε να κατασκευάσει και να εισάγει στη χώρα μαχητικά αεροσκάφη και άρματα μάχης. Αν ελέγξει τελικά την Ινδία, η Ρωσία θα ελέγξει τον Ινδικό Ωκεανό, ενώ θα αποκτήσει τον πιο καιρικό κρίκο του ευρασιατικού της άξονα.

ΕΤΑ: ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΣΤΟ ΝΑΖΙΣΜΟ

Η ναζιστική δράση της ΕΤΑ έχει ξεσηκώσει τον Ισπανικό λαό ενάντια στη σοσιαλφασιστική τρομοκρατία. Σ' όλη τη χώρα πραγματοποιούνται μεγαλειώδεις διαδηλώσεις όπου κυριαρχεί το σύνθημα "ETA Basta Va!" (Φθάνει πια με την ΕΤΑ).

Η ΕΤΑ ιδρύθηκε μέσα στη δεκαετία του '50 από αριστεριστές φοιτητές. Προήλθε από τη διάσπαση του εθνικιστικού κόμματος των Βάσκων και είχε αρχικά δημοκρατικά αντι-φρανκικά αλλά και εθνικιστικά χαρακτηριστικά. Αργότερα, απέκτησε μαρξιστικό-λενινιστικό χαρακτήρα. Η ΕΤΑ έγινε συμπαράστατος του αγώνα των λαών του Τρίτου Κόσμου. Με την επικράτηση όμως του χρουτσοφισμού στην εξουσία κύλησε στο ρεβιζιονισμό, και ακόμη χειρότερα, μετά την πτώση του Φράνκο, στο σοσιαλφασισμό. Καθ' όλη την ύπαρξή της πάντως η οργάνωση διατήρησε άσβεστο τον εθνικισμό της. Η σημερινή ΕΤΑ αποτελεί το στρατιωτικό σκέλος της οργάνωσης και εκφράζεται πολιτικά με το κόμμα "Ερρι Μπατασούνα - Εουσκάλ Ερριταρόκ".

Ακόμα και ο πιο ανίδεος πολιτικά μπορεί με μια πρώτη ματιά να καταλάβει το βαθύ υπεραντιδραστικό χαρακτήρα της οργάνωσης. Φέρει για έμβλημά της ένα φίδι τυλιγμένο σ' ένα τσεκούρι (αρχαία μυστικιστικά σύμβολα, κάτι σαν τη σβάστικα ή το διπλό πέλεκυ της 4ης Αυγούστου). Οι δολοφονικές της επιθέσεις έχουν κατατρομοκρατήσει τον πληθυσμό τόσο πολύ ώστε το 70% των Βάσκων, από φόβο δεν ασχολείται με την πολιτική. Όλο αυτό το διάστημα η ΕΤΑ δεν έδειξε καμία μεταμέλεια για τις πράξεις της. Όπως δηλώνει προκλητικότερα ηγετικό της στέλεχος: "Ο καθένας διαλέγει στρατόπεδο, αναλαμβάνει τις συνέπειες". Είναι η γνωστή μικροαστική καραμέλα ότι ο λαός είναι αλλοτριωμένος και πουλημένος στην "εξουσία", γι' αυτό η πρωτοπορία μπορεί να τον μεταχειρίζεται και σαν εχθρό αν κάνει λάθος στο στρατόπεδο. Στην πραγματικότητα η δράση της ΕΤΑ στρέφεται συνολικά ενάντια στους λαούς της Ισπανίας.

Η τρομοκρατική οργάνωση επιδιώκει το διαμελισμό της Ισπανίας αλλά και της Γαλλίας και τη σύσταση ενός ανεξάρτητου βασκικού κράτους που όμως θα είναι ένα ναζιστικό κράτος, προκεχωρημένο φυλάκιο του ρωσοκινέζικου άξονα στον Ατλαντικό. Όμως η απόσχιση απέχει πολύ από τις διαθέσεις των μαζών. Η ίδια η στάση του ισπανικού κράτους, με την παροχή διευρυμένης αυτονομίας από το 1979, δε δικαιολογεί μια τέτοια επιδίωξη. Τον Απρίλη, το

νεολαιίστικο απόσπασμα Ζαρραί της ΕΤΑ, που εφαρμόζει τη λεγόμενη "πάλη στους δρόμους", δηλ. τάγματα εφόδου, ενώθηκε με το αντίστοιχο γαλλικό "Γκαστεριάκ" για να σχηματίσουν το "Haika", τη σύγχρονη ΕΤΑ. Ο Αντόνιο Ελόρζα, βάσκος καθηγητής πολιτικών επιστημών που έχει ασχοληθεί με την ιστορία της οργάνωσης αναφέρει: "Για να μην ομολογήσουν ότι μισούν την Ισπανία, λένε: "Η Ισπανία μας καταπιέζει". Όμως είναι εθνικο-σοσιαλιστές, με την ιδέα μιας ενωμένης χώρας των Βάσκων, όπως ο Χίτλερ ήθελε τη Μεγάλη Γερμανία. Επίσης ο Άιχμαν είχε βρει ένα ιδεολογικό άλλοθι, ποτέ δεν θα μπορούσε να πει ευπρεπώς: "Είμαι δολοφόνος", καίγοντας τους Εβραίους (Μοντ, 1-2/10). Οι βάσκοι τρομοκράτες βλέπουν τους Ισπανούς με τον ίδιο τρόπο που ο Χίτλερ έβλεπε τους Εβραίους. Η Βασκική χώρα που θέλουν να φτιάξουν θα εθνοκαθαρίσει στην ουσία τους Ισπανούς αφού θα πάρει να τους αναγνωρίζει σαν ισότιμους πολίτες αυτής της χώρας. Στο πρόγραμμά τους μάλιστα διευκρινίζουν πως **οι Ισπανοί της Βασκίας δεν θα απολαμβάνουν ούτε καν καθεστώς μειονότητας αφού θα ψηφίζουν στο ισπανικό προξενείο!**

Σ' αντίθεση με την παλιά δημοκρατική ΕΤΑ, η σημερινή έχει απομονωθεί απ' το λαό. Τα μέλη της έχουν μειωμένη πολιτική αντίληψη. Ένα τυπικό μέλος της ΕΤΑ είναι άνεργος νεολαίος δίχως μέλλον, με έφεση στη βία. "Κάτω από άλλες συνθήκες, θα μπορούσε να είναι εξίσου καλά, σπασματίας των παρισινών προαστίων, σκίιζεντ στη Βαρκελώνη, ή καταληψίας στη Μαδρίτη", λέει ο δικαστής Ραμόν Ιριάρτε (στο ίδιο). Η οργάνωση έχει δολοφονήσει πάνω από 800 πολίτες μεταξύ των οποίων και παιδιά. Όποιος μπει στη σφηκοφωλιά είναι δύσκολο να βγει. Στα 1986 η Μαρία Ντολόρες Γκονζάλες Καταραίν "Γιόγκες" δολοφονήθηκε μπροστά στα μάτια του τρίχρονου αγοριού της από πρώην συντρόφους της στην Ορντίθια της Γκουιπούθκοου. "Το έγκλημα της: όχι ότι "μεταμελήθηκε", αλλά μόνο ότι πήρε αποστάσεις από την ΕΤΑ για να επιχειρήσει να ζήσει φυσιολογικά (στο ίδιο).

Κατά τη δεκαετία του '80 στην ηγεσία της οργάνωσης βρίσκονταν οι Φρανσίσκο Μουγίκα Γκαρμνένια "Πακίτο" (που συνελήφθη και δικάστηκε πρόσφατα) και Χοσέ Λουίς Αλβάρες Σαντακρίστινα "Τζέλις". Ο τελευταίος εφηύρε τη θεωρία της "κοινωνικοποίησης του πόνου" σύμφωνα με την οποία για να διεξάγεις έναν αγώνα θα πρέπει ολόκληρη η κοινωνία να υποφέρει από τη δράση σου, ενώ σε περιόδους

εσωτερικής διένεξης (δηλ. μέσα στην οργάνωση) επιβάλλεται η έλλειψη ανεκτικότητας.

Στα 1992 τα ηνία παίρνουν εγκέφαλοι σαν τον Ιννάκι Γκρθία Αρρέγκι "Ινάκι ντε Ρεντέρια". Η νέα ηγεσία συνεχίζει τις δολοφονικές επιθέσεις εναντίον ισπανικών και βασκικών στόχων. Για να αποφύγει τη διείσδυση της αστυνομίας καταργεί τα περισσότερα μετωπικά σχήματα της ΕΤΑ, εντείνοντας τη συνωμοτικότητα της. Όμως ο δικαστής Γκαρσόν κατάφερε να κάνει μεγάλη ζημιά στην οργάνωση αποκαλύπτοντας ξέπλυμα χρήματος από μέρους τους κυρίως σε χώρες της Λατινικής Αμερικής. Επιπλέον, απαγορεύτηκε το περιοδικό της "Εγκίν" γιατί δημοσιεύει γράμματα για λογαριασμό της.

Για να αποφύγει την καταστροφή, η ΕΤΑ έκανε εκεχειρία το Σεπτέμβριο του '98. Έτσι βρήκε την ευκαιρία να αναδιοργανωθεί και να ενισχυθεί στρατιωτικά. Τότε δημιουργήθηκε το ΕΚΙΝ (Κουρντιναδόρα Αμπερτζάλε Σοσιαλίστα). Οι πρόσφατες επιχειρήσεις της γαλλικής αστυνομίας μετά την άρση της εκεχειρίας εξάρθρωσαν την ηγεσία της οργάνωσης. Εκκαθάρισαν όμως και τα φιλικά προσκείμενα στην ανακωχή στελέχη. Έμειναν στην εξουσία οι εξτρεμιστές σαν τον Μικέλ Αλμπίσο "Αντζα" (ψευτο-κομμουνιστής θεωρητικός) ή την αδιάλλακτη Σολεδάδ Ιπαρραγκίρρε "Ανμπότο", υπεύθυνη για τις 13 τελευταίες δολοφονίες. Αναρριχήθηκε επιπλέον μια σειρά νέων στελεχών προερχόμενα από τα τάγματα εφόδου της ΕΤΑ. Για παράδειγμα ο Φρανθίσο Χαβιέ Γκαρθία Γκατζελού "Charote" ο οποίος σχημάτισε "επιχειρησιακές ομάδες" αποτελούμενες από νόμιμους (ανήλικους που δε φακελώνονται από την αστυνομία) και παράνομους, ή ο Ασιέρ Ογιαρζαμπάλ "Μπάτζα", υπεύθυνος για την ένταξη νεολαίων. Ο Αντόνιο Ελόρζα εξηγεί: "Η μαρξιστική ή τριτοκοσμική αμφίεση δε διήρκεσε πολύ. Δεν έμεινε παρά η συνοπτική και μανιχαϊστική ιδεολογία, γεννημένη στα τέλη του 19ου αιώνα, με αυτές τις ξενοφοβικές και ρατσιστικές τάσεις που εξυμνούν το καθαρό βασκικό αίμα και τα πατροπαράδοτα δικαιώματά τους" (στο ίδιο).

Οι φαισκόκκινοι ναζιστές της ΕΤΑ κατάφεραν να γίνουν μισητοί σ' όλη τη Ισπανία.

Η θέση τους είναι στον νεοναζιστικό άξονα και τελικά στη συντριβή ύστερα από τα ποτάμια "κοινωνικοποιημένου πόνου" που θα ρεύσουν για χάρη τους στην Ισπανία.

ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΝ ΟΙ ΗΡΩΙΚΟΙ ΤΣΕΤΣΕΝΟΙ

Οι Τσετσένοι συνεχίζουν να αντιστέκονται με αμείωτο ηρωισμό ενάντια στους ρώσους ναζί. Ο ρώσικος στρατός κατοχής παρά τις διαβεβαιώσεις του Κρεμλίνου για δήθεν σταθεροποίηση της κατάστασης προσπαθεί απεγνωσμένα να αποφύγει κάθε συνάντηση με τσετσένους αντάρτες.

Όπως αποκαλύπτει άρθρο στη γαλλική εφημερίδα Μοντ στις 29/9 οι φάλαγγες των φορτηγών που μεταφέρουν καύσιμα συνοδεύονται από ένοπλους ρώσους ράμπο, οι οδηγοί φορούν αλεξίσφαιρα γιλέκα και τα βυτία έχουν καλυφτεί με ξύλο για την περίπτωση που θα δεχτούν πυρά από μια απρόσμενη επίθεση. Κοντά στο Νοζάι-Γιούρτ το πυκνό δάσος που έφτανε κάποτε ως την οδική αρτηρία έχει αποψιλωθεί για να αποφευχθούν απόπειρες ενέδρας από τους τσετσένους αντάρτες. Το βράδυ οι ρώσοι στρατιώτες που βρίσκονται γύρω από τα διοικητήρια ή τα φυλάκια κρύβονται στα λαγούμια που έχουν σκάψει ενώ όταν συναντούν τσετσένους μαχητές απλά περιμένουν να φύγουν. Οι ρώσικες μονάδες που βρίσκονται στα βουνά δεν μπορούν να ανε-

φοδιαστούν έτσι οι Ρώσοι αναγκάστηκαν να στείλουν καινούργια συντάγματα στην Τσετσενία.

Το Γκρόζνι παραμένει κατεστραμμένο. Η άλλοτε καταπράσινη συνοικία Τσερνορέτσει σήμερα θυμίζει σεληνιακό τοπίο. Οι μισές πολυκατοικίες έχουν απανθρακωθεί ενώ ελάχιστες παραμένουν όρθιες. Δεν υπάρχει νερό, γκαζί ή ηλεκτρικό ρεύμα που έχει κοπεί ήδη από τη ρώσικη εισβολή τον Οκτώβριο του 1999. Οι κάτοικοι εμπορεύονται, πουλάνε ή αγοράζουν από αυτοσχέδια παζάρια, σσιγάρα, φρούτα, λαχανικά, ψωμί και είδη πρώτης ανάγκης σε ψηλές τιμές.

Στο Τσερνορέτσει πριν ένα μήνα οι Ρώσοι είχαν πιάσει 100 ανθρώπους, που τους έστειλαν σε στρατόπεδο συγκέντρωσης, κατά τη διάρκεια τριήμερης εκκαθαριστικής επιχειρήσης (ζατσίσκα). Στις 25 Σεπτέμβρη χτύπησαν διερχόμενο λεωφορείο σκοτώνοντας ένα οδηγό, μια γυναίκα κι ένα παιδάκι 3 χρονών. Όπως διηγείται μια κάτοικος, η Ντολά κι επιβεβαιώνεται και από άλλες μαρτυρίες οι Ρώσοι έπιασαν ένα 18χρονο, τα χαρτιά του οποίου ήταν εντάξει. Όταν οι γονείς του τον απελευθέρωσαν, με-

τά από δυο μέρες δίνοντας 5.000 ρούβλια δηλ. 150 δολάρια για την αγορά ενός οπλοπολυβόλου για το στρατό κατοχής, έγιναν μάρτυρες ενός φριχτού θεάματος. Η πλάτη του ήταν ξεσκισμένη, βαμμένη στο αίμα, δεν είχε ούτε ένα εκατοστό δέρματος εκεί. Τώρα οι γονείς του κινδυνεύουν να συλληφθούν για οπλοκατοχή.

Η Ντολά διηγείται: "Εδώ πυροβολούν χωρίς προειδοποίηση. Την ημέρα της επίσκεψης του Ρουσάιλο στο Γκρόζνι (σσ. υπουργός εσωτερικών της Ρωσίας) δεν μπορούσαμε να μετακινηθούμε καθόλου για λόγους ασφαλείας. Είναι πολύ σκληρό να ζεις εδώ. Τίποτα δεν έχει σταθεροποιηθεί". Το βράδυ της 22 προς 23 Σεπτέμβρη στο Αργκούν ρώσικα ελικόπτερα χτύπησαν τις πολυκατοικίες που στέγαζαν τους πρόσφυγες του πρώτου πολέμου. Οι ένοικοι βγήκαν στους διαδρόμους. Στις 25 του ίδιου μήνα μια οβίδα έπεσε στο σπίτι των Ταράμοφ σκοτώνοντας το ζευγάρι και τραυματίζοντας σοβαρά τα τρία μικρά παιδιά τους.

Καθώς τέτοια φαινόμενα αυξάνονται ραγδαία η κοινοβουλευτική σύνοδος του Συμβουλίου της Ευρώπης στις 28 Σεπτέμβρη

θα ψήφισε κείμενο με το οποίο θα έκρινε την πρόοδο που έχει συντελεστεί απ' τους ρώσους ανεπαρκή. Εδώ και 4 μήνες τρεις ειδικοί του Συμβουλίου της Ευρώπης βρίσκονται στην Τσετσενία για να ελέγξουν την κατάσταση. Ο εκπρόσωπος του Κρεμλίνου για τα ανθρώπινα δικαιώματα Βλαντιμίρ Καρμανόφ δήλωσε στο ραδιόφωνο ότι οι ευρωπαίοι ειδικοί "πηγαίνουν όπου θέλουν κι όποτε θέλουν". Όμως όπως καταγγέλλει ο Μπεσλάν, Τσετσένος από το Ζναμέσκογιε όπου βρίσκεται και το επιτελείο των ειδικών, "κάθε επίσκεψη σε φυλακή τους παίρνει το λιγότερο δέκα μέρες. Την πρώτη ημέρα η επίσκεψη τους είναι αδύνατη αφού ο διευθυντής απουσιάζει, την επόμενη δεν γίνεται τίποτα ουσιαστικό, τη μεθεπόμενη είναι αργία και είναι κλειστά. Αντίθετα απ' ότι ορίζει η συμφωνία δεν μπορούν να πάνε εκεί απροειδοποίητα". Η κατάσταση χειροτερεύει στην κατεχόμενη Τσετσενία. Όσο όμως εντείνονται οι εξαφανίσεις, οι εκκαθαρίσεις και οι βανδαλισμοί τόσο πεισιμύνη και γίνεται πιο σκληρή και ευφυής η αντίσταση.

ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

Ο ΙΣΛΑΜΟΦΑΣΙΣΜΟΣ ΣΕΡΝΕΙ ΤΟ ΧΟΡΟ ΟΙ ΣΙΩΝΙΣΤΕΣ ΤΟ ΑΝΑΓΚΑΪΟ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ

Η Μέση Ανατολή είναι μια μπαρουταποθήκη. Η περιβόητη ισραηλο-παλαιστινιακή ειρήνη είναι μια παρένθεση, ή καλύτερα μια ενδιάμεση περίοδος που μετέτρεψε ένα παλιό μίσος σε ακόμα μεγαλύτερο.

Από αντικειμενική άποψη τα πράγματα είναι αντίστροφα από ότι είναι σε επίπεδο συνείδησης, γιατί έχουν γίνει δύο θετικά βήματα. Το ένα είναι ότι οι Παλαιστίνιοι έχουν αποκτήσει ένα μέρος εδαφικής και μισοκρατικής αυτονομίας, δηλαδή τις αρχές ενός δικού τους κράτους και το άλλο ότι πριν λίγους μήνες ο ισραηλινός στρατός αποσύρθηκε εντελώς από το νότιο Λίβανο ικανοποιώντας έτσι μια δίκαιη απαίτηση του Λιβάνου, και όλου του κόσμου.

Όμως ενώ είχαν γίνει αυτά τα βήματα, τα οποία στο βάθος έκφραζαν τις βαθύτερες διαθέσεις των λαών να συζήσουν στην περιοχή, οι συνειδήσεις είχαν δηλητηριαστεί όλα αυτά τα χρόνια από δύο αλληλοτροφοδοτούμενα πολιτικά ρεύματα που είχαν γίνει πανίσχυρα στον αραβικό κόσμο και στο Ισραήλ αντίστοιχα.

Μέσα στο Ισραήλ επικράτησε η δεξιά σιωνιστική αντίληψη, ότι δεν είναι δυνατή η ειρηνική συμβίωση και συνεννόηση με τους Παλαιστίνιους και τους Άραβες γενικά, αντίληψη που αναβίωσε την ισχύ του Λικούντ και εμπόδισε κάθε αληθινή υποχώρηση του ρεύματος της ειρήνης που τα τελευταία χρόνια είχε πολύ ισχυροποιηθεί μέσα στο Ισραήλ.

Από την άλλη μέσα στους Παλαιστίνιους και ευρύτερα στον αραβικό κόσμο δυνάμωσε το σε στρατηγική ανάπτυξη ρεύμα του ισλαμοφασιστικού αντισημιτισμού που έχει κέντρο του το Ιράν.

Η κατάσταση είχε γίνει τόσο νοσηρή που δεν έμενε παρά ένα καίριο σημείο διαφωνίας για να ανακοπεί και να μετατραπεί στο αντίθετό της μέσα σε ελάχιστο χρόνο όλη αυτή η πολύχρονη διαδικασία ύφεσης (για να μην πούμε ειρήνη).

Αυτό το σημείο ήταν η Ιερουσαλήμ. Την Ιερουσαλήμ τη θέλουν για πρωτεύουσά τους τόσο οι Ισραηλινοί, όσο και οι Παλαιστίνιοι. Αυτή τη στιγμή την έχουν πρωτεύουσα οι Ισραηλινοί. Οι Παλαιστίνιοι θέλουν να κάνουν πρωτεύουσα ένα κομμάτι της το μικρότερο ανατολικό της κομμάτι. Αυτό το κομμάτι το κατέλαβε το Ισραήλ στον πόλεμο του 1967, είναι δηλαδή πραγματικά ένα κατεχόμενο έδαφος. Το

πρακτικό πρόβλημα είναι ότι από τότε ως τα σήμερα γύρω από την ανατολική Ιερουσαλήμ έχουν οικοδομηθεί ισραηλινοί οικισμοί που λειτουργούν σε συνέχεια με την ανατολική Ιερουσαλήμ η οποία πάλι με τη σειρά της λειτουργεί ενιαία με την υπόλοιπη.

Το κακό πάντως και με τις δύο πλευρές δεν είναι ότι επικαλούνται τα πρακτικά ζωντανά προβλήματα λειτουργίας της πόλης, αλλά ότι επικαλούνται θρησκευτικά επιχειρήματα για να θέλουν την Ιερουσαλήμ σαν πρωτεύουσα του κράτους τους ολόκληρη ή τμήμα της.

Και για τους δύο η Ιερουσαλήμ είναι το σύμβολο της θρησκείας τους, της ιστορίας τους, της ταυτότητάς τους και όλα αυτά τα θλιβερά.

Οι τελευταίες συνομιλίες Αραφάτ-Μπάρακ απέτυχαν ακριβώς γιατί ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος μπορούσε να σταθεί λεπτό αν εγκατέλειπε την ιερή θέση του δικού του έθνους. Ειδικά ο Αραφάτ θα γινόταν φέτες γιατί η αντιπολίτευση του είναι οι ισλαμοφασίστες που η αντισημιτική πολιτική και ιδεολογία τους έχει αρχίσει να γίνεται κυρίαρχη και μέσα στο κόμμα του, την Φατάχ.

Είναι πάντως γεγονός ότι μια τέτοια υποχώρηση θα ήταν πολύ πιο εύκολη για το Ισραήλ καθώς θα επανόρθωνε κάπως μια αδικία. Λέμε κάπως γιατί δεν είναι γενικά σημάδι προόδου το να διχοτομεί κανείς μια πόλη ούτε, ακόμα περισσότερο, είναι σωστό να τη διχοτομεί για θρησκευτικούς λόγους. Πάντως ο Μπάρακ έκανε την υποχώρηση (που δεν έγινε δεκτή από τον Αραφάτ) να επιτρέψει την ελεύθερη πρόσβαση των Παλαιστίνιων στην ανατολική Ιερουσαλήμ και να τους δώσει τη δυνατότητα ειδικά να

έχουν κάτω από τον δικό τους έλεγχο το ιερό του Αλ-Αγκτσα που δεσπόζει στην περιοχή.

Και ενώ οι διαπραγματεύσεις διακόπηκαν και η υπόθεση μύριζε μπαρούτι γιατί ο Αραφάτ πιεζόταν από τους ισλαμοφασίστες να ανακηρύξει μονομερώς την ανατολική Ιερουσαλήμ πρωτεύουσα του παλαιστινιακού κράτους, έκανε την μεγάλη προβοκάτσια ο Αριέλ Σαρόν ο αρχηγός του Λικούντ.

Ο Σαρόν είναι ένας σιωνιστής, εισβολέας στο Λίβανο σφαγέας των Παλαιστίνιων στα στρατόπεδα Σάμπρα και Σατίλα πριν δύο δεκαετίες. Το ότι έγινε αυτός αρχηγός του Λικούντ είναι δείγμα της αντεπίθεσης του σιωνισμού.

Ο Σαρόν λοιπόν πήγε στις 28 Αυγούστου στο Αλ-Αγκτσα σαν εβραίος προσκυνητής για να το προσδιορίσει σαν τόπο εβραϊκής λατρείας (που επίσης είναι, και έχει το όνομα "όρος του Ναού", αλλά δεν έχει για τους εβραίους τη μεγάλη θρησκευτική σημασία που έχει για τους Άραβες). Αυτή η επίσκεψη έβαλε τη φωτιά. Ο παλαιστινιακός εθνικισμός ξεσηκώθηκε και ο αραβικός κόσμος πέρασε σε μια αντι-ισραηλινή υστερία που είναι πλέον και αντισημιτική λόγω της ιδεολογικοπολιτικής ηγεμονίας του ισλαμοφασισμού.

Το Ισραήλ απάντησε με πραγματικά πυρά. Οι συγκρούσεις κράτησαν μέρες, κάθε ειρηνευτική προσπάθεια απέτυχε, οι νεκροί αυξήθηκαν και στην πιο αιματηρή σύγκρουση οι κάμερες πήραν ένα παιδάκι να πυροβολείται και να πεθαίνει στην αγκαλιά του παλαιστίνιου πατέρα του. Αυτή η σκηνή παίζεται σε όλες τις αραβικές τηλεοράσεις εδώ και δέκα, πολλές φορές την ημέρα.

Χάρη σ' αυτή κυρίως τη σκηνή ένα αγριεμένο πλήθος Παλαιστίνιων λύντσαρε προχθές (11/10) μέχρι θανάτου δύο ισραηλινούς στρατιώτες που έπεσαν στα χέρια τους. Προηγούμενα στην παλαιστινιακή πόλη Ναπλούζ οι ισλαμοφασίστες οδήγησαν ένα πλήθος παλαιστίνιων στον "τάφο του Ιωσήφ" ένα ιερό των Εβραίων, παραμέρισαν μια φρουρά 100 παλαιστίνιων αστυνομικών, μπήκαν και το κατέστρε-

ψαν.

Οι σιωνιστές τρίβουν τα χέρια τους. Ο Μπάρακ έχει σχεδόν εξατμιστεί, ενώ ο Αραφάτ είναι σε ακόμα πιο τραγική θέση. Σημειώνουμε ότι είχε εγγυηθεί ότι οι αρχές του θα προστάτευαν πάντα τους εβραϊκούς ιερούς χώρους στο νέο παλαιστινιακό κράτος.

Πρέπει ωστόσο εδώ να κάνουμε μια παρατήρηση: ότι ανεξάρτητα από το ποιος έχει τις πιο πολλές ευθύνες στο ζήτημα της Ιερουσαλήμ, τις πιο πολλές ευθύνες για την πολιτική ένταση των τελευταίων μηνών και ετών και για τη δηλητηρίαση της ψυχικής ατμόσφαιρας ανάμεσα στους δύο λαούς - παλαιστινιακό και ισραηλινό - έχει οπωσδήποτε ο ισλαμοφασισμός. **Ο ισλαμοφασισμός έχει την στρατηγική πρωτοβουλία στη ρήξη και ο σιωνισμός τον ακολουθεί σαν ουρά και αναπόφευκτο συμπλήρωμα.**

Γιατί η υπονόμευση της ειρηνευτικής διαδικασίας έγινε πολύ πριν μπει ζήτημα Ιερουσαλήμ. Η ψυχική ρήξη είχε επέλθει χρόνια πριν όταν οι ισλαμοφασίστες της Χεζμπολάχ και της Χαμάς ανατίναξαν και κομματίζαν δεκάδες αθώους πολίτες του Ισραήλ. Αυτοί οι ισλαμοφασίστες με σχέδιο και στόχο προκάλεσαν την αντεπίθεση των σιωνιστών, αυτοί όπλισαν το χέρι που σκότωσε τον αρχηγό της ειρηνόφιλης πτέρυγας της ισραηλινής αστικής τάξης Γιτζάκ Ραμπιν, αυτοί έδωσαν πάλι την εξουσία στο Λικούντ με τον Νετανιάχου, αυτοί έκαναν ώστε ο συνεχιστής του Ραμπίν Μπάρακ να είναι ένας πρωθυπουργός μειοψηφίας, μια δειλή και αδέξια έκδοση του Ραμπίν.

Δεν πρέπει επίσης να ξεχνάμε ότι την πιο σημαντική κίνηση των τελευταίων χρόνων την απόσυρση του στρατού από το Λίβανο, την έκανε το Ισραήλ. Ο αδύναμος Αραφάτ δεν μπόρεσε να το επικαλεστεί αυτό στους Άραβες εθνικιστές σα θετικό αποτέλεσμα της δικιάς του γραμμής της προσέγγισής του με το Ισραήλ γιατί ο ισλαμοφασισμός εμφάνισε αυτή την υποχώρηση σαν δική του νίκη, σαν νίκη της λιβανέζικης Χεζμπολάχ. Είναι αυτή μάλιστα η Χεζμπολάχ που πά-

νω σε τούτη εδώ την κρίση συνέλαβε και κρατεί παράνομα 3 στρατιώτες του Ισραήλ, για να δώσει άλλο ένα επιχειρημα στους ισραηλινούς σιωνιστές ότι η αποχώρηση από το νότιο Λίβανο ήταν λάθος του Ισραήλ.

Ο ισλαμοφασισμός δεν είναι ένας μεμονωμένος προβοκάτορας, που χαλάει την ειρήνευση στη Μέση Ανατολή, είναι το προβοκατόρικο χέρι του Ιράν και του άξονα Ρωσίας-Κίνας μέσα στον αραβικό κόσμο. Αυτό το χέρι έχει ένα στόχο: να σύρει τον αραβικό κόσμο σύσσωμο στον αντισημιτισμό και στον αντιαμερικανισμό αυτού του άξονα.

Γι' αυτό ο ισλαμοφασισμός δεν θα μπορούσε ποτέ να νικηθεί από τον Αραφάτ όπως του ζητούσε το Ισραήλ. Ο Αραφάτ έκλεισε μερικούς τέτοιους στη φυλακή, αλλά ήταν αδύνατο να τους κηρύξει πολιτικό και ιδεολογικό πόλεμο όσο τον άφηνε ακάλυπτο η Δύση, τον προβόκαραν οι σιωνιστές και βέβαια τον εμπόδιζε η Ρωσία. Έτσι πλησιάζει και το πολιτικό τέλος του ίδιου, δηλαδή το τέλος της ηγεμονίας του παλαιστινιακού εθνικισμού μέσα την Οργάνωση της Απελευθέρωσης της Παλαιστίνης. Από δω και μπρος τα πράγματα θα τα κινούν τα τσιράκια της Ρωσίας, το Ιράν και η Συρία αλλά και η ίδια η Ρωσία.

Ήδη ο Ιβανόφ κατέβηκε στην περιοχή για να παίξει τον γνωστό "μεσολαβητικό" του ρόλο ενώ ο Κλίντον δεν πήγε για να τον αφήσει απερίσπαστο. Σ' αυτό το ταξίδι ο Ιβανόφ ανακοίνωσε ότι είναι διατεθειμένος να συναντηθεί με την Χεζμπολάχ αναγνωρίζοντάς της έτσι σαν επίσημο και σοβαρό μέρος της λύσης. Για άλλη μια φορά φαίνονται οι αληθινές αγάπες του Κρεμλίνου. Κάποιος πρέπει να οδηγήσει δύο λαούς σε αμοιβαίο μίσος για να μπορέσει η Ρωσία να παίξει τον ονειρεμένο ρόλο του "κέντρου". Εννοείται ότι για να παίξει αυτό το ρόλο η Ρωσία δεν θέλει έναν αληθινό πόλεμο που εξουδετερώνει κάθε κέντρο. Η Ρωσία θέλει μίσος, αψιμαχίες, λίγο αίμα, αλλά όχι πόλεμο. Το σύνθημα της στη Μέση Ανατολή είναι όπως έλεγαν οι Κινέζοι της εποχής του Μάο: "ούτε πόλεμος-ούτε ειρήνη".

